

Giới thiệu Giang Nam Tiểu Nương Tử

Truyện Giang Nam Tiểu Nương Tử, chuyện nó về một cô gái bị một người đàn ông áp bức, hắt đường đường là một trang chủ có tiếng gần xa với vẻ ngoài nho nhã lịch sự, nhưng bụng dạ thì rất có dã tâm.

Một ngày hán bỗng nhiên cảm thấy thích thú với cô, nhưng lúc đó cô không cho hán có bất kì cơ hội nào chạm đến người cô. Hán liền âm mưu giờ trò lấy người bạn thân ra mà uy hiếp cô phải chấp nhận điều kiện của hán.

Cô tất nhiên là chấp nhận, cho hán giam cô tận ba ngày, ai ngờ hán nuốt lời và người bạn cô cũng mất tích. Cô đành trốn hán để đi tìm người bạn thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ký đắc niên thi

Tương kiến họa bình trung

Nguyệt hữu quan son kim dạ nguyệt

Thiên lý ngoại

Tổ quang đồng

(Còn nhớ rõ năm đó, gặp nhau trong bức họa, trắng trên núi cũng như đêm nay, ở ngàn dặm xa, đều có ánh sáng trắng thuần khiết)

Chợ kinh thành – triều đại nhà Minh, Trung Quốc, công nguyên 1368-1644.

“Tiểu cô nương, nhìn bên này nè, túi tiền xinh xắn, khăn tay, quạt giấy, tùy ý xem nha, rất rẻ, rất rẻ, mau tới mua nha.”

“Thịt heo này tuyệt đối ngon, sáng nay mới mổ đó. Đại thẩm, bà yên tâm, Vương nhị ta làm người rất có chữ tín mà.”

“Bán tàu... bán tàu đây...”

“Ai da, chúng tôi chỉ làm ăn nhỏ thôi. Ai, được rồi, được rồi, tính người mười lăm đồng được chưa?”

“Mau đến đây xem đi, nồi niêu chén bát, mại dô, mại dô.”

Mới sáng tinh mơ, ngoài chợ đã đủ loại thanh âm rao bán của những người bán hàng rong, người đến người đi rất náo nhiệt.

Lần trong đám người có một bóng dáng nho nhỏ, liêu minh chen từ trong đám đông nhô đầu ra, hết nhìn đông tới ngó tây, tựa như đang tìm kiếm cái gì đó.

“A... có rồi...” tiểu nhân ảnh (dáng người nhỏ) đó dường như đã phát hiện ra mục tiêu của nàng, gạt đại thẩm mập mạp đang đứng chắn trước mặt, nhảy tới một quầy nhỏ.

“Lỗ đại thúc, hôm nay cháu muốn 5 cái.” Tiểu nhân ảnh cao hứng nói với ông chủ quầy.

“Hạ Hà, sao hôm nay người lại lấy nhiều hơn hai cái? Có phải muốn mời tình lang ăn cùng hay không?” Lỗ đại thúc bán Cao linh qui nhìn tiểu cô nương tinh thần hưng phấn, hai gò má vì chạy nhanh mà phồng hồng, nói.

Tiểu cô nương này chính là nha hoàn của phu nhân Doãn gia trang Nguyễn Túy Tuyết, tên là Hạ Hà. Doãn phu nhân Nguyễn Túy Tuyết là người Tô Châu, hơn một năm trước được gả cho đương gia Doãn gia trang là Doãn Đông Tinh, những ai đã gặp qua Nguyễn Túy Tuyết đều nói nàng là một đại mỹ nhân. Hạ Hà tuy rằng không có sắc đẹp diễm lệ, nhưng diện mạo thanh tú, làn da trắng nõn, có cá tính hồn nhiên ngay thẳng, hai mắt đen trắng rõ ràng càng làm lộ rõ sự thông minh của nàng.

Nàng năm nay mới mười bốn tuổi, qua vài năm nữa, hán cũng sẽ là một cô nương vô cùng xinh đẹp.

“Đáng ghét, Lỗ đại thúc, cháu là muốn mua về cho tiểu thư nhà cháu ăn mà. Ai chẳng biết nơi này chỉ có duy nhất thức bán Cao linh qui nổi danh ở Tô Châu, vừa thơm vừa ngon... thức lúc nào cũng thừa cháu, người ta tuổi còn nhỏ, tình lang ở đâu mà có chứ?” Hạ Hà chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Ha ha ha... không nhỏ không nhỏ, qua vài năm nữa là đã có thể thành thân rồi.” Lỗ đại thúc vừa gói Cao linh qui, vừa cùng Hạ Hà cười giòn.

“Lỗ đại thúc, thúc còn cười người ta như vậy, lần sau sẽ không mua nhiều nữa.” Mặt Hạ Hà đã đỏ lên rồi.

“Được được, đại thúc không nói nữa. Đây, điểm tâm của ngươi. Hôm nay chợ rất đông, ngươi cầm cho cẩn thận, đừng làm rớt nhé.” Lỗ đại thúc đưa túi điểm tâm đã gói cẩn thận cho Hạ Hà.

“Cám ơn đại thúc.” Hạ Hà đem mấy đồng tiền đưa trả Lỗ đại thúc, liền kích động ôm món điểm tâm vào trong ngực mình, xoay người hướng về phía đoàn người đông đúc.

Tiểu thư gần đây vì chuyện trang chủ muốn nạp thiệp mà rất phiền lòng, mỗi ngày đều mặt cau mày có, có khi còn khóc cả ngày. Nàng là nha hoàn bên cạnh tiểu thư, nên vì tiểu thư mà san sẻ nỗi muộn phiền. Ở kinh thành không thường được ăn điểm tâm của Tô Châu, hôm nay nàng tới chỗ Lỗ đại thúc mua nhiều hoa hồng đầu cao, để tiểu thư thưởng thức, nói không chừng tâm tình của tiểu thư sẽ vui lên được chút ít.

Trong lòng Hạ Hà thầm nghĩ, trên mặt cũng mang theo nụ cười ngọt ngào. Đi từ chợ về, nàng cẩn thận ôm điểm tâm trong lòng, sợ hoa hồng đầu cao bị rơi hỏng mất.

Thế nhưng mà, hôm nay sao lại nhiều người như vậy? Thật chật chội, chật chội... a...

Hạ Hà có vóc dáng nhỏ bé, cơ thể bị một bác béo ở phía trước chèn lại, lại bị lão đại chắn phía sau đẩy tới, nàng cảm thấy chân mình gần như không còn chạm đất, hai cánh tay chỉ mỗi ngăn đám người phía trước cũng đã hết sức, làm sao còn dư lực bảo vệ cho điểm tâm đang ôm trong lòng?

Không được, nếu còn tiếp tục như vậy, điểm tâm sẽ rơi mất... làm sao bây giờ? Có ai giúp nàng với...

Đang lúc nàng vừa nghĩ tới, Cao linh qui trong người quả nhiên bị đám người xô đẩy mà rơi xuống.

“A... Cao linh qui của ta, đừng đập vào điểm tâm của ta nha...” Hạ Hà lớn tiếng hô.

Nàng kích động ngồi xổm xuống, tìm kiếm đồ rơi dưới đất, nhưng người quả thật rất nhiều, nàng lại nhỏ bé như vậy, căn bản không có ai chú ý có người dưới chân mình hướng chỉ là điểm tâm.

“Đừng... đừng đập vào điểm tâm của ta...” Nàng hươ tay muốn ngăn chân người khác đập phải.

Người đông đúc, đừng nói đến điểm tâm, ngay cả nàng cũng gặp nguy hiểm, người nhỏ bé ngồi giữa đám đông, không cẩn thận còn có thể bị đập chết nha.

Hạ Hà bị đá vài phát, muốn đứng dậy nhưng chật chội, nàng hoàn toàn không có khe hở nào để đứng. Sớm đã nhìn ra cảnh nàng bị cả đám đông nhấn chìm.

“Cứu... cứu mạng với...”

Hạ Hà cảm thấy khó thở, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía điểm tâm. Đây là nàng muốn mua về mời tiểu thư dùng nha...

Thở hổn hển, ý thức của Hạ Hà dần dần mờ hồ, nàng cũng sắp bị giẫm lên đến hôn mê bất tỉnh.

Một bàn tay to từ trên cao rơi xuống, tóm lấy áo nàng, giống như điều hâu túm lấy gà con, kéo nàng đứng dậy. Hạ Hà trong chớp mắt liền có thời gian thoát ra khỏi đám người nóng nực, hô hấp trong bầu không khí mới, ý thức cũng theo đó mà tỉnh táo lại.

“Cao linh qui của ta...” Nàng thét chói tai, vẫn không quên điểm tâm rơi trên mặt đất.

Vừa lúc bàn tay to đó cũng nhặt lên. Thân hình cường tráng bị đám đông che lấp cũng từ từ lộ ra, Hạ Hà cứ như vậy bị kéo đi, thẳng cho đến lúc ra khỏi chợ, bàn tay to mới ấn nàng ngồi xuống băng ghế dài dành cho khách qua đường nghỉ chân.

“Cám ơn...” Hạ Hà ngẩng đầu nhìn người trước mắt, là một nam nhân. Đường nhiên là nam rồi, bằng không với sức của nữ nhân làm sao có đủ lực kéo nàng đi như vậy?

“À... vị đại ca này, cảm ơn huynh.” Nàng lại nhìn nhìn nam nhân trước mặt, làn da do phơi nắng thành màu tiểu mạch, dáng người cường tráng, có một đôi bàn tay to mạnh mẽ, diện mạo đoan chính, mũi thẳng tắp, môi không dày không mỏng, trên mặt lộ rõ đôi con ngươi đen thâm thúy, còn có những vết sẹo lớn nhỏ không cùng sắc, mặc áo vải thô, trên tay còn có vết chai sạn. Cánh tay có vài vết sẹo cũ, thoạt nhìn cũng có thể đoán là gia đình của nhà ai đó.

“Tiểu cô nương, ở nơi đông đúc chật chội mà ngồi xuống như vậy là rất nguy hiểm, không nên tái diễn.” Giọng nam nhân trầm thấp nói.

“Ta chỉ muốn nhặt điểm tâm rơi trên mặt đất thôi... Đúng rồi, điểm tâm của ta.” Hạ Hà nhớ tới điểm tâm Tô Châu của nàng.

“Là cái này sao?” Bàn tay to quơ quơ túi điểm tâm trước mắt Hạ Hà.

“Đúng vậy, chính là cái này. Cảm ơn đại ca.” Hạ Hà mở túi giấy ra. Kiểm tra điểm tâm bên trong xem có bị đập lên hay không?

A... Trong lòng Hạ Hà thầm hét thầm một tiếng. Năm cái thì có hai cái đã bị giẫm nát rồi... Trời ạ, như vậy sao có thể mang về mời tiểu thư ăn đây?

Nhìn cô nương trước mắt nhẵn nhụi nhẵn mặt, nam nhân kia biết là đồ bên trong không còn lành lặn.

“Những thứ này mua là có, người bị thương thì không đáng đâu.” Nam nhân cao lớn có ý muốn an ủi nàng.

Ai... quên đi, còn ba cái lành lặn mời tiểu thư ăn vậy, hai cái kia... Hạ Hà ngẩng khuôn mặt thanh tú, mỉm cười ngọt ngào, “Cảm ơn vị đại ca ở trong chợ đã giúp ta một phen, nếu không hiện giờ ta nhất định đã bị người ta đập nằm dưới đất rồi. Ta tên là Hạ Hà, là nha hoàn của Doãn gia trang, xin hỏi đại ca xưng hô thế nào?”

“Ta... người ta đều gọi ta là Trúc Lâm Biên.” Trên mặt nam nhân kia có chút xấu hổ.

“Trúc Lâm Biên?” Hạ Hà cảm thấy tên này thật kỳ quái, nhưng cũng không có thời gian nghĩ nhiều, nàng thuận miệng nói: “Trúc đại ca, cảm ơn huynh đã giúp ta. Cao linh qui này mời huynh, đây là điểm tâm nổi tiếng của Tô Châu đó nha.” Nàng đem túi giấy chia làm hai, phần hai cái giờ ra trước mặt Trúc Lâm Biên.

“À... không... không cần đâu. Tiểu cô nương, cô giữ lại dùng đi.”

“Trúc đại ca, huynh giúp ta rất nhiều mà. Nếu không có huynh, ta chỉ sợ đã sớm nằm ở ven đường rồi, làm sao còn ở chỗ này chia điểm tâm cho huynh chứ.” Hạ Hà mở to đôi mắt trong veo ngây thơ, lần mời anh đào khe bậm lại: “Hay là... Trúc đại ca chê nó đã bị méo, không muốn nhận?” Mắt to đã muốn ngập nước.

“Không! Không! Ta muốn nói việc nhỏ nhặt này không đáng nhắc đến, không phải là ghét bỏ điểm tâm của cô đâu... cô đừng khóc, ta nhận là được mà.” Trúc Lâm Biên cuống quýt nói.

Hạ Hà đảo mắt, cười tươi. Nàng biết là chiêu này sẽ hữu dụng mà: “Trúc đại ca, đồ này dành cho huynh, ta phải trở về đây, kéo tiểu thư tìm không thấy ta. Hạ Hà tạ Trúc đại ca.” Nàng đứng dậy, thiếu điều hạ thấp người xuống, liền chạy về phía Doãn gia trang. Chạy được vài bước đột nhiên dừng lại, xoay người, hai tay khum tại cái miệng nhỏ nhắn hướng về Trúc Lâm Biên hô: “Trúc đại ca! Ta không phải là tiểu cô nương, lần sau xin hãy gọi ta là Hạ Hà.” Nói xong lại xoay người chạy nhanh đi.

Trúc Lâm Biên nhìn theo bóng người nho nhỏ, nấn nấn điểm tâm trong tay, bàn tay đưa điểm tâm lên miệng cắn một miếng: “Cao linh qui Tô Châu? Ừm... thật ngọt quá!” Lại nhìn về phía Hạ Hà chạy đi, tiểu nhân ảnh chỉ thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng.

“Hạ Hà phải không...?” Nam nhân nhìn cho đến khi không còn bóng người, thì thầm nói, Cao linh qui trong miệng ngọt thấm vào trong lòng.

Nói ra cũng thật kỳ quái, từ sau đó, Hạ Hà đến chỗ Lỗ đại thúc mua Cao linh qui, bất luận có bao nhiêu người ở chợ, nàng đều không mất sức chen lấn, tự do ra vào, không bao giờ gặp chuyện như cũ, ở trong đám đông đẩy tới đẩy lui. Nhưng nàng bị chuyện của tiểu thư làm rối loạn, căn bản không chú ý tới chuyện này.

Nửa năm sau, trang chủ Doãn gia trang Doãn Đồng Tĩnh nạp thiếp, phu nhân Nguyễn Túy Tuyết cắt cổ tay tự sát, khiến cho dư luận xôn xao một hồi.

Lúc này Hạ Hà đã mười lăm tuổi, là một cô gái đến tuổi cập kê rồi.

Hôm nay nàng vội vàng từ Hối Xuân đường bốc thuốc đi ra, lại vòng ra chợ, cũng đã giữa trưa, chợ sớm tan rồi, chỉ còn tốp năm tốp ba tiểu thương đang dọn dẹp quầy hàng.

Trên tay nàng cầm theo thuốc dán vết thương cùng một ít thuốc bổ thân thể do Triệu đại phu kê cho Nguyễn Túy Tuyết, vẻ mặt lo lắng nhìn khu chợ trống rỗng. Làm sao bây giờ? Chợ đã không còn ai nữa, nàng phải đến đâu để tìm củi mà lão ma ma cần đây?

Đột nhiên, đôi mắt tinh tường của nàng liếc thấy trong ngõ nhỏ có một người bán rong vẫn còn mấy bó củi, vội vàng la lên: “Vị đại thúc này, xin dừng bước. Ta muốn mua củi... Đại thúc...” Nàng sợ người bán củi cứ như vậy mà bỏ đi, vậy nàng làm sao ăn nói với lão ma ma ở phòng bếp đây?

Người bán rong dừng lại. Trong ngõ nhỏ không có ánh sáng, tối đen. Hạ Hà đột nhiên chạy vào trong ngõ, ánh mắt vẫn chưa kịp thích ứng với bóng tối bên trong, nhìn không rõ người ở bên trong ngõ có dáng vẻ gì. Nàng thờ hồn hèn nói: “Vị đại thúc này... ta...ta muốn mua củi, xin hỏi mấy bó củi này của thúc bán thế nào?”

Thì ra Doãn phu nhân Nguyễn Túy Tuyết cắt cổ tay được thiếu niên thân y Triệu Vô Ngôn cứu sống. Sau khi đi dạo một vòng quanh quý môn quan trở về, Nguyễn Túy Tuyết giống như biến thành một người khác. Trừ phi có sự đồng ý của nàng nếu không không cho phép bất luận kẻ nào bước vào trong Di Thăm viện. Cho nên trong Di Thăm viện chỉ còn lão ma ma nấu cơm, một gia nô già trông coi viện, còn có nha hoàn bên người Hạ Hà, ba người cùng chăm sóc Nguyễn Túy Tuyết mà thôi.

Hôm nay trong phòng bếp không có củi nhóm lửa nên lão ma ma liền nhờ Hạ Hà mua trên đường đi bốc thuốc. Bình thường những nhà giàu đều có gia đình, đầy tớ dọn củi dự phòng, những hạ nhân ở Doãn gia trang lại đa số là những kẻ nịnh hót. Thấy phu nhân cắt cổ tay, trang chủ giận dữ lại thường qua đêm ở chỗ của tân thiếp nên liền cho rằng phu nhân bị thất sủng, bởi vậy không nhiều người quan tâm đến Di Thăm viện cho lắm. Vì vậy củi mà phòng bếp trong viện dùng phải đến chợ mua. Nhưng mà trang chủ Doãn Đồng Tĩnh vẫn cấp tiền ăn uống hàng ngày cho Di Thăm viện đúng thời gian nên chi phí ở trong viện coi như vẫn dư dả.

Hôm nay Hạ Hà ra đường hơi muộn. Lúc bốc thuốc lại gặp phải Lý phú hộ. Lý phú hộ kia cũng được coi là kẻ có tiền, hẳn tính cò đến Hồi Xuân đường nói chuyện phiếm, vừa khéo hôm nay lại gặp được Hạ Hà. Thấy Hạ Hà mi thanh mày đẹp, da thịt trắng nõn liền liều chết quán quýt nàng tán gẫu đủ thứ chuyện, kéo dài thời gian. Đợi đến lúc Hạ Hà thoát khỏi Lý phú hộ ra khỏi tiệm thuốc thì chợ đã tan từ lâu. May mắn mất năng sáng, còn nhìn thấy được trong ngõ nhỏ có mấy bó củi. Dù thế nào cũng không thể để vị đại thúc này đi được.

“Đại thúc, củi này thúc bán thế nào?” Hạ Hà thờ hồn hên nói, thấy người ở trong ngõ không trả lời nên nàng lại hỏi lại lần nữa.

Ánh mắt của nàng đã gần thích ứng được với bóng tối, mơ hồ nhìn thấy được người trong ngõ rất cường tráng, còn có một đôi mắt màu đen, đôi mắt đen kia phản chiếu ánh sáng mặt trời bên ngoài, hơi hơi tỏa sáng.

“Đại thúc?” Hạ Hà không xác định gọi lại. Hẳn hẳn là nghe thấy chứ? Trăm ngàn lần đừng để nàng gặp phải một kẻ điên nha. Thời gian đã gần tối rồi, không thể trì hoãn thêm được nữa. Nếu không phòng bếp không có củi thì tiểu thư ăn gì đây?

“Củi này giá nửa quan tiền.” Là một giọng nói trầm thấp.

Hạ Hà không nghĩ nhiều liền nói: “Được, ta mua. Đại thúc, thúc có thể giúp ta vác mấy bó củi này đến Doãn gia trang được không? Ta trả thêm cho thúc nửa quan tiền. Nè, đây là một quan tiền, phiền thúc vậy, đại thúc.”

Cũng không đợi người trước mắt trả lời, Hạ Hà liền đưa cho hắn một quan tiền. Nam tử chần chờ một lát rồi nhận một quan tiền, vác mấy bó củi lên theo Hạ Hà ra khỏi ngõ nhỏ.

Sau khi ra khỏi ngõ, Hạ Hà mới phát hiện nàng gọi người bán củi già đi. ‘Đại thúc’ trước mắt chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt khỏe mạnh màu đồng, lồng ngực rộng lớn cùng với đôi tay có một vết sẹo cũ.

“A, thật xin lỗi, ta hẳn nên gọi huynh là đại ca, vừa rồi gọi là đại thúc thật đã gọi già đi rồi. Vị đại ca này xin thứ lỗi cho.” Hạ Hà nói xong liền cười ngọt ngào. Miệng của nàng rất ngọt nhưng nàng cũng biết nụ cười trên mặt có thể giúp mình che lấp sai lầm.

“Chỉ cần cô thích thì vẫn có thể gọi ta là đại thúc.” Nam tử lời ít mà ý nhiều, trên mặt không có biểu tình gì cả.

Hạ Hà ngẩng đầu nhìn hắn, nở một nụ cười, tinh nghịch nói: “Đại thúc... mời đi bên này.”

Hai người liền đi thẳng một mạch về phía Doãn gia trang. ‘Đại thúc’ bán củi rất lặng lẽ, hẳn đi ở phía sau Hạ Hà, Hạ Hà cũng không cảm thấy có gì không ổn. Giống như nàng ở trong chợ cũng vậy, cũng thường có mấy người to lớn đi ở phía sau.

Hạ Hà vội vã về Doãn gia trang, bước chân hơi nhanh, thấy ‘đại thúc’ bán củi có vẻ không muốn nói chuyện nên nàng cũng im lặng cúi đầu đi nhanh, trong lòng chỉ nghĩ đến bữa trưa cùng thuốc của tiểu thư.

Thật vất vả mới đến được cửa hông của Doãn gia trang, Hạ Hà nói với ‘Đại thúc’ bán củi: “Đại thúc, cảm ơn thúc, cứ đặt củi ở chỗ này là được.”

Nam tử gật gật đầu, gỡ củi ở trên vai xuống, rồi liền im lặng quay đi.

Hạ Hà xoay người đi vào Di Thảm viện, lão ma ma đã ở phòng bếp cầu nhàu: “Hà nha đầu, mua củi mà cũng lâu như vậy sao.”

“Lão ma ma, hôm nay ở tiệm thuốc gặp phải chút việc nên mới về trễ, củi đã đặt ở ngoài cửa rồi, tự ma ma đi lấy đi.” Hạ Hà còn phải nhanh chóng sắc thuốc, không có thời gian để tranh cãi với lão ma ma ở phòng bếp.

“Hà nha đầu, ma ma đã già rồi, còn bảo ta ra ngoài cửa vác củi sao....Sao ma ma có thể vác nổi. Lần sau bảo người bán củi trực tiếp vác đến phòng bếp đi, đỡ đi một việc.”

“Đã biết, lão ma ma.” Hạ Hà nhanh chóng chạy đi sắc thuốc.

Vài ngày sau, Hạ Hà lại đến tiệm thuốc bốc thuốc, mắt thấy Lý phú hộ lại đang nói chuyện phiếm với chủ quầy, nàng sợ lại bị Lý phú hộ dây dưa nên để đơn thuốc lại cho chủ quầy, bảo chút nữa sẽ quay lại lấy, rồi liền nhanh chóng ra khỏi tiệm thuốc.

Hạ Hà vội vàng ra khỏi tiệm thuốc rồi đi về phía chợ. Chợ vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có người bán mình để chôn cha. Phía Đông có mấy người bán rong đang bán củi nhưng sao nàng lại không thấy vị ‘đại thúc’ bán củi ở đâu cả?

Ồ...không phải hắn đang ở kia sao? Hạ Hà thấy nam tử mặc quần áo bằng vải thô đang vác mấy bó củi ở trước mắt liền lên tiếng gọi: “Đại thúc, dừng bước...ta muốn mua củi.”

‘Đại thúc’ dừng lại, đôi mắt đen nhìn thẳng vào tiểu cô nương trước mắt. Thật ra Hạ Hà cũng không phải quá nhỏ nhắn mà là do hắn thật sự rất cường tráng.

Hạ Hà cười với hắn: “Đại thúc...không, vị đại ca này, ta mua củi trên vai huynh, đại ca có thể giúp ta vác củi về trong trang không? Ta trả thêm cho huynh nửa quan tiền.”

Khuôn mặt với đường nét sắc sảo của nam nhân không có biểu tình gì, chỉ gật gật đầu. Hạ Hà định đưa mấy quan tiền cho hắn nhưng trên vai hắn đang vác củi, trên tay cũng xách một bó củi, hai tay đều không rảnh. Nàng thấy hắn cũng không có ý định muốn đặt đồng củi xuống nên liền tiện tay để tiền vào trong vạt áo hắn. Nam tử vì việc này mà hơi co người lại, sắc mặt phỉếm hồng, chẳng qua màu da của hắn hơi đậm nên không nhìn thấy rõ.

Đã qua bữa trưa một lúc, nên Hạ Hà cũng không vội về trong trang, nàng cũng muốn nói chuyện phỉếm với vị đại ca này nhưng còn có một việc quan trọng hơn.

“Vị đại ca này, chút nữa có thể vòng qua đây một chút không? Ta phải đến Hồi Xuân đường lấy mấy gói thuốc.”

Hạ Hà ngẩng đầu nhìn nam tử, hắn hẳn là hơn hai mươi, lông mày không rậm không thưa, môi không dày không mỏng, đều vừa thích hợp, sống mũi cao, cặp mắt đen sáng ngời, khí thế bức người. Bộ dáng coi như cũng dễ nhìn. Trên người là quần áo bằng vải thô vá rồi lại khâu, nhìn ra chỉ là khâu lại qua loa mà thôi, vụn chỉ đều lộ ra bên ngoài. Thậm chí nàng còn cảm thấy áo quần trên người hắn hơi chật, lộ ra nửa cánh tay mà. Chắc hẳn là hắn vẫn chưa cưới vợ, nếu không sao lại mặc áo được may cầu thả như vậy.

Nghĩ đến đây, Hạ Hà liền đỏ mặt. Hắn đã cưới vợ hay chưa thì có liên quan gì đến nàng chứ?

“Có thể.” Nam tử trả lời ngắn gọn, vác củi đi ở phía sau Hạ Hà như cũ.

Đến cửa tiệm thuốc, Hạ Hà thò đầu vào nhìn, nguy rồi, Lý phú hộ kia vẫn còn chưa đi. Nếu nàng đi vào nhất định là không dứt ra được. Còn đang do dự thì nam tử phía sau nàng đã đặt củi xuống, cất bước lớn đi vào trong tiệm thuốc, lúc đi ra đã cầm theo gói thuốc của Doãn phu nhân đưa cho nàng.

“Ồ... vị đại ca này, cảm ơn huynh. Huynh đã giúp ta một việc rất lớn.” Hạ Hà đầy mặt cảm kích nói.

Nam nhân như cười như không cười, hơi gật đầu xem như đáp lại, rồi vác mấy bó củi lên đi về phía Doãn gia trang.

Lúc này đổi lại Hạ Hà đi ở sau hắn. Chỉ thấy người hắn cao lớn cường tráng, hai chân thon dài, bước chân trầm ổn. Ừm, người này làm việc nhất định là rất kiên định đáng tin đến nỗi hơi cổ chấp. Hạ Hà nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy rất có hứng thú.

Nàng đuổi kịp hắn: “Vị đại ca này, lúc nào thì huynh sẽ ra chợ bán củi?” Như vậy lần sau tìm hắn cũng tiện hơn.

“Không cố định.” Nam tử vẫn vác củi như cũ, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, bước chân đều đều đi về phía Doãn gia trang.

“Vậy... ta phải làm sao để tìm huynh?”

“Đến chợ.”

Không phải vô nghĩa sao? Hạ Hà vẫn không bỏ cuộc tiếp tục nói: “Huynh chỉ bán củi sao?”

“Không.”

“Vậy huynh còn bán gì nữa?”

“Đa thú.”

“Đa thú? Huynh là thợ săn sao?”

“Ừ.”

“Đại ca ở đâu?”

Nam tử đi phía trước trả lời rất đơn giản, nhưng lần này lại im lặng. Hạ Hà cảm thấy hơi xấu hổ, một cô nương lại đi hỏi nam nhân ở đâu, hình như có vẻ không thích hợp. Nàng nhất thời húng khởi hơi ra miệng, chỉ sợ sẽ làm vị đại ca này nghĩ rằng nàng không phải là một cô nương tốt...

Nàng hơi đỏ mặt, cắn môi dưới, cúi đầu không nói thêm gì nữa, trong lòng thấy rất chật vật vì mình đã nói ra những lời không nên nói. Hai người im lặng đến cửa bên của Doãn gia trang, nam tử làm thế muốn đỡ củi xuống. Hạ Hà vốn định bảo hắn vác củi đến phòng bếp nhưng vừa rồi mình đã làm ra chuyện mất mặt nên cũng không mặt mũi đâu mà mở miệng nữa, liền rầu rĩ nhìn hắn đỡ củi xuống rồi xoay người rời đi, trong lòng tự nhiên cảm thấy khô sở ề ầm...

Nàng bắt đầu nhìn vào mấy bó củi trên mặt đất, thờ dãi một cái rồi đặt gói thuốc lên trên cầu thang cửa bên, hai tay dùng sức kéo một bó củi đã được bó gọn gàng trên đất... không còn cách nào khác, cũng không thể bảo lão ma ma đến chuyển đi được. Ai...

Một bó củi kia ở trong tay nam tử giống như không nặng chút nào nhưng nàng vừa mới kéo liền phát hiện nó rất nặng. Hạ Hà dùng hết khí lực toàn thân mới miễn cưỡng kéo được một bó củi tới phòng bếp, cả người toát mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt đỏ bừng.

Tuy Hạ Hà là nha hoàn nhưng phu nhân Nguyễn Túy Tuyết đối xử với nàng rất tốt, cũng không bảo nàng làm những công việc nặng nhọc nên sao tay nàng có thể đựng vào những bó củi sần sùi này chứ. Nàng mở bàn tay nhỏ nhắn ra, tay đã phồng rộp, lại bị xước da, còn có tơ máu đang chảy ra. Thật thảm!

Hạ Hà chu cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu xoa xoa hai tay sưng đau của mình, đáy mắt nhòe lệ, nàng đi tới trước, nước mắt liền rơi xuống, nhỏ ở trong lòng bàn tay sưng đau, miệng vết thương bị dính nước mắt mặn chát nên càng đau hơn. . . Không phải là nàng đau lòng cho bàn tay của mình, cũng không phải là vì phải làm công việc nặng nhọc như vậy. Nàng hiểu rất rõ thân phận của mình, cho dù hôm nay chủ tử muốn nàng đi chẻ củi nàng cũng sẽ đi mà không nói hai lời. Nhưng mà vì sao nàng lại khóc chứ?

Hóa ra nàng khóc là do lo lắng vừa rồi không chú ý tới lời nói nên đã lưu lại ấn tượng xấu trong lòng đại ca bán củi. Nhưng hai người vốn không quen biết, cho dù thật sự để lại ấn tượng xấu cũng không quan trọng nha. Sao nàng lại khóc chứ?

Nàng cũng không biết mình làm sao. . . trở lại bên cửa, nàng lau nước mắt qua loa, chuẩn bị “tha” tiếp bó củi thứ hai.

Ồ? Mấy bó củi trên đất đâu? Hạ Hà cúi đầu nhìn xuống đất, trên mặt đất bằng phẳng không còn đồng củi nữa, mà ngược lại có một đôi giày rom. Nàng nhìn đôi giày rom rồi tầm mắt lại dần dần hướng lên trên, hai chân cường tráng, quần áo bằng vải thô lộ ra vụn chỉ, trên vai vắt mấy bó củi. Cuối cùng là đến một khuôn mặt màu đồng. . . Ồ? Đại ca bán củi?

Hắn vẫn chưa đi sao? Trong khoảng thời gian ngắn Hạ Hà không biết phải phản ứng ra sao, ngẩn ra tại chỗ.

Trên mặt đại ca bán củi không có biểu tình gì, cái miệng rõ ràng từng đường nét chỉ thản nhiên nói: “Phải đặt ở đâu?”

Lúc này Hạ Hà mới như là vừa tỉnh lại từ trong mơ, vội vàng hít sâu một hơi, khịt khịt cái mũi khóc đến hồng lên, một bàn tay qua loa lau nước mắt ở trên mặt, còn tay kia vội vàng chỉ về phía phòng bếp trong viện.

“Ồ đằng kia, phòng bếp cần dùng.”

Nam tử vắt củi, cất bước lớn đi vào Di Thăm viện, Hạ Hà vội vàng đi theo sau hắn, sợ tiểu thư đột nhiên nhìn thấy người ngoài sẽ bị giật mình. Nam tử đi được vài bước thì dừng lại, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Thuốc.”

“Giờ cơ?” Hạ Hà không rõ hắn đang nói gì.

Nam tử xoay người nhìn về phía gói thuốc ở trên cầu thang.

“A, đúng rồi, thuốc của ta.” Hạ Hà vội vàng xoay người cầm lấy gói thuốc đặt ở trên bậc thềm, bất giác đỏ mặt. Bị gì vậy chứ? Hôm nay nàng thật khác thường. . . Ngày thường nàng cũng không dễ quên như vậy nha.

Dưới sự chỉ dẫn của Hạ Hà, nam tử đặt củi xuống bên bếp lò ở phòng bếp, rồi xoay người rời đi. Bước chân của hắn rất nhanh, Hạ Hà đuổi theo ở phía sau thật vất vả. Hắn phát hiện ra liền đi chậm lại nên Hạ Hà mới có thể đi bên cạnh hắn. Nhưng mà nàng cũng không biết phải nói gì mới tốt đây.

Hai người im lặng không nói gì cho đến cửa hông, mắt thấy hắn định rời đi, Hạ Hà nôn nóng: “Chuyện này. . .”

Thấy nam tử dừng lại, nàng liền nhanh chóng nói: “Đại ca bán củi, có thể phiền huynh sau này mỗi ngày đều đưa củi đến đây được không?”

Tim nàng đập nhanh, rất sợ hắn sẽ hiểu lầm nàng là cô nương không đứng đắn mà không chịu đáp ứng.

“Được.” Trả lời nàng là giọng nói trầm thấp.

“A. . .” Hạ Hà nhất thời không phản ứng kịp.

“Ta ở tại rừng trúc ngoại ô lân cận, Hạ Hà.” Nam tử cao lớn khỏe mạnh đưa lưng về phía Hạ Hà, dùng giọng nói trầm thấp nói, nói xong liền cất bước rời đi.

Hắn. . .hắn nói được, là chứng tỏ mỗi ngày hắn đều có thể đưa củi tới sao? Hắn nói. . .hắn ở tại rừng trúc ngoại ô, một cảm giác quen thuộc liền dâng lên từ đáy lòng nàng. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng không nghĩ ra là vì sao. Còn có, sao hắn lại biết tên nàng?

Những nghi vấn liên tiếp hiện lên ở trong lòng Hạ Hà.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Sáng sớm hôm sau, một nam tử mặc quần áo bằng vải thô gánh ba bó củi đến cửa hông Doãn gia trang, Hạ Hà cũng đã chờ ở chỗ đó từ sớm. Hôm qua

nàng ngủ ngon giấc nên hôm nay khí sắc rất tốt, hai gò má trắng nõn phơn phớt hồng. Nam tử mặc quần áo vải thô tựa hồ hơi ngấn người một lát nhưng lập tức rời ánh mắt, đáy mắt có vẻ kinh ngạc.

“Mời đi lối này, đại ca bán củi.” Hạ Hà cười tươi, đưa hắn vào phòng bếp trong viện.

Đặt củi xuống xong, nam tử liền rời.

“Á....Đội chút.” Hạ Hà gọi hắn lại.

Hôm nay không cần đến tiệm thuốc bốc thuốc, tiểu thư cũng đã rửa mặt chải đầu xong, đang luyện chữ, nên bây giờ nàng có chút thời gian rảnh có thể nói chuyện cùng hắn.

“Đại ca xưng hô thế nào?” Hạ Hà mỉm cười ngọt ngào, nàng biết đối với người xa lạ thì chiều này rất có ích.

Biểu tình của nam tử không hề thay đổi, nhưng có thể thấy được trong con ngươi đen có vẻ thất vọng. Im lặng trong chốc lát, hắn cúi đầu nói: “Tiểu cô nương, trước kia muội cũng đã từng hỏi.” Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Hạ Hà nghe vậy liền chấn động, hồi ức khó hiểu dâng lên. Nàng theo phản xạ thốt lên với bóng người cao lớn đang rời xa: “Ta không phải tiểu cô nương, Ta gọi là Hạ...a!” Nàng đột nhiên ngừng lại.

Nàng nhớ rồi.

Cao linh qui...

Đại ca đã giúp nàng một việc lớn ở chợ.

Trời ạ! Nàng sao lại quên mất người đã giúp nàng.

Khó trách vừa rồi hắn rất thất vọng. Là do nàng không đúng, sao lại không nhớ ra hắn chứ?

Hắn gọi....gọi là gì nhỉ? Hình như là một cái tên rất kỳ quái...

Đúng rồi! Trúc Lâm Biên! Hắn gọi là Trúc Lâm Biên! Là Trúc đại ca!

Ừm, ngày mai Trúc đại ca đến nhất định phải xin lỗi hắn mới được.... Trên mặt Hạ Hà tràn ngập ý cười ngọt ngào đi vào trong viện.

Sẩm tối, sau khi Hạ Hà hầu hạ tiểu thư dùng xong bữa rồi, liền đến cửa hông tùy ý đi dạo, không nghĩ đến lại có thể nhìn thấy một bóng người cao lớn quen thuộc đang đứng lặng ở bên tường ngoài trang. Nàng mở cửa hông ra, là Trúc Lâm Biên!

Hắn cúi đầu, vẻ mặt ngưng ngung, không được tự nhiên đứng ở cửa hông. Dù sao trời cũng đã sẩm tối, lúc này còn gặp mặt cô nương nhà người ta thật không ổn.

“Trúc đại ca!” Tiếng gọi trong trẻo của Hạ Hà truyền vào trong tai, hắn ngẩng đầu nhìn giai nhân thanh tú trước mắt.

Nàng nhớ hắn? Trong lòng Trúc Lâm Biên mừng rỡ.

“Trúc đại ca, Cao linh quy ăn ngon không?” Hạ Hà cười nói.

“Ngon.....Ăn ngon.” Hắn liền đỏ mặt, người cũng không tự nhiên.

“Thật xin lỗi, Trúc đại ca, muội đã không nhận ra huynh sớm hơn, còn gọi huynh là đại thúc nữa, gọi huynh già đi mất. Bây giờ Tiểu nữ tử Hạ Hà xin nhận lỗi với Trúc đại ca, xin Trúc đại ca đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nữ tử nhà.” Hạ Hà khôi phục bộ dáng hoạt bát ban đầu, nói chuyện thao thao bất tuyệt.

Trúc Lâm Biên nghe xong, khoé miệng hiện ra ý cười: “Không quan trọng.” Dù sao nàng vẫn nhớ tới hắn, không phải sao?

“Đúng rồi, Trúc đại ca, trời sắp tối rồi, huynh đến đây có việc gì sao?”

Trúc Lâm Biên gật gật đầu, chỉ vào sáu bó củi: “Ngày mai ta định lên núi săn thú, nên giúp muội mang củi đến đây trước.”

Oa, mấy bó củi này hắn là rất nặng. Từ ngoại ô đến Doãn gia trang cũng cách một đoạn đường, hắn cứ như vậy mà gánh đến đây sao?

“Muội đi gọi Hoa đại bá trông coi viện đến khiêng vào giúp huynh.” Hạ Hà xoay người muốn tìm người giúp đỡ.

“Không cần, tự ta có thể làm được.” Nói xong, hắn gọn gàng vác hai bó củi lên hai vai, sau lưng còn dùng dây thừng cột vào hai bó nữa.

Hạ Hà nhìn thấy mà ngây người. Hắn thật sự rất khỏe.

Sau khi Trúc Lâm Biên đặt củi xuống xong, Hạ Hà đưa hấn ra khỏi Di Thăm viện, thuận tiện vào trong phòng lấy ra nửa lượng bạc đưa cho hấn.

“Không cần nhiều như vậy đâu.” Hấn từ chối.

“Trúc đại ca, tiểu thư nhà muội không phải người keo kiệt, huynh hãy nhận lấy đi. Sau này còn phải tiếp tục làm phiền huynh nha.” Hạ Hà mỉm cười.

Sắc mặt Trúc Lâm Biên ửng đỏ, cất bạc vào trong người, Hạ Hà gật đầu, nhẹ giọng nói với hấn: “Trúc đại ca, ngày mai săn thú nhất định phải cẩn thận đến an toàn của bản thân nha.”

Mặt của hấn càng đỏ hơn. Chưa từng có người nào quan tâm tới hấn như vậy, cũng chưa từng có ai nói với hấn những lời này.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, hấn cô độc một mình sống trên đời này, không liên quan tới bất luận kẻ nào cả, nay đột nhiên có người nói với hấn rằng săn thú phải cẩn thận, chú ý an toàn, khiến trong lòng hấn tràn ngập cảm giác ấm áp.

“Hạ Hà...” Một giọng nói mềm mại vang lên.

“Đến rồi... Trúc đại ca, muội phải vào trong rồi. Tự huynh phải cẩn thận, trăm ngàn lần đừng để cho dã thú làm bị thương.” Nói xong, nàng vội vàng bước vào trong nhà.

Mãi đến khi bóng dáng nàng biến mất, Trúc Lâm Biên mới xoay người rời khỏi cửa hông Doãn gia trang.

“Hạ Hà, ngày mai người giúp ta ra ngoài mua sách, mua cuốn ‘Tam tự kinh’ về.” Nguyễn Túy Tuyết nhìn quyển sách giành cho trẻ em ở trên bàn nói. Từ khi nàng cắt cổ tay tự sát được cứu sống đã thay đổi rất nhiều, bắt đầu tự lập tự cường, đầu tiên bắt đầu từ việc học chữ.

“Vâng, tiểu thư.” Hạ Hà là nha hoàn bồi giá (đi theo khi lấy chồng) của Nguyễn Túy Tuyết, tuy rằng chủ tử đã được gả làm vợ người khác, về lý nên gọi là phu nhân, nhưng nàng vẫn quen gọi là tiểu thư. Trong lòng nàng, Nguyễn Túy Tuyết vĩnh viễn là tiểu thư xinh đẹp nhất. Hướng chi trang chủ phụ tiểu thư, lại nạp thiếp, hại tiểu thư cắt cổ tay, nàng lại càng không muốn gọi là phu nhân, cho rằng làm như vậy là hạ thấp thân phận chủ tử. Mà Nguyễn Túy Tuyết cũng tùy nàng.

“Đúng rồi, người bên ngoài mấy ngày nay là ai?” Ánh mắt Nguyễn Túy Tuyết vẫn không có rời khỏi quyển sách trên bàn.

Hạ Hà đỏ mặt: “Tiểu thư, là người bán củi. Nô tỳ nhờ huynh ấy gánh củi đến phòng bếp bởi vì nô tỳ không khiêng nổi mấy bó củi đó.”

Tuy rằng Nguyễn Túy Tuyết ‘chân không bước ra khỏi cửa’ nhưng lỗ tai nàng rất thính, ánh mắt cũng sáng như sao, đương nhiên biết mấy ngày nay có người lạ ra vào Di Thăm viện.

“Trời lạnh, hấn còn mặc quần áo vải thô, đi giày rom...Hạ Hà, lẽ nào chúng ta không trả tiền củi cho người ta sao?”

Sao tiểu thư lại biết huynh ấy mặc quần áo vải thô, đi giày rom?

“Bẩm tiểu thư, Hạ Hà vẫn trả tiền củi cho Trúc đại ca hàng ngày, không để cho huynh ấy chịu thiệt đâu.”

“Trúc đại ca?”

Mặt Hạ Hà lại đỏ lên, nhanh chóng sửa miệng: “Hạ Hà muốn nói là đại ca bán củi.” Nàng liền cúi đầu xuống.

Nguyễn Túy Tuyết là người thông minh, chỉ cười cười nói: “Trong tủ đựng đồ ở Cúc hiên còn có vài chiếc áo bông bằng vải dệt đã cũ, nếu người muốn thì cứ lấy mà dùng, còn làm ra về không cần nữa...à, còn có giày vải nữa, người cứ tự lo liệu đi.”

“Tiểu thư...” Cả khuôn mặt của Hạ Hà đều đỏ lên. Nàng....Nàng cùng Trúc đại ca không có gì a, sao tiểu thư lại nói như là có chuyện gì vậy chứ?

“Được rồi, người lui xuống đi. Nhớ kỹ, mai phải giúp ta mua sách về đây.” Nguyễn Túy Tuyết được thần y Triệu Vô Ngôn chữa trị cùng điều dưỡng mấy tháng, sức khỏe đã sắp bình phục, tâm tình cũng dần dần khôi phục lại bình thường, nói chuyện cũng khôi phục bộ dáng sáng sủa trước kia.

“Vâng, tiểu thư.” Hạ Hà đỏ mặt lui ra.

Trời đã tối.

Hạ Hà đi ra khỏi Mai hiên, cảm giác mũi hơi lạnh...a, tuyết rơi...Nàng xòe hai tay ra, nhìn lên những bông tuyết đang bay trên trời, phát phơ...Thật đẹp! Nàng thích tuyết, tuyết rơi cũng có nghĩa là năm mới sắp đến rồi....

“Hạ Hà a, người còn tiếp tục như vậy thì nghìn mực sẽ thùng mất.” Nguyễn Túy Tuyết cười nhìn nha hoàn bên người đang ngăn ra.

Mới sáng sớm Hạ Hà liền mất hồn mất vía, bảo nàng mài mực mà cả người nàng cứ giống như con rối vậy, cứ ngẩn ra, lặp đi lặp lại động tác mài mực,

cũng không biết nước trong nghiền mực đã sớm bị mài cạn, còn cầm cây mài mực tiếp tục mài.

“A! xin lỗi tiểu thư, nô tỳ lập tức thêm nước vào.” Hạ Hà giống như bình tĩnh, đỏ mặt, nhất thời sốt ruột, ngược lại làm đỏ nghiền mực, khiến cho toàn thân đều bẩn, trên bàn, trên mặt đất đều dây mực nước đen thui.

“Tiểu thư, người không bị dính mực chứ? Hạ Hà.....Hạ Hà lập tức lau.” Hạ Hà kích động lấy tay lau mực nước trên mặt bàn, nhưng ngược lại làm vết mực lan rộng hơn, khiến cả bàn đều đen.

Nguyễn Túy Tuyết nhanh tay lẹ mắt, trước lúc Hạ Hà làm đỏ nghiền mực đã tránh ra. Nhìn thấy Hạ Hà hốt ha hốt hoảng, nàng liền đưa cho Hạ Hà một chiếc khăn tay ướt, cười nói: “Hạ Hà, lau tay đi, đừng lấy tay lau bàn nữa, nếu không ngay cả bàn chân cũng sẽ bị đen đấy.”

Hạ Hà đỏ mặt, cúi đầu không dám nhận lấy khăn tay. Nàng đã phạm sai lầm nên bị phạt, sao còn có thể để cho chủ tử hầu hạ chứ?

“Nha đầu ngốc!” Nguyễn Túy Tuyết cầm tay nàng, dùng khăn tay ướt lau đi lau lại, vết mực trên đôi tay nhỏ bé mới phai đi một chút.

Vài ngày gần đây, Hạ Hà luôn vô cớ mắc lỗi. Giúp nàng mặc quần áo thì quên buộc dây lưng, ra ngoài mua sách thì mua nhầm. Có khi thậm chí còn quên ăn cơm, bụng kêu ùng ục, Hạ Hà vẫn hoàn toàn không phát hiện ra, nhưng ngược lại nàng nghe thấy lại ngại ầm ĩ nên mới đuổi Hạ Hà đi ăn cơm.

Nàng vừa thấy liền biết trong lòng Hạ Hà có chuyện. Ừm, nếu Hạ Hà đã là nha hoàn bên người nàng thì nàng cũng nên giúp Hạ Hà. Nguyễn Túy Tuyết nhẹ nhàng ho một tiếng: “Hạ Hà a, quần áo giày dép nam nhân trên giường này người cầm đi xử lý đi, đêm nay không cần hầu hạ ta, ta muốn đọc sách.”

“Tiểu thư, đây....” Hạ Hà nhìn thoáng qua quần áo trên giường, sợ hãi nói: “Đây không phải đồ của trang chủ sao?”

“Có thể sẽ không cần dùng nữa, người cầm đi xử lý đi.” Nguyễn Túy Tuyết thản nhiên nói. Trọng phu nạp thiếp, nàng dùng phương pháp kịch liệt là cắt cổ tay nhưng vẫn không thể vẫn hồi được trái tim của trọng phu, có lẽ nàng nên chết tâm đi. Nếu như trái tim đã chết thì cũng không còn lý do gì để giữ lại quần áo của hắn, nếu vậy chỉ khiến trong lòng mình vẫn giữ lại hi vọng. Nàng muốn bắt đầu đi con đường của mình, không muốn lại tiếp tục nhìn vật nhớ người.

Mặt khác, nàng cũng muốn Hạ Hà đưa cho người thích hợp dùng, lúc trước không phải có nói qua Trúc đại ca gì đó sao? Mấy ngày nay hắn vẫn chưa đưa cũi đến, không chừng Hà nha đầu chính là bởi vì lý do này mới có bộ dạng khác thường như vậy.

“Chuyện này....” Hạ Hà do dự. Nàng biết tiểu thư yêu trang chủ, mà nay lại muốn nàng bỏ đi số quần áo này....Không phải thật chứ?

“Nhanh đi!” Nguyễn Túy Tuyết thúc giục nàng một tiếng.

Hạ Hà ôm lấy đồng quần áo nam nhân trên giường định đi ra khỏi Mai hiên nhưng đến cửa thì bị Nguyễn Túy Tuyết gọi lại.

“Hạ Hà, nếu chỗ xử lý quá xa thì người đánh xe ngựa mà đi. Nhớ rõ, không cần vội vàng trở về hầu hạ ta, ta muốn xem sách.” Nguyễn Túy Tuyết còn có ý cường điệu câu cuối cùng.

Hạ Hà nghe xong, vẫn chưa kịp hiểu hết ý tứ liền gật đầu ra khỏi phòng, nghĩ rằng vứt quần áo mà cũng cần phải đi xe ngựa sao? Cũng sẽ không tốn bao nhiêu thời gian a...Mãi cho đến khi nàng ôm quần áo đi qua bên ngoài phòng bếp, nghĩ đến hôm nay lão ma ma còn dặn nàng mua củi.

Đã qua mười ngày, Trúc đại ca vẫn chưa đưa cũi lại đây, có phải hắn đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nàng cúi đầu nhìn quần áo nam nhân đang ôm, mới hiểu được, vừa rồi ý của tiểu thư là....

Khuôn mặt của Hạ Hà nhất thời giống như bị hỏa thiêu, ôm quần áo chạy nhanh về nơi ở của mình ở hậu viện, lấy áo choàng ra ngoài rồi thuận tay cầm luôn áo bông của mình, sau đó chạy tới phòng bếp, gói ít đồ thức ăn thừa của bữa trưa cùng canh nóng rồi đi ra chuồng ngựa dắt chiếc xe ngựa nhỏ chuyên dụng của Di Thảm viện ra, kéo dây cương, vội vàng chạy ra khỏi Doãn gia trang.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến vùng ngoại thành mọc đầy các loại tre trúc....Nơi này có người ở sao? Thật hoang vắng, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy khói bếp của nhà nào bốc lên cả, Trúc đại ca thật sự ở tại chỗ này sao?

Phía trước là một con đường nhỏ, xe ngựa vào không được, Hạ Hà liền nhảy xuống xe ngựa, cột ngựa vào trên thân cây gần đó, rồi tự mình mang theo bao lớn bao nhỏ đi trên đường mòn, tiến sâu vào trong rừng trúc.

Rừng trúc rậm rạp, ánh mặt trời mỏng manh xuyên qua, không sáng lắm. Đột nhiên, Hạ Hà nghe được tiếng bước chân sột soạt, đó là thanh âm của chân người giẫm trên lá trúc.

“Vị đại ca này....” Hạ Hà lớn tiếng gọi.

Nàng thật hy vọng là Trúc đại ca, nhưng... không phải, là một người trung niên cầm một bó trúc. Hắn tò mò quan sát tiểu cô nương trước mắt, khẳng định nàng không phải là người nơi này, liền hơi giữ khoảng cách nói: “Tiểu cô nương, cô có chuyện gì sao?”

“Vị đại...đại thúc này, xin hỏi thúc có biết đại ca Trúc Lâm Biên ở chỗ nào không?”

“Trúc Lâm Biên?” Nam nhân râu ria lại liếc mắt nhìn Hạ Hà một cái: “Xin hỏi cô nương tìm hắn có chuyện gì?”

“A! Ta tìm hán bàn chuyện làm ăn.” Hạ Hà cẩn thận nói.

“Thì ra là thế. Ta đã nói rồi, tên Trúc Lâm Biên này từ trước đến nay độc lai độc vãng (đến một mình đi cũng một mình), sao lại có tiểu cô nương tới tìm hán chứ? Cô nương, cô đi theo đường mòn phía trước, ra khỏi rừng trúc liền thấy một căn nhà nhỏ, đó là nơi ở của Trúc Lâm Biên.” Nam nhân trung niên nhiệt tình nói.

“Cám ơn đại thúc.” Hạ Hà nói lời cảm ơn rồi đi về phía trước.

Nghe đại thúc râu xồm nói thì rất dễ, nhưng đợi đến lúc Hạ Hà ra khỏi rừng trúc thì đã qua thời gian nửa nén nhang rồi. Tuy rằng trời lạnh nhưng nàng lại đã thở hắt hắt, mồ hôi đổ đầm đìa.

Nhưng mà nơi này....Lấy đâu ra căn nhà nhỏ chứ? Nàng nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mấy khối đá cùng đồng đất....Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng vẫn không thấy căn nhà nhỏ, sau đó nàng liền dứt khoát leo lên một tảng đá lớn, nhìn ra xa, a...có rồi, ở ‘cách đó không xa’ quả thực có một gian nhà rất nhỏ.

Nơi ‘không xa’ này lại làm nàng tìm mất nửa nén nhang a. Trời ạ...sao Trúc đại ca lại ở một nơi hẻo lánh như thế này chứ? Trong lòng Hạ Hà ai oán, thật vất vả, rốt cục cũng tới được căn nhà nhỏ.

Nói là nhà nhỏ, nhưng thật ra chỉ là dùng vài tấm ván gỗ dựng lên, phía trên có mấy cây gỗ, phía sau còn có gốc cây, một vài tấm ván gỗ cũng dính ở trên tảng cây, thân cây cũng thành một bộ phận của căn nhà.

Hạ Hà đứng ở trước ‘cửa’. Cánh ‘cửa’ kia chỉ là dùng trúc ghép thành, thưa thớt hồng lỗ chỗ, nói là hàng rào thì chính xác hơn. Một trận gió thổi qua, Hạ Hà nhịn không được rụt cổ lại. Thật lạnh a....Trúc đại ca thật sự ở nơi này sao? Nơi này hoàn toàn không thể che gió, buổi tối huynh ấy rất định sẽ rất lạnh. ...Nàng theo bản năng nắm chặt bao quần áo kia hơn.

“Trúc đại ca? Huynh ở đâu?”

Không có người trả lời.

Hạ Hà do dự vươn bàn tay rành rang đẩy cửa ra, bước vào trong căn phòng nhỏ hẹp. Vừa vào cửa đã thấy ngay một chiếc bàn, sau chiếc bàn là chiếc giường mỏng - nói là giường mỏng vì nó chỉ là một tấm ván gỗ mà thôi, phía dưới có kê mấy tảng đá để cách xa mặt đất một chút.

“Trúc đại ca!” Sau khi thích ứng với bóng tối trong phòng, Hạ Hà liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trúc Lâm Biên nằm ở trên giường, trên người đắp một cái chăn rất mỏng, cả người cũng không nhúc nhích, như là đã chết rồi.

Nàng bước nhanh tới nhìn, nhưng vừa thấy sắc mặt Trúc Lâm Biên tái nhợt đến đáng sợ, lạnh yên không một tiếng động.

Huynh ấy.....Huynh ấy không phải đã.....

Hạ Hà run run vươn tay về phía mũi hán thăm dò.

A...Không có....Không có thở?!

Trời ơi...Trúc đại ca đã chết! Huynh ấy đã chết....

Không, không thể nào....Huynh ấy không thể chết được....Huynh ấy sẽ không chết như vậy đâu, không đâu....

Hạ Hà tim đập rất nhanh, hai tay vỗ vỗ ngực mình, mồm há to hít không khí, đầu trống rỗng, dù thế nào đi nữa cũng không muốn tin đây là sự thật.

Nàng cắn răng, lại run run vươn tay về phía mũi hán thăm dò....

Vẫn là không có thở? Trời ơi....

Đợi chút!

Có một hơi thở rất yếu thổi thoảng qua ngón tay ngọc mảnh mai....

Huynh ấy không chết....Thật tốt quá, Trúc đại ca không chết!

Hạ Hà lấy tay lau đi nước mắt lưng tròng quanh hốc mắt, vòng ra ngoài phòng, liền tìm được ‘phòng bếp’ của hán ở phía sau. Ở đây có ít bát đĩa tô chén nhưng phần lớn đều đã bị nứt mẻ, nàng chỉ có thể chọn một cái miễn cưỡng xem là bát, lấy nước ở thùng nước bên cạnh rồi đi vào phòng trong.

“Trúc đại ca, uống nước.” Thấy môi của hán khô nứt thành như vậy, tám phần là nhiều ngày không được uống nước, chứ đừng nói đến ăn cơm.

Hạ Hà đổ nước vào bên miệng Trúc Lâm Biên, nhưng nước lập tức chảy xuống theo khóe miệng. Nàng lại không nâng hán dậy nổi. đành phải đưa tay thấm nước đặt bên môi hán, hy vọng có thể giúp hán uống được chút ít.

Trời ơi! Trên người huynh ấy sao lại nóng như vậy? Xem ra Trúc đại ca bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Nếu nàng không tới thăm hần, chỉ sợ hần sẽ....

Hạ Hà nhìn nam nhân vốn cao lớn cường tráng nằm bất động trên giường. Nghĩ đến việc hần bị bệnh lại không có người biết, cô đơn nằm một mình ở trong căn phòng nhỏ đơn sơ, bất tri bất giác nước mắt liền chảy xuống....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hạ Hà đưa tay nhúng nước dặm lên môi nam nhân, nam nhân dường như có cảm giác, cánh môi khẽ động đậy. Hạ Hà lại đưa tay nhúng nước lên, lần này là thâm nhập vào miệng của hần. Ngón tay ngọc vừa vào miệng, nam nhân liền như là người giữa sa mạc hạn hán gặp nước mát lạnh, Hạ Hà đỏ mặt, vội vàng muốn rút ra nhưng nàng lại nghĩ đây không phải là thời điểm để thẹn thùng, vì thế nàng đỏ mặt để nguyên ngón tay trong miệng nam nhân, mặc hần mút.

Chờ ngón tay bị mút khô không còn giọt nước, nàng lại lấy một ít nước, đưa tay đưa vào miệng nam nhân đang khát. Trên giường bệnh, người này tựa hồ hấp thu được ít nước là hồ hấp thông thuận lên, Hạ Hà rốt cục nghe được tiếng hít thở của hần.

Nàng nhẹ nhàng thở phào. Còn may, hần chưa chết.

Sau một hồi cho hần uống nước, nàng lấy áo bông trong tay nải của mình bỏ ra, biến thành chiếc chăn bông nhỏ, đem lại đắp lên người Trúc Lâm Biên. Nàng vừa đụng vào hần, nhìn không được rùng mình một cái. Khó trách hơi thở của hần mong manh, trên người hần tất cả đều là vết thương, chân, đùi, bụng, cánh tay... tất cả đều dính vết máu, có vết thương trên chân còn đỏ hồng, chưa khép miệng. Một số lượng lớn máu dính trên người và trên mền mỏng, cục máu đông vừa màu đỏ lại cả màu đen thoát nhìn thật đáng sợ.

Hần nhất định là bị thương khi săn thú, lại không được chăm sóc tốt, hơn nữa trời lạnh, căn phòng này lại không thể giữ ấm...Không cần phải nói, hần nhất định cũng đã vài ngày chưa được ăn cơm. Tại sao lại cứ nằm đây như vậy? Hần không tìm đại phu sao? Hần... không có người nhà sao?

Hạ Hà thấy mũi ề ảm, xem gia cảnh hần như vậy làm sao có thể có người nhà chứ? Có điểm nào giống như có người nhà?

Nàng lập tức ra ngoài phòng bếp nhóm lửa, nấu một nồi nước sôi, xắn tay áo lên, rút một chiếc khăn tay của mình đem nhúng nước, cẩn thận lau máu trên miệng vết thương. Một số vết thương chưa khép miệng, nàng lau sạch sẽ xung quanh, lại đem chiếc áo choàng trắng của trang chủ xé một mảnh, cẩn thận băng kỹ lưỡng miệng vết thương, chờ ngày mai quay về Doãn gia trang mang chút thuốc trị thương lại đây.

Chờ sau khi xử lý xong vết thương trên toàn thân hần, một chậu nước ấm sớm biến thành nước lạnh, áo bào trắng của trang chủ cũng bao quanh thân thể cường tráng của hần. Nàng thay bộ quần áo bằng vải thô của hần ra, lại mặc quần áo trang chủ vào cho hần, may là thân hình trang chủ cũng cao lớn, quần áo hần mặc rất hợp.

Nàng lấy tất của trang chủ đi vào chân hần, lại đem áo bông của chính mình đắp lên trên người hần, đắp trên cái ban đầu, nghĩ rằng như vậy ít nhất có thể ấm áp hơn một ít.

Hạ Hà đi ra ngoài đồ rất nhiều chậu máu loãng, rửa sang lại đồ phía sau bếp một chút, hâm nóng thức ăn lại. Xem trong phòng còn có duy nhất một bọc nhỏ gạo trắng, nàng liền nấu một chút, hơn nữa lấy thêm canh nóng và đồ ăn thừa mình mang tới, nấu thành một chén cháo thịt lớn.

Nàng cẩn thận mang cháo vào nhà, đặt lên bàn, đem lên một đôi đũa, thìa, lại dùng một chiếc bát mang một chút nước ấm đặt ở bên cạnh. Nhìn nam nhân nằm ở trên giường, cảm giác giống như hần đã thoải mái hơn chút ít, tuy rằng khuôn mặt vẫn tái nhợt như trước.

Nàng ghé vào bên giường, thì thầm nói nhỏ vào lỗ tai hần: “Trúc đại ca, trời đã tối rồi, muội phải nhanh chóng trở về. Nếu huynh tỉnh lại thấy đói bụng, trên bàn muội có nấu sẵn cháo thịt, huynh qua đó ăn một chút. Ngày mai muội lại đến thăm huynh nha, huynh nhất định phải khỏe lại!”

Hạ Hà nhẹ giọng nói xong, đứng lại thâm sâu nhìn hần một cái mới nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Ai da....Thật ấm áp, thật thoải mái nha....Trúc Lâm Biên nằm ở trên giường, ý thức có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy trong miệng truyền đến cảm giác mát mẻ của nước, giải trừ cơn khát nhiều ngày qua của hần. Miệng vết thương đau đớn tựa lửa đốt, đã có một đôi tay mềm mại vỗ về chung quanh cơ bắp, giảm bớt đau đớn của hần. Quần áo vải thô của hần rất không thoải mái cũng đã được thay ra, chân còn có cảm giác ấm áp gì đó, chân đắp trên người sao lại truyền đến một mùi hương. Đây.....đây là mùi rất quen thuộc, giống như.....Giống như của tiểu cô nương kia.

Thật tốt! Cho dù hần sắp chết, cuối cùng còn ngửi được mùi của nàng, hần có thể nhắm mắt. Hạ Hà..... Nếu hần không thể che chở nàng khi nàng ra chợ, về sau khi ra chợ mua Cao linh quy, tự mình phải cẩn thận một chút, đừng lại ngồi xôm xuống kiếm này kiếm nọ, bị đám người đâm lên....

Hạ Hà.....Còn thật sự đáng yêu... Hạ Hà....

Đừng.....

Hạ Hà sáng sớm liền xin chủ tử cho nghỉ, Nguyễn Túy Tuyết thấy nàng đem kim sang được, chần bông, áo bông cũ đều tập trung lại một chỗ, biết là vị Trúc đại ca kia đã xảy ra chuyện, chỉ nói nàng đi đường phải cẩn thận rồi lại chuyên tâm vào đọc sách.

Hạ Hà đi xe ngựa tới ngoại ô, đi qua rừng trúc lại đi qua một vài hòn đá lớn, tới phòng nhỏ trời đã muốn lạnh thêm.

Đẩy cửa ra, Hạ Hà liếc mắt một cái thấy trên bàn, bát cháo thịt đã bị ăn hết, một chút cũng không thừa, nước cũng chỉ còn một nửa. Nàng lại gần xem một chút, Trúc Lâm Biên vẫn nằm như cũ, nhưng sắc mặt tốt hơn nhiều.

Hạ Hà cầm tay nải mang theo đặt lên bàn, mở ra, cầm lấy kim sang được, vải sạch, cẩn thận xóc chân và áo bông lên, nàng thấy mảnh vải hôm qua nàng buộc thấm chút máu, nàng biết miệng vết thương của hắn vẫn chưa đỡ lên. Không sao, nàng hôm nay cầm theo thuốc bôi, còn có thuốc uống, là nàng sáng sớm đến được đường bốc nha.

Nàng đi tới phòng bếp bên ngoài, trước tiên nhóm lửa sắc thuốc, trở lại trong phòng lại đem áo bào trắng dùng để băng bó Trúc Lâm Biên cởi xuống, cẩn thận lau rửa vết thương. Đôi mắt với những chỗ có vết thương lớn, nàng sợ hết hồn nhưng vẫn cố kìm nén sợ hãi. Trúc đại ca không có người thân, nàng không giúp hắn thì sẽ không có người giúp hắn.

Hạ Hà chuyên tâm xử lý miệng vết thương, không chú ý tới nam nhân trên giường đã muốn tỉnh. Nàng dùng vải sạch băng bó miệng vết thương thật tốt, lại cẩn thận dùng áo bông đắp lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Cảm ơn nàng, Hạ Hà.” Một thanh âm vang nhẹ trên đầu nàng.

“Trúc đại ca! huynh tỉnh rồi!” Hạ Hà cao hứng nhìn hắn.

“Ừ....” Vẫn là giọng nói không rõ tiếng, hắn giãy dụa muốn đứng lên.

“Trúc đại ca, huynh vẫn là nên nằm đi. Huynh thương thế không nhẹ, phải tĩnh dưỡng thật tốt. Chỗ này đại phu không tới được, muội cầm đến kim sang được hữu hiệu nhất trong trang, huynh thử xem, miệng vết thương hẳn là sẽ không có chuyện biến xấu. Còn có, sáng nay muội đã đi bốc thuốc tại được đường, kêu chương quầy nhất định phải cho muội thuốc tốt, kết quả chương quầy xoa mắt buồn ngủ, muội tự mình bốc thuốc điều trị nội thương đó. Hiện tại đã sắc xong rồi. Như thế này là có thể uống rồi....Trúc đại ca, huynh có khỏe không?” Hạ Hà thấy Trúc Lâm Biên tỉnh lại, tâm tình lo lắng được buông lỏng, nói không ngừng nghỉ.

Trúc Lâm Biên chỉ gật gật đầu. Hắn cảm thấy trên người không còn chút khí lực nào. May mắn đêm qua ăn cháo thịt, nếu không hẳn sớm hôn mê vì đói. Đêm qua hắn trong bóng đêm ngồi ăn cháo, trong lòng vô cùng ấm áp. Chưa từng có người nào đối tốt với hắn như vậy, hắn sống hay chết cũng chỉ là chuyện một mình tự lo, chưa từng nghĩ tới sẽ có người khác quan tâm hắn, coi chừng hắn.

Đêm qua ăn cháo xong, cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ, phát hiện thì ra mình rơi lệ. Hắn yên lặng nhìn bát trống không, trong lòng có trăm ngàn suy nghĩ. Đến khi hắn nằm xuống, trước khi ngủ, trong lòng hắn chỉ có một bóng người, đó là một bóng dáng nhỏ nhắn ngồi xổm ở chợ bôi rồi che chở Cao linh quý, thật kích động, thật cổ chấp, thật....xinh đẹp!

“Trúc đại ca?”

“A...!”

“Mặt của huynh thật hồng đỏ nha, có phải lại cảm phong hàn rồi hay không?”

“Không.....Không phải.” Trúc Lâm Biên xấu hổ phủ nhận.

“Muội đi lấy thuốc, thuốc hẳn là đã sắc xong rồi.” Nàng lập tức bước tới phòng ngoài.

Khi nàng trở về trong tay đã bung một chén thuốc có vị nồng đậm “Trúc đại ca, uống thuốc.” Hạ Hà muốn nâng hắn dậy, nhưng Trúc Lâm Biên đã tự mình ngồi dậy.

“Thuốc này mỗi ngày sắc hai lần, kim sang được rắc lên vết thương mỗi ngày đổi một lần, ăn cơm đúng giờ, nghỉ ngơi nhiều, không quá vài ngày huynh sẽ bình phục thôi.”

Hạ Hà một mặt nhìn Trúc Lâm Biên uống thuốc, một mặt cẩn thận dặn dò. Hôm nay hai mắt nàng sáng lên, tinh thần phấn chấn, cùng người hôm qua hồn bay phách lạc thật không giống nhau, hai gò má vì phấn chấn mà nổi lên sắc hồng, cả người cực kỳ xinh đẹp! Trúc Lâm Biên không dám nhìn nàng, giống như liếc mắt một cái sẽ tiết lộ bí mật trong lòng mình.

“Trúc đại ca, muội đi nấu cơm, cho huynh ăn no một chút, thể lực cũng mau khôi phục hơn.” Nói xong, Hạ Hà liền chạy đến phòng bếp nấu cơm. Trúc Lâm Biên vốn định kêu nàng không cần làm, ai ngờ bụng thật sự kêu lên ọc ọc. May mắn nàng không có nghe được, hắn đỡ ngượng ngùng.

Sau khi ăn cơm xong, Trúc Lâm Biên vô cùng biết ơn Hạ Hà.

“Trúc đại ca, không cần khách sáo, người với người giúp đỡ nhau vốn là chuyện bình thường, tựa như lúc trước huynh giúp muội vậy, không cần để trong lòng.”

“Ta....”

“Trúc đại ca, thương thể của huynh chưa khỏi, vẫn là nghỉ ngơi nhiều hơn nữa. Lần này muội đặc biệt có mang đến một chiếc áo bông lớn, huynh mặc thử xem có hợp hay không. Còn nữa, trưa nay muội làm nhiều đồ ăn, để cả ở trong nồi, buổi tối huynh có đói bụng, liền hâm nóng lên ăn. À, còn nữa, phải nhớ uống thuốc, như vậy thân thể mới có thể hồi phục như cũ. Muội còn nấu một nồi nước sôi, để ở phía sau, nếu huynh khát thì lấy bát nước uống. Muội phải đi rồi, mùa đông trời tối sớm, trở về phải đi qua rừng trúc, muội sợ bóng tối, cho nên phải về rồi....Trúc đại ca, ngày mai muội lại đến.”

Hạ Hà nhắc đi nhắc lại giống như mẹ già, sau đó liền đứng dậy rời khỏi.

Đi đến phòng ngoài, nàng quay đầu hướng phía trong phòng hô: “Trúc đại ca, ngày mai muội mang cao linh quy đến cho huynh, huynh hãy nghỉ ngơi nhiều nhé!” Tiếp theo tiếng bước chân nhẹ nhàng dần dần đi xa.

Trúc Lâm Biên giống như bị cảm giác ấm áp oanh tạc, toàn thân toàn tâm tràn đầy lo lắng. Hắn cầm lấy áo bông lớn Hạ Hà để trên giường. Mặc vào rất vừa người mà lại ấm áp. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve áo bông, giống như đó là trần bảo của hắn.

Từ đó về sau, Hạ Hà mỗi ngày giữa trưa đều chạy đến nhà nhỏ của Trúc Lâm Biên, chăm sóc thương thể của hắn và nấu đồ ăn. Kim sang được của Doãn gia trang thật hiệu quả, không quá vài ngày, Trúc Lâm Biên liền nói Hạ Hà không cần giúp hắn làm việc nữa, sức khỏe hắn đã tốt hơn nhiều.

“Trúc đại ca, huynh một người ở lại nơi hẻo lánh như vậy, muội đương nhiên cần giúp huynh! Muội lúc trước cũng là được Trúc đại ca giúp đỡ, mới không bị người ở chợ giẫm đạp đấy. Vài việc còn con như xử lý vết thương, nấu đồ ăn muội có thể làm được, Trúc đại ca không cần lo lắng.”

“Sức khỏe của ta thật sự tốt hơn nhiều rồi. Hạ Hà, nàng là một tiểu cô nương phải đi lại dưới trời rét lạnh thế này thật không ổn. Ta có thể tự chăm sóc mình, miệng vết thương cũng đã đóng vảy, nàng....Hay là ngày mai nàng đừng đến đây nữa!” Trúc Lâm Biên khó nói được nhiều như vậy.

“Trúc đại ca, nếu huynh thật lo lắng cho Hạ Hà, liền chuyển đến ở cửa rừng trúc. Như vậy muội đi xe ngựa là có thể đến, cũng không cần đi qua rừng trúc lớn như vậy nha.”

“Việc này....” Hắn do dự nghĩ, hình như có chút khó xử.

Hạ Hà nở một nụ cười, “Trúc đại ca, vừa rồi là Hạ Hà nói đùa thôi, huynh thích ở đây, tất nhiên có lý lẽ của huynh, Hạ Hà cũng không dám yêu cầu Trúc đại ca chuyển nhà. Chẳng qua muội rất lo lắng cho Trúc đại ca, nếu có một ngày Trúc đại ca lại bị thương, muội không có tới, thì làm sao có người đến giúp huynh chứ?”

“Sinh tử có mệnh!” Trúc Lâm Biên chỉ thản nhiên nói một câu.

“Trúc đại ca! Không cho suy nghĩ tiêu cực như vậy. Muội thật là dùng bao nhiêu tâm huyết mới cứu được huynh trở về! Huynh không biết lần đầu tiên bước vào trong phòng này, nhìn thấy huynh, sắc mặt trắng bệch, không hề có hơi thở, muội lo sợ cỡ nào.....Nếu huynh còn nói lời tiêu cực như vậy, muội sẽ tức giận đấy!” Hạ Hà gần như mắng không nhân nhượng.

Trúc Lâm Biên ngẩn người, đường cong trên mặt rõ ràng ửng đỏ một chút. Nàng...Nàng như vậy là đang quan tâm hắn sao? Có người quan tâm quá nhiên thật ấm áp....Một dòng nước ấm áp đánh úp vào tim Trúc Lâm Biên, hắn cảm thấy mình không hề là một người cô đơn, có người để ý hắn, cũng có người quan tâm hắn....

“Đúng rồi, Trúc đại ca, sao huynh lại bị thương nặng như vậy?” Hạ Hà bất giác liếc nhìn nam tử bên người đang suy nghĩ mông lung, tiếp tục dùng mắt to ngập nước nhìn hắn.

“Hả?... à, đó là ta không cẩn thận, mới ngã xuống núi.” Hắn băng quơ nói.

Ngày ấy hắn đến ngọn núi đó săn thú, nhìn thấy một con nai con cực kỳ đáng yêu, con nai sáng long lanh như là có linh tính, làm cho hắn bất giác nghĩ đến nàng. Hắn muốn bắt sống nai con tặng cho nàng, liền mau chóng đuổi theo. Vậy mà nai con gặp người tiếp cận, liền bỏ chạy vào sơn cốc. Hắn thân thủ nhanh nhẹn, tính cách sơn cốc còn khoảng vài bước phi thân một cái. Tưởng ở vách núi liền có thể bắt sống nai con, lại không nghĩ rằng cấu tạo của vách núi là đất xốp, hắn giẫm lên một chân, người liền theo vách núi rớt xuống, lọt vào sơn cốc.

Hắn ở sơn cốc hôn mê một ngày một đêm, mãi đến khi nai con liếm tỉnh hắn. Toàn thân hắn bị che kín bởi những vết thương to nhỏ, chân bị một hòn đá cắt ra một vết thương lớn, may mắn không có gãy xương. Hắn dùng ý chí và dựa vào chút khí lực cuối cùng, gian nan lết mình về nhà, sau đó người liền hôn mê đến phát sốt, cho đến khi Hạ Hà xuất hiện.

“Trúc đại ca, đi ra bên ngoài phải chú ý sự an toàn của bản thân! Hạ Hà từng nhắc nhở huynh rồi mà.” Hạ Hà oán giận nói, dường như rất không hài lòng khi thấy hắn không đem lời nói của nàng để ở trong lòng.

“Ta nhớ rồi.” Vẫn là một câu trả lời đơn giản.

“Tốt lắm, Trúc đại ca, muội phải trở về. Trong nồi có một chút cơm thừa, trên bàn muội đã làm món rau mà tự tay muội trồng, buổi tối huynh có đói

bụng, liền tự mình hâm nóng lại ăn. Phải nhớ nghỉ ngơi thật nhiều.” Hạ Hà lại một phen dặn dò.

“Ta đưa nàng về.” Trúc Lâm Biên mặc thêm áo bông Hạ Hà đưa tới, đứng dậy.

“Trúc đại ca, không cần, muội có thể tự mình đi được, huynh vẫn là nghỉ ngơi nhiều đi.”

“Không có gì đáng ngại nữa mà.” Nói xong, Trúc Lâm Biên đã muốn đứng ở phòng ngoài chờ Hạ Hà.

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn hán một cái. Ừm, xem ra sắc mặt bình thường, còn có chút hồng nhuận, vết thương trên người cũng đóng vảy. Hán là không còn gì đáng ngại thật, vậy cứ theo lời hán đi.

Dọc theo đường đi, hán vẫn là đi ở phía sau nàng. Hạ Hà nghĩ muốn nói một chút chuyện gì đó, nhưng bản khoản nghĩ đến thương thế của hán chưa tốt, từ nhà đến xe ngựa còn thêm một đoạn đường dài, vẫn là đừng cho hán tiêu hao nhiều khí lực, liền yên lặng bước đi.

Đoạn đường này dài lại không dễ đi, Trúc đại ca từ trước tới nay mỗi ngày đều qua lại thật vất vả như vậy, đến chợ, Doãn gia trang, trên người huynh ấy còn khiêng củi. Thật khổ cho huynh ấy..... trong lòng Hạ Hà nghĩ.

Đoạn đường này không dễ đi, nam tử bình thường chưa chắc đã chịu nổi, huống chi là một tiểu cô nương.....Hạ Hà mấy ngày nay còn mỗi ngày đến, mỗi lần đều mang theo bao lớn bao nhỏ, đến nhà còn giúp mình thay thuốc, sắc thuốc, nấu cơm, dọn dẹp phòng ốc, cũng thật khó cho nàng..... trong lòng Trúc Lâm Biên nghĩ.

Hai người liền như vậy chìm trong suy nghĩ, không nói một câu nào, lặng lẽ bước đi. Ánh mặt trời xuyên qua từng khe hở trong rừng trúc, giữa rừng trúc có một cỗ hơi thở yên tĩnh, dáng người cao lớn cùng bóng người nhỏ nhắn ở giữa rừng trúc yên lặng, im ắng.

Trời sáng, Hạ Hà đang muốn dắt xe ngựa xuất môn, lại gặp được Trúc Lâm Biên khiêng củi đến.

“Trúc đại ca, thương thế của huynh tốt lên rồi!” Hạ Hà cao hứng nhảy xuống xe ngựa chạy đến bên người hán.

“Khá tốt.” Trúc Lâm Biên cũng không có biểu tình nhiều lắm, chỉ mớ hồ mở miệng mỉm cười trả lời nàng.

“Như vậy à...” Hạ Hà nhìn thấy trên người hán không phải mặc áo bông, mà là quần áo của trang chủ mà nàng đã sửa qua: “Sao lại không mặc áo bông? Trời lạnh như thế, nếu bị phong hàn thật không tốt.”

“Áo bông dày, di chuyển không tiện.”

“Vậy...” Hạ Hà muốn khuyên hán không cần mặc như vậy, trong viện cần củi, nàng đến chợ mua về là được.

“Sắp sang năm mới, trong viện nói cần củi lửa. Ta tính trước mùa đông khiêng củi tốt đến. Sớm nghĩ sẽ khiêng đến không ngờ lại trì hoãn.” Bởi vì bị thương nên trì hoãn.

A! Thì ra Trúc đại ca lo lắng bên này không có củi đốt, nên mới mạo hiểm trời lạnh đưa lại đây.

“Trúc đại ca, muội đi vào lấy tiền củi đưa cho huynh.”

“Không vội. Trước đó vài ngày nàng chăm sóc ta, là ân nhân cứu mạng của ta, số củi này không cần trả tiền.” Trúc Lâm Biên xoay người rời đi khỏi cửa hông Doãn gia trang.

Ân nhân cứu mạng? Cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới phải làm ân nhân cứu mạng của hán đâu, nàng chính là thật đơn thuần muốn hỏi báo hán mà thôi, Trúc đại ca vì sao muốn đem việc người khác giúp đỡ xem thật nghiêm trọng vậy chứ? Giúp hán trị thương, nấu cơm được gọi là ân nhân cứu mạng, nếu lần khác thực sự có người cứu mạng hán, hán không phải cứ cứu mạng là biến thành người của người ta sao?

Trúc Lâm Biên là người nặng tình nghĩa, nhưng Hạ Hà không phải.

Từ sau khi bị bán làm nha hoàn của Nguyễn gia, nàng liền học được đổi mặt với sự việc đều lạnh nhạt. Đó không phải vì Nguyễn gia ngược đãi nàng, mà là vú già nha hoàn đều khiến người ta thấy mà xa lánh, đều nịnh hót, làm ra chuyện lừa gạt người ta, nàng nếu mỗi một việc ân oán đều nhớ kỹ không quên, chỉ sợ đã sớm tâm lý không bình thường. Cho nên nàng đối với cảm xúc gì đều tận lực không đặt nó trong lòng đầu.

Người khác giúp nàng, nàng ghi nhớ trong lòng, nhưng nàng sẽ không cưỡng bức báo ân. Bởi vì nàng là nha hoàn bán mình, mạng sống cũng không thuộc về chính mình, nàng có thể báo đáp rất hạn chế, nếu cưỡng bức hỏi báo ân tình người khác, chỉ sợ sẽ làm chính mình sống rất thống khổ. Mà nếu năng lực của nàng làm được, nàng nhất định cố gắng đi làm, cũng không cầu hỏi báo. Nàng giúp Trúc Lâm Biên chính là như vậy. Nàng chưa từng nghĩ đến có một ngày kia người khác lại đem nàng trở thành ân nhân cứu mạng, việc này rất trầm trọng.

“Aiz! Trúc đại ca, huynh suy nghĩ nhiều quá rồi.” Hạ Hà nhìn theo bóng dáng cao lớn đang rời đi, khẽ nói.

Chương 4

Vân trung thủy ký cảm thư lai?

Nhạn tự hồi thì nguyệt mãn tây lâu

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu

Nhất chủng tương tư lưỡng chủng nhân sầu

(Trong mây, ai gửi cảm thư đến?

Chim nhạn quay về khi trăng trải khắp

Tây lâu, hoa tự lung lay nước tự chảy

Một loại tương tư hai loại sầu.)

Đảo mắt thì giao thừa đã sắp đến, mấy ngày nay Hạ Hà đều vội vàng rửa dọn sạch sẽ trong ngoài Di Thảm viện, nhưng thật ra Nguyễn Túy Tuyết kêu nàng không cần làm việc, còn cười nói dù sao cũng sẽ không có người đến Di Thảm viện.

“Tiểu thư, sao người lại nói như vậy chứ? Nói không chừng tối nay Trang chủ sẽ tới, tối nay là ngày cả nhà đoàn viên nha.” Hạ Hà dọn dẹp bàn ghế sạch sẽ.

“Hạ Hà, vậy tối nay người tự lo liệu đi.” Nguyễn Túy Tuyết chỉ thản nhiên nói như vậy.

Rất nhanh trời đã tối, Hỉ nhi, nha hoàn bên người trang chủ quả nhiên đi vào Di Thảm viện: “Phu nhân, trang chủ mời phu nhân đi qua tiền sảnh cùng mọi người dùng bữa.”

Hạ Hà ở bên cạnh nghe xong, đáy mắt mang ý cười. Tiểu thư còn nói trang chủ sẽ không để ý đến người, đây không phải là trang chủ đã sai người đến mời rồi sao?

Nguyễn Túy Tuyết cũng không thèm nhìn tiểu nha hoàn, mở miệng liền hỏi: “Còn có những ai nữa?”

“Bẩm phu nhân, có trang chủ, Hàn phu nhân cùng một vài bằng hữu của trang chủ nữa ạ.”

Hạ Hà vừa nghe, ý cười nơi đáy mắt biến mất, thâm tâm than thầm một tiếng không tốt. Sao mà thị thiếp mới nạp của trang chủ, Hàn Phụng Cẩm đã ở đó? Vậy phu nhân xác định chắc chắn sẽ không đi.

“Nói với Trang chủ, bởi vì trời lạnh, vết thương ở cổ tay ta bị đau, đã đi ngủ trước.” Nguyễn Túy Tuyết thản nhiên nói.

“Phu nhân.....” Mặt Hỉ nhi có chút biến sắc.

“Sao nào? Chẳng lẽ ta còn phải ở trước mặt mọi người chìa tay ra, mới có thể nghỉ ngơi sao?” Nguyễn Túy Tuyết giận dữ nói.

“Không.....Không dám, Hỉ nhi không dám. Hỉ nhi sẽ bẩm báo lại với trang chủ. Phu nhân, Hỉ nhi cáo lui trước.” Tiểu nha hoàn sợ hãi vội vã lui xuống.

“Tiểu thư....” Hạ Hà lo lắng gọi một tiếng.

“Hạ Hà, ta muốn ngồi một mình, người lui ra trước đi.”

“Không, Hạ Hà muốn ở chỗ này. Hôm nay là giao thừa, Hạ Hà muốn cùng tiểu thư đón giao thừa. Hạ Hà không âm ỉ, chỉ mong tiểu thư đừng đuổi Hạ Hà đi...”

“Tùy người vậy.” Nguyễn Túy Tuyết chỉ khẽ nói một tiếng, liền lâm vào trầm tư.

Hạ Hà đứng ở rất xa, không dám quấy rầy chủ tử.

Trang chủ cũng thật quá vô tình, nhớ ngày đó tiểu thư vì hắn, không tiếc cùng cha mẹ để xa cách, còn rất kiên định nói với lão gia, cho dù ngày sau lưu lạc đâu đường cũng chính là nàng chọn, nàng sẽ không oán trách song thân, chỉ cầu phụ thân thành toàn.

Nàng chưa từng thấy qua tiểu thư dịu dàng hiền thực phản kháng lão gia, có thể thấy được tiểu thư có bao nhiêu tình cảm với trang chủ. Trang chủ bộ

đáng tuần tú lịch lãm, cũng là người trọng tình nghĩa, lúc trước nàng cho rằng lựa chọn của tiểu thư là chính xác, lại không nghĩ rằng, trang chủ cùng tiểu thư thành thân mới hơn một năm đã nạp thiếp, tiểu thư cắt cổ tay kháng nghị, trang chủ vẫn nạp thiếp. Tiểu thư được thân y Triệu Vô Ngôn hao hết thiên tân vạn khổ cứu trở về, sau đó liền không hề đề cập tới trang chủ nữa.

Việc này cũng đã gần một năm, trừ bỏ mấy ngày đầu, trang chủ cũng không tới Di Thâm viện thăm tiểu thư.....Đêm nay là giao thừa, nàng tuyệt đối không để tiểu thư ở một mình, nói cái gì cũng muốn ở bên người tiểu thư.

Hạ Hà nhìn chủ tử lấy ra một quyển sách, nàng không biết chữ, trên sách viết gì nàng cũng không biết, chỉ nhìn chủ tử ngơ ngẩn lật hết tờ này tới tờ khác, vẻ mặt không giống như đang đọc sách, giống như ngồi ngầy người lập đi lập lại động tác, nàng biết tiểu thư chính là đọc sách để đè nén cảm xúc của mình. Không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng đột nhiên nói: “Tiểu thư, người có thể dạy nô tỳ biết chữ được không?”

Quả nhiên, Nguyễn Túy Tuyết bị thỉnh cầu của Hạ Hà dọa đến hoảng sợ. Nàng liếc mắt nhìn nha hoàn một cái, sau đó liền cười nói: “Có gì không thể chứ? Chờ thêm một năm nữa, người cũng mười sáu tuổi rồi, phải biết một ít chữ. Trước đây ta cũng là không biết chữ, biết chữ rồi mới biết được rất nhiều lạc thú đó. Đến đây, Hạ Hà, người ngồi đây, quyển sách này là bách gia tính, trước tiên ta dạy người viết tên của người.”

Vì thế, Hạ Hà trong đêm giao thừa bắt đầu học chữ. Vốn nàng chỉ là không muốn tiểu thư đắm chìm trong bi thương, không nghĩ tới tiểu thư thật sự dạy nàng học.

Tết nguyên tiêu, Kinh thành...

Chạng vạng tối, Hạ Hà chạy xe ngựa về hướng ngoại ô. Đến rừng trúc, nàng dừng xe lại như trước, tính đi qua rừng trúc đến nhà của Trúc Lâm Biên, Nhưng hôm nay nàng vừa ngừng xe ngựa, lại thấy trước mặt có một gian phòng nhỏ, Trúc Lâm Biên đang ra sức cố định cửa gỗ ở trên phòng.

“Trúc đại ca!”

“Ừ.” Mơ hồ trả lời, hần vẫn chuyên chú đóng cửa gỗ.

Hạ Hà không muốn làm vướng bận hần, liền ở một bên ghế đá ngồi xuống. Đây là một tảng đá lớn, được tạc thành ghế có chỗ tựa lưng, ngồi xuống có một loại cảm giác thoải mái. Tại đây, ghế đá còn có mấy cái, không có chỗ tựa lưng, chính là trên mặt làm sạch để cho người ngồi mà thôi. Xung quanh còn có bàn trúc. Ở trong rừng trúc, bàn trúc ghế đá rất có ưu nhân tình thú, giống như nho sĩ thời Ngụy Tấn, viết lên tình sử về rừng trúc.

Trúc Lâm Biên rốt cục làm xong cánh cửa, đó cũng là phiên cửa gỗ mà không phải Hạ Hà trước đó vài ngày đã nhìn thấy sao?

“Trúc đại ca chuyển nhà?” Hạ Hà đưa khăn mặt trên bàn trúc cho hần.

“Ừ.” Trúc Lâm Biên gật gật đầu, không có nói nhiều.

Hạ Hà ngẩng đầu nhìn hần. Vì sao chuyển nhà chứ? Nàng muốn hỏi, lại không dám hỏi. Lần trước bởi vì chính mình lỡ lời mà khổ sở nửa ngày, nàng cũng không muốn tết nguyên tiêu lại tự mình phá hỏng không khí đầu.

Trúc Lâm Biên làm xong cửa thì trời đã muốn tối. Hạ Hà đem đồ trên xe ngựa xuống, đặt lên bàn trúc, bên trong là đường, bánh trôi cùng một ít bát đĩa. Hạ Hà nhanh chóng rửa sạch nồi ở phòng nhỏ. Hóa ra tài sản của Trúc Lâm Biên không nhiều lắm đều đã chuyển hết tới đây.

Phòng ở này so với ban đầu lớn hơn một chút, nhưng nếu so sánh với nơi ở của Hạ Hà, đây chỉ là một chỗ che gió trú mưa mà thôi. Tuy rằng Hạ Hà ở tại sương phòng phía sau Di Thâm viện, nhưng mà trong phòng rộng rãi cũng có thể so sánh với một căn nhà nhỏ khang trang, còn nữa, giường của Trúc Lâm Biên cũng giống như là mấy thanh gỗ ghép lại mà thôi.

Nhìn Hạ Hà bận rộn như vậy, Trúc Lâm Biên cũng dừng việc, dùng ánh mắt dõi theo nàng, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Trúc đại ca, hôm nay là tết nguyên tiêu, Hạ Hà ở đây nấu bánh trôi ngắm trăng được không?” Hạ Hà một mặt vội vàng thả bánh trôi vào nồi nước đang sôi, một mặt nói.

Trúc Lâm Biên không đáp lời, hần ngồi trên ghế đá uống nước, hai mắt không dám nhìn về phía Hạ Hà, cứ nhìn chăm chăm kẹo và điểm tâm mà trước đó vài ngày nàng mang đến để trên bàn trúc, thắm tượng tượng ăn vào miệng sẽ đầy ngọt ngào.

“Trúc đại ca, huynh không cần lo lắng, phu nhân nhà muội sau này mong một mười lăm hàng tháng niệm phật ở nội đường để tĩnh tâm, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy, cho nên muội ở chỗ này không sao.” Giống như nhìn ra băn khoăn của hần, Hạ Hà chủ động giải thích.

Hần vẫn đang trầm mặc. Hần từ nhỏ đến lớn đều vì có miếng cơm ăn mà vất vả, đói khổ lạnh lẽo, quá trình trưởng thành không tránh khỏi có ác mộng. Đón năm mới? Nguyên tiêu? Những thứ này đối với hần mà nói đều là xa xỉ, cho tới bây giờ hần cũng không dám mơ tưởng một ngày kia sẽ có người vì hần nấu bánh trôi nguyên tiêu.....Trúc Lâm Biên tràn đầy cảm động, lại có nhiều cảm xúc muốn bộc lộ ra....

Không! Hần không thể để cho tình cảm của mình lộ ra. Hần cái gì đều không có, đối với sự áp bức như mặt trời của nàng, hần không nên có ảo tưởng, nếu làm cho tình cảm kịch liệt của chính mình bộc phát, hần sẽ làm hại nàng, hần sẽ khiến nàng lâm vào cảnh bị người khác nhạo báng, cho nên... hần chỉ cần đứng ở xa nhìn nàng, bảo vệ nàng... như vậy là đủ rồi, không thể có chút vọng tưởng không an phận như vậy.

Hạ Hà không phát hiện nam tử bên người, trong lòng đang đau khổ giãy dụa, nàng đem đường bỏ vào trong nồi khuấy một chút, múc một thìa lên nếm, vừa lòng gật đầu một cái, quay đầu nói với hần: “Trúc đại ca, có thể ăn bánh trôi rồi đó.”

Trời cũng tối rồi, ánh trăng bắt đầu tròn đầy, một ngọn nến được thắp lên, dùng chiếc chụp đèn cũ nát chụp lên. Tối nay không có nhiều mây, ánh trăng tinh khiết chiếu sáng trên trời, xen qua rừng trúc chiếu rọi bóng dáng hai người trên mặt đất, kéo thật dài. Vừa ăn canh đậu đỏ vừa hít thở không khí trong rừng trúc, Hạ Hà chỉ uống một chút canh, liền ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng.

“Trúc đại ca, huynh xem trên mặt trăng có thỏ ngọc không?”

Trúc Lâm Biên nghe vậy không khỏi bật cười. Chỉ sợ không mấy người nhìn thấy đâu! Hắn buông bát, lẳng lặng nhìn lên bóng hai người. Hạ Hà chính là đưa lưng về phía hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, hắn là sẽ không biết được....

Hắn vươn người ra một chút. Bóng dáng cao lớn cũng vươn tay. Hắn chậm rãi đem bàn tay chuyển qua đặt lên bóng dáng mái tóc của nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve theo hình dáng mái tóc, lòng bàn tay của hắn giống như thật sự đụng đến mái tóc mềm nhẹ như mây của Hạ Hà, trong lòng hắn có chút thỏa mãn nho nhỏ.

Đây là tóc Hạ Hà...

Hắn nở nụ cười. Tiếp theo, hắn chần chờ một chút rồi chậm rãi chuyển bàn tay qua bóng dáng gương mặt nhỏ. Hắn rất chậm rãi di động tới. Bóng tay nhẹ vỗ về khuôn mặt thanh tú, bàn tay thô ráp giống như truyền đến làn da vô cùng trắng mịn kia.

Đây là mặt Hạ Hà.....

Trúc Lâm Biên thỏa mãn đắm chìm trong trò chơi cùng bóng dáng trên mặt đất. Đột nhiên ...

“Trúc đại ca!”

Hắn nhất thời bừng tỉnh, thu tay về, cúi đầu, vẻ mặt hồng như bị lửa thiêu. Đáng chết! Hắn đang làm cái gì? Nàng đối với hắn tốt như vậy, thế nhưng hắn lại có ý đồ với nàng..... Chuyện này nếu như nàng biết, nàng có chán ghét hắn không? Nàng có đến nữa không? Cuối cùng một ý niệm trong đầu gần như làm cho hắn tan rã cõi lòng, làm cho hắn đau khổ!

“Trúc đại ca, mạo muội hỏi huynh một vấn đề. Vì sao huynh lại gọi là Trúc Lâm Biên?”

Hắn phất chốc ngẩng đầu lên, Hạ Hà vẫn duy trì tư thế như cũ đưa lưng về phía hắn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng tinh khiết, Trúc Lâm Biên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm tạ ông trời!

Hắn đỏ mặt, mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng: “Bởi vì.....Bởi vì người khác đều gọi ta như vậy.” Hắn cũng cảm tạ bóng đêm che đi khuôn mặt đỏ rực của hắn.

Hạ Hà xoay người lại nhìn hắn: “Người khác vì sao lại gọi huynh như vậy?”

“Bởi vì cha mẹ ta mất sớm, cũng không có đặt tên cho ta... mà có lẽ là có, nhưng ta cũng đã quên.... Từ khi ta nhận thức đến nay liền ở tại rừng trúc kiếm ăn.” Tròng mắt đen của Trúc Lâm Biên đột nhiên nhìn xuống dưới.

Ngừng một chút hắn như là hạ quyết tâm tiếp tục nói xong: “Ta..... trước đây là hành khất, sau khi lớn lên thì săn thú.... Vì dễ thuận tiện cho việc mua bán da thú, người khác mới gọi là Trúc Lâm Biên.” Hắn vốn không nghĩ cho Hạ Hà biết mình từng làm hành khất, nhưng hắn không muốn có nửa điểm giấu diếm nàng. Nếu Hạ Hà bởi vậy mà coi thường hắn, hắn cũng chấp nhận.

Nhưng Hạ Hà cũng không phải nữ nhân như vậy, nàng cho rằng hắn có thể sống sót bằng chính sức của mình là chuyện rất khó. Hơn nữa quá trình trưởng thành của hắn đầy cực khổ, nhưng hắn vẫn đang sống, còn thật sự làm tốt chuyện của mình, không cam chịu.....Hắn thật vĩ đại!

Hạ Hà càng thêm bội phục Trúc Lâm Biên, nàng đối với hắn ngọt ngào tươi cười. Người vĩ đại hắn là nên có cái tên thuộc về chính mình.

“Vậy.... Trúc đại ca, huynh hiện tại đã là người trưởng thành, có nghĩ muốn có tên của chính mình?”

“A! Không.....Ta.....Ta không biết chữ.” Hắn gian nan nói.

“Huynh có thể học nha! Muội vốn cũng không biết chữ, tiểu thư nhà muội mới dạy muội biết chữ, muội cảm thấy rất thú vị đó. Nếu Trúc đại ca không chê, muội cũng có thể dạy huynh nha.” Vẻ mặt Hạ Hà còn ngượng ngùng.

“Được... được.” Hắn không có lý do cự tuyệt.

“Được! Như vậy, đầu tiên phải giúp huynh có một cái tên. Trúc đại ca, huynh thật không nhớ rõ mình họ gì sao?”

Hắn lắc đầu.

“Vậy....Liền tự tìm đi. Quyển sách Bách gia tính kia muội không mang đến, bằng không bên trong có thật nhiều dòng họ, huynh có thể tự chọn đi.”

“Không.....Không cần, cứ theo ý nàng đi.”

“Làm sao có thể tùy tiện chọn? Trúc đại ca muốn có được tên của mình, đương nhiên phải thận trọng tìm. Ừm.....Họ Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Nam Cung.....” Hạ Hà tự bảo bản thân nhớ kỹ.

Trúc Lâm Biên đỏ mặt, kỳ thật hắn đã nghĩ tới, chỉ sợ Hạ Hà sẽ cho rằng mình đi quá giới hạn.....Nhưng nghe nàng đã nói quá nhiều, những họ này hắn đều chưa từng nghe qua, vì thế hắn cố lấy dũng khí.

“Họ.....họ Hà thì sao?” Yết hầu của hắn như bị nghẹn, gian nan nói ra những lời này.

“Gi?” Hạ Hà vừa nghe, mắt sáng lên. “Hà đại ca.....Dễ nghe! Được, vậy chọn họ Hà đi.”

Hắn xem bộ dáng phản ứng của nàng dường như không có ghét bỏ liền yên tâm.

“Họ có rồi, vậy.....muốn tên gọi là gì đây?” Hạ Hà lại học cổ nhân đứng dậy, đi tới đi lui, khi thì ngửa đầu, khi thì trầm tư. Hắn nhìn nàng như vậy, cảm thấy rất thú vị.

“Muốn tên gọi là gì đây?” Hạ Hà hé cái miệng nhỏ nhắn nhìn ánh trăng, đột nhiên, đầu óc nàng chợt lóe, cười mở mắt: “Trúc đại ca, huynh cảm thấy ‘Quan Nguyệt’ Hai chữ này thế nào?”

“Quan Nguyệt?”

“Chính là ngẩng đầu nhìn ánh trăng. Trúc đại ca, huynh không thích ánh trăng sao? Muội thực sự rất thích.”

Hắn gật gù đầu, chỉ cần nàng thích là tốt rồi.

“Hà Quan Nguyệt.....Hà Quan Nguyệt.....Hay nha! Trúc đại ca, sau này huynh gọi là Hà Quan Nguyệt, muội sẽ gọi huynh là Hà đại ca, sẽ không gọi Trúc đại ca nữa.” Hạ Hà thật cao hứng, từ khi nàng biết chữ tới nay, lần đầu tiên giúp người khác đặt tên, tên này tao nhã lại dễ nghe, thật có cảm giác thành tựu!

Hắn cười cười, gật gù đầu. Từ đó hắn được gọi là Hà Quan Nguyệt, Trúc Lâm Biên như chưa từng tồn tại. Hắn cũng quên mất đủ loại cực khổ đã trải qua, lại hạ quyết tâm, dù sao khả năng hắn nhớ lại gì đó cũng không nhiều, hiện tại Hạ Hà giúp hắn một đại ân, cho hắn một cái tên mới, có lẽ.....cũng sẽ cho hắn ký ức mới?

Đêm đó Hạ Hà ngay tại đây dùng nhánh cây dạy hắn cách viết ba chữ “Hà Quan Nguyệt” là như thế nào. Hắn có một cái tên hoàn toàn mới, cuộc sống mới, hắn bắt đầu biết chữ!

Từ đó, Nguyễn Túy Tuyết dạy Hạ Hà chữ gì, Hạ Hà sẽ đợi tới lúc trời sáng khi Hà Quan Nguyệt khiêng cũi đến dạy chữ cho hắn. Dần dần, hai người nhận biết chữ ngày càng nhiều, Nguyễn Túy Tuyết cũng đem sách đọc rồi đưa cho Hạ Hà, nàng đọc xong lại cho Hà Quan Nguyệt đọc, thật sự là đạt tới công dụng lớn nhất của sách.

Khi mùng một hay mười lăm hàng tháng, Hạ Hà cùng Hà Quan Nguyệt thảo luận nội dung đọc trong sách, Hà Quan Nguyệt cũng không đi săn thú. Nhu cầu cuộc sống cá nhân của hắn không nhiều lắm, tiền củi Di Thâm viện trả cho hắn đủ sống qua ngày, bởi vậy hắn liền sáng sớm khiêng cũi đến, mang đến phía sau Di Thâm viện, sau đó đưa Hạ Hà đi chợ, nếu Hạ Hà không có việc gì, hắn trở về phòng nhỏ trong rừng trúc đọc sách. Dần dần, khí chất thô ráp của hắn có biến hóa, tuy rằng từ trên xuống dưới của cơ thể đều có vết sẹo, nhưng hắn thoát nhìn còn có chút phong độ của người trí thức, khi nói cũng có đạo lý rõ ràng, tuy rằng cách nói của hắn vẫn giống trước.

Hắn mong đợi nhất là ngày đầu tháng, hay ngày mười lăm, bởi vì Hạ Hà sẽ ở phòng nhỏ cả một ngày, hai người học bài, nói chuyện phiếm, có khi chuyện gì cũng không làm, chỉ là ở trong rừng trúc mà thôi, hắn đều cảm thấy rất vui vẻ. Sinh mệnh của hắn bởi vì Hạ Hà mà thay đổi, hắn không hề cô độc, hắn có một bằng hữu tri tâm.

Hôm nay là mười lăm, nhưng trong lòng Hà Quan Nguyệt lại cảm thấy buồn, bởi vì Hạ Hà không có tới. Hắn trừng mắt nhìn quyển “Sơ học nhớ” trên bàn trúc, đó nguyên bản là Bách khoa toàn thư của hoàng tử Đường triều biên soạn, bên trong nội dung gì cũng đều có, trước mặt hắn đúng là có tất cả: từ trung hiếu đến lễ nghĩa đều đầy đủ, nhưng hiện tại hắn một chữ cũng xem không vào.

Bởi vì Hạ Hà không có tới!

Hắn biết Hạ Hà vì sao không tới, hôm nay nàng phải cùng Doãn phu nhân Nguyễn Túy Tuyết đến miếu thấp hương, ngày hôm qua hắn có nghe nàng nói qua. Hắn chỉ là không thể tĩnh tâm xem sách, hắn muốn gặp nàng giống như những ngày mùng một, mười lăm trước đó. Hôm nay hắn không thấy được nàng, trong lòng giống như có một lỗ hổng lớn.

Hắn muốn đến nhìn nàng! Hắn muốn gặp nàng!

Hà Quan Nguyệt phút chốc đứng bật dậy, đi nhanh về hướng Ninh Tự Thiên....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nguyễn Túy Tuyết vóc dáng tiểu tụy đem nhang cắm ở lư hương lớn, hai tay chấp lại, thấp giọng cầu khẩn, Hạ Hà đứng im lặng tại chỗ. Đợi Nguyễn Túy Tuyết cúng bái xong, chủ tớ hai người một trước một sau đi ra sân phía trước của chùa.

Bởi vì hôm nay khách hành hương đến dâng hương không ít, sân lớn người đến người đi, rất náo nhiệt. Nhưng hai bên tụ tập một ít người không có việc làm, ngồi rảnh rỗi, trêu ghẹo các cô nương trẻ, nói ra những lời khinh bạc, có khi còn vây quanh các cô nương xinh đẹp, thế nào cũng phải trêu chọc vài câu mới để cho người ta rời đi. Cái này gọi là “vây bắt”, con gái nhà lành thường tránh không kịp, nhưng chính là có một số cô nương cho rằng mình xinh đẹp xuất chúng, mới có thể làm cho những người nhàn rỗi coi trọng, cho nên liền thường xuyên lên chùa miếu dâng hương, cố ý đi chậm một chút, làm cho những người vô lại trêu chọc một phen, đến phô bày sắc đẹp xuất chúng của chính mình.

Nguyễn Túy Tuyết cùng Hạ Hà đi vào sân, một người là đại mỹ nhân xinh đẹp, một người khác là tiểu mỹ nhân thanh tú, một đám người nhàn rỗi hai bên sao có thể buông tha không để ý.

“Ai da! Hai vị mỹ nhân, hôm nay đến thắp hương à!” Một giọng nói hèn kém hô lớn.

“Ai! Không phải, là cầu bình an cho tình lang.” Một thanh âm thô lỗ khác chen vào.

“Ta nói các nàng nhất định là vì chúng ta mà đến! Có phải hay không hả? Hai vị tiểu mỹ nhân!” Tiếp theo một đám người thấp kém liền khoa trương nở nụ cười.

Nguyễn Túy Tuyết cùng Hạ Hà không thêm để ý tới bọn họ, cúi đầu đi, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi, không nghĩ tới những kẻ nhàn rỗi kia lại dám vây quanh chủ tớ hai người, làm cho các nàng muốn lui về phía sau cũng không thể. Hạ Hà che ở phía trước chủ tớ, hai tay che chở Nguyễn Túy Tuyết, thấp giọng mắng: “Các người muốn làm cái gì? Mau tránh ra!”

“Ái chà, tiểu nương tử thật hung dữ! Chắc chắn chắc, nàng như vậy sẽ không tìm được chồng nha, nữ nhân vẫn là nên dịu dàng. Nào, tiểu nương tử, kêu một tiếng hảo ca ca cho ta nghe một chút đi!” Một nam tử trong đám có vẻ mặt hạ lưu hướng về phía Hạ Hà nói.

“Câm miệng! Các người mau tránh ra, nếu không ta sẽ kêu lên!” Thật ra trong lòng Hạ Hà có chút sợ hãi, nhưng nàng phải bảo vệ tiểu thư, nàng không thể sợ!

“Được, được! Kêu vài tiếng cho ta nghe, nếu làm tốt khiến lòng ta thoải mái, ta còn mang người về làm tiểu thiếp đấy! Ha ha ha!” Những người này quả là vô sỉ tới cực điểm.

“Các người mau tránh ra!” Hạ Hà đỏ bừng mặt, quát lên.

“Kêu đi, tiểu nương tử, sao lại không gọi thế? Xem nàng này, da thịt thật mềm mại, giống như kẹo ngọt vậy.....Đến đây! Hảo ca ca ta sờ chút.” Một nam nhân hạ lưu vươn tay muốn sờ Hạ Hà, Hạ Hà sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng túm chặt thân mình.

“A——đau nha!” Nam nhân đó đột nhiên hét to một tiếng, cổ tay bị xiết chặt, đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Người khác bị đánh bay ra sân, trong nháy mắt, trên sân mấy chục kẻ vô lại đều chật vật không chịu nổi.

“Cút hết cho ta! Ai dám đụng vào hai vị cô nương này, hãy chờ đáp chiếu ven đường đi!” Thanh âm trầm thấp phản nộ điên cuồng gào thét!

Đám người nhàn rỗi vừa thấy một bóng người cao lớn trước mắt, tự giác biết không phải là đối thủ, người người đều mang theo cái đuôi chạy mất, trong nháy mắt trên sân đã không còn bóng người.

Hạ Hà ngẩng đầu vừa thấy, ngạc nhiên vui mừng kêu to: “Hà đại ca, là huynh!”

Hà Quan Nguyệt nhìn nàng gật gật đầu, ý bảo các nàng trước tiên hãy rời đi nơi này rồi nói sau. Vì thế Nguyễn Túy Tuyết cùng Hạ Hà liền được Hà Quan Nguyệt hộ tống, ra đến rừng trúc nghỉ chân ở nhà hán.

“Phu nhân, mời dùng.” Hà Quan Nguyệt đặt chén nước ở trước mặt Nguyễn Túy Tuyết.

Nguyễn Túy Tuyết ngồi ở ghế đá có chỗ tựa lưng, lúc này mới có cơ hội chậm rãi quan sát Hà Quan Nguyệt.

Ừm...Không sai, tướng mạo đoan chính, rất cao lớn tuấn tú. Hai tay thật lớn, chịu khó làm ăn. Không nói nhiều, là người thành thật. Dọc theo đường dinh thự bộ dáng hán chu đáo, là một người cẩn thận.

“Tiểu thư, vị này chính là người mỗi ngày đều khiêng củi đến trong viện, Hà đại ca.” Hạ Hà chủ động giới thiệu Hà Quan Nguyệt.”

“Ừ.....Không phải Trúc đại ca sao?” Nguyễn Túy Tuyết cười cười liếc mắt nhìn Hạ Hà một cái.

“A? việc này.....Hạ Hà đã giúp Trúc đại ca sửa lại tên. Trúc đại ca từ nhỏ lưu lạc, không nhớ họ tên của mình. Sau khi tiểu thư dạy Hạ Hà biết chữ, Hạ Hà liền giúp đại ca đổi họ tên.” Trên mặt Hạ Hà có chút hồng.

“À, Hạ Hà có tiến bộ. Nói xem, người giúp vị anh hùng trước mắt này sửa tên là gì vậy?” Nguyễn Túy Tuyết uống một ngụm nước — Ừm, thanh lương nhập hầu.

“Hà Quan Nguyệt.” Hạ Hà trong trẻo kiên định nói ra ba chữ này, trong giọng nói có vô hạn kiêu ngạo, giống như giới thiệu ‘vĩ nanh phu triêu’ của mình vậy.

“Hà Quan Nguyệt? ừ... Tên rất hay.” Nguyễn Túy Tuyết có ý liếc nhìn Hà Quan Nguyệt một cái. Xem ra hẳn rất thích Hạ Hà. Có điều là nha đầu kia rốt cuộc có hiểu hay không?

“Đa tạ phu nhân khích lệ.” Hà Quan Nguyệt đứng ở bên cạnh, chấp tay đa tạ.

“Công tử bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm phu nhân, Quan Nguyệt từ nhỏ lưu lạc, cũng không biết thật sự mình bao nhiêu tuổi.”

“Hả, Hạ Hà cho người cái tên mới, không cùng nhau cho người một tuổi sao?” Nguyễn Túy Tuyết cười cười.

“Tiểu thư!” Hạ Hà hồng thấu mặt.

“Nói đùa thôi, Hạ Hà, xem người kia, thật khảm trương. Ta xem công tử cũng sẽ không hơn người quá mười tuổi, còn rất trẻ. Hà công tử, người cũng ngồi đi, không cần phải đứng.” Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười với Hà Quan Nguyệt.

“Dạ.” Hà Quan Nguyệt theo lời ngồi xuống ghé đá bên cạnh.

“Hôm nay đa tạ Hà công tử giúp đỡ, nếu công tử không đúng lúc đi tới, ta cùng Hạ Hà sẽ rất khó thoát thân.”

“Phu nhân, gọi ta là Hà Quan Nguyệt được rồi, ta không phải người học văn, xưng ta công tử, thật sự không dám nhận.”

Nguyễn Túy Tuyết cười cười, gật gật đầu, nhìn thoáng cuốn sách trên bàn: “Người đang đọc ‘Sơ học nhớ’?”

“Vâng, đây là Hạ Hà cho ta mượn. Lúc trước Hạ Hà còn dạy ta biết chữ. Nghe Hạ Hà nói phu nhân đối với chuyện chúng ta biết chữ tương đối tán thành, Quan Nguyệt lúc này thật cảm tạ phu nhân.”

Thì ra là có chuyện như vậy. Nguyễn Túy Tuyết quay đầu nhìn Hạ Hà liếc mắt một cái, thì ra sách đưa cho Hạ Hà đều được chuyển đến đây. Hạ Hà muốn dạy hẳn học chữ, còn nghĩ kéo nàng vào cùng, nói là ý của nàng.Nha đầu kia nói dối nha! Có thể thấy được nam nhân này cũng có chỗ trong lòng nàng.

Như vậy cũng tốt. Qua vài năm nữa, sẽ không thể lưu lại Hạ Hà. Nha hoàn muốn xuất giá, cũng không thể trói buộc các nàng cả đời.

“Không cần đa lễ, có tâm dốc lòng học chính là một chuyện tốt. Đúng rồi, ngoại trừ việc khiêng cũi đến Di Thẩm viện, người còn có nghề khác hay không?”

“Hỏi bẩm phu nhân, không có. Quan Nguyệt ngoại trừ khiêng cũi đến trong viện, theo giúp Hạ Hà đi chợ mua đồ, ngày thường chính là xem sách, ngẫu nhiên thỉnh thoảng cũng đến làm hộ người ta một vài việc vặt.”

Nói như vậy là một người nghèo với hai bàn tay trắng. Ai, chẳng lẽ hẳn thực không nghĩ tới tương lai cùng Hạ Hà sao? Nguyễn Túy Tuyết cảm thán.

Kỳ thật Hà Quan Nguyệt có nghĩ tới, nhưng hoàn cảnh làm cho hẳn không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ. Mỗi khi đêm dài tĩnh lặng, Hà Quan Nguyệt nghĩ đến mình sống một thân một mình, xuất thân lại thấp hèn, thậm chí ngay cả tiêu chuẩn cuộc sống người bình thường đều không có, mà Hạ Hà.....Hạ Hà là một cô nương mỏng manh như giọt nước, chẳng lẽ muốn nàng đi theo hẳn chịu khổ qua ngày sao? Lấy điều kiện Hạ Hà, nàng hẳn là phải nên có cuộc sống thoải mái mà không phải đi theo hẳn lo cơm ăn áo mặc mỗi ngày.

Mỗi khi nghĩ đến đây, hẳn liền tạo áp lực cho mình, Hạ Hà sẽ không cần hẳn, cũng chỉ muốn mỗi ngày được thấy nàng là đủ rồi, chờ một ngày kia Hạ Hà lấy chồng, hẳn sẽ chân thành chúc phúc.

Hẳn sẽ chúc phúc sao? Trời mới biết! Mỗi lần nhìn hẳn bởi Hạ Hà ra ngoài, nhìn thấy có một số nam nhân có ý thừa dịp người đông, muốn phi lễ với Hạ Hà, hẳn liền nghiêng rằng nghiêng lợi, xông qua biển người, thường dùng thân hình cường tráng của mình đẩy những người này tránh xa Hạ Hà, cho nên Hạ Hà mới có thể đi thoải mái ở chợ không bị ngăn trở. Nhưng điểm này nàng chưa từng chú ý tới.

“Vậy thì thế này đi, ta muốn người đến Di Thẩm viện, ngoại trừ giúp việc vặt, về sau Hạ Hà hoặc mama có cái gì cần đi người liền đưa đi, ngày thường nghe lời Hạ Hà sai bảo. Mặt khác khi chủ tớ chúng ta đi dâng hương, người đi theo bên người làm bảo tiêu. Một năm mười lượng bạc. Thế nào?”

Một người du thủ du thực (không có nghề nghiệp ổn định), một năm cùng lắm chỉ kiếm được mười lượng bạc, hẳn chỉ cần giúp việc vặt thôi đã được vậy rồi, có thể thấy được đây là Nguyễn Túy Tuyết vì Hạ Hà mà thôi!

“Phu nhân, chuyện này Hà Quan Nguyệt cầu còn không được, nhưng không cần mười lượng bạc này. Chỉ cần trong viện có việc mà ta giúp được, Hà Quan Nguyệt nhất định làm.” Hà Quan Nguyệt đứng dậy, cung kính cúi đầu.

“Nói như vậy, là người nguyên ý tiếp nhận giúp việc tại ngoại viện. Được, ngày mai người đem củi đến, xem Hạ Hà có gì phân phó, liền đưa nàng đi làm, nếu không có, người có thể làm chuyện của chính mình, lương bổng vẫn tính. Vậy là được rồi chứ.”

Hạ Hà ở bên tự dung đồ mặt. Đây là ý nói nàng về sau có người hầu sao?

Nguyễn Túy Tuyết hạ lệnh vốn đều là những chuyện thường ngày Quan Nguyệt vẫn làm, chỉ là hiện tại nàng cấp cho hắn một cái danh phận. Làm cho hắn có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Hạ Hà. Nhưng bản khoản vì Hà Quan Nguyệt là nam tử, vẫn là không nên cho hắn đi lại ở trong viện, nên mới an bài cho hắn giúp việc bên ngoài viện.

Trong lòng Hà Quan Nguyệt tràn đầy vui mừng, cung kính cúi đầu nói: “Cám ơn phu nhân cất nhắc.”

“Có sao? Hôm nay còn phải cảm ơn người mà. Hiện giờ không còn sớm, chúng ta phải trở về thôi, Hạ Hà!” Nguyễn Túy Tuyết quay đầu hô một chút, nhìn Hạ Hà đang ngăn người, hai gò má ửng hồng.

“Hả? Dạ, vâng... Hạ Hà ở đây ạ.” Nàng nhanh chóng kéo mình đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Nguyễn Túy Tuyết cười cười, “Sao hả? Đột nhiên có người hầu, liền ngăn người à? Sau này người phải phụ trách việc trong việc ngoại viện, không giúp người tìm người, chẳng lẽ muốn một chết người à? Nha đầu ngốc!”

Những năm gần đây không có người đến gần Di Thâm viện, giải quyết mọi chuyện gần như đều là Hạ Hà. Nàng không phải không phát hiện Hạ Hà vất vả, mà là không muốn để cho người ngoài tiến vào phá hư thể giới của họ. Hiện tại vừa vặn có cơ hội, Hà Quan Nguyệt xem ra rất đáng tin cậy, bề ngoài anh tuấn, đối với Hạ Hà cũng có tâm. Về phần sau này như thế nào, vậy chờ đi! Trước mắt nàng chỉ có thể làm như vậy.

“Tiểu thư ——” mặt Hạ Hà càng đỏ hơn, khốn quẫn đứng tại chỗ, không biết trả lời như thế nào.

“Quan Nguyệt đưa phu nhân cùng Hạ Hà hồi Di Thâm viện!” Nói xong, Hà Quan Nguyệt thuận thực đánh xe ngựa đến trước phòng nhỏ.

Nguyễn Túy Tuyết cười cười, Hà Quan Nguyệt này thật sự là tri kỷ nha, gặp Hà nha đầu không nói nên lời, lập tức giúp nàng giải vây..... Mặc dù luyến tiếc nha hoàn bên người nhiều năm, nhưng nữ nhân lớn lên luôn muốn lấy chồng. Chính nàng cũng là ở độ tuổi này của Hạ Hà gả đến kinh sư..... Nghĩ đến hôn nhân của chính mình, Nguyễn Túy Tuyết buông mắt xuống, che lại những thất vọng.

Chờ Hạ Hà cũng lên xe ngựa, Hà Quan Nguyệt trầm ổn đánh xe ngựa, chạy tới hướng kinh sư.

Từ đó, Hà Quan Nguyệt liền biến thành người hầu của Hạ Hà ở bên ngoài Di Thâm viện, nàng đi đến chỗ nào, hắn liền theo đến đó. Tay nàng không phải xách gì hết, nàng đi ra chợ lại không có người chạm đến được thân thể của nàng, nàng bồi phu nhân đi dâng hương, cũng không bị đám người nhảm chán buông lời bất kính với nàng.

Nàng được bảo vệ thật tốt.

Tốt không còn gì hơn nữa.

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt đã hai năm trôi qua, Hạ Hà cũng trở mĩ duyên đáng yêu kiều, là một đại cô nương xinh đẹp.

Nàng mười tám tuổi.

Đi ở trên đường, nam tử trẻ tuổi đi qua đều liếc nhìn nàng một cái, nhưng bên người nàng luôn luôn có một người cao lớn hộ hoa sứ giả trừng mắt đe dọa đám đặng đồ tử hạo sắc, làm cho bọn họ biết khó mà lui.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Hạ Hà mặc y phục xanh nhạt xuyên qua đám người chật chội ở chợ, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng đụng tới thân thể nàng, phía sau có Hà Quan Nguyệt thân hình cao lớn che chở nàng. Nàng cảm thấy rất an toàn, rất tin cậy, mỗi lần ra chợ, trong lòng nàng đều mỉm cười ngọt ngào.

“Lỗ đại thúc, cho cháu mười cái cao linh quy.”

“Ai da! Là Hạ Hà a. Người thật sự là càng ngày càng đẹp. Khi nào thì gả đi vậy?” Lỗ đại thúc vẫn không thay đổi thói quen trêu chọc từ lâu.

“Chờ con Lỗ đại thúc lớn lên nha! Cháu chờ làm con dâu nhà thúc mà.” Hạ Hà cười cười chỉ vào tiểu oa nhi trong lòng Lỗ đại thúc đứng phía sau, lại không chú ý tới nam nhân phía sau đang cau mày.

“Ha ha ha! Hạ Hà, người thật sự là càng ngày càng biết ăn nói. Lần khác người muốn làm tân nương tử cũng đừng quên đưa thiệp mời Lỗ đại thúc nha! Đây là mười cái bánh, cẩn thận một chút, đang còn nóng.” Lỗ đại thúc gói cao linh quy đưa cho Hạ Hà, lại bị Hà Quan Nguyệt đón lấy.

“Cám ơn Lỗ đại thúc, Lỗ đại thúc, cháu đi đây.” Hạ Hà cười híp mắt.

“Có Hà đại ca giúp người, xem người vui chưa kìa.” Lỗ đại thúc nhìn Hà Quan Nguyệt, Hà Quan Nguyệt hơi cúi đầu, xem như chào hỏi, tiếp theo hai người liền biến mất ở đám đông giữa chợ.

“Khá lắm, thế mới là nam tử hán, đúng là xứng đôi với Hạ Hà.” Lỗ đại thúc nhẹ vỗ về đứa con trong lòng, nhìn Lỗ đại thúc nói.

“Đúng vậy, Hạ Hà là cô gái tốt, hẳn là được dạy dỗ tốt. Hẳn quả là một đại nam nhân, đã bốn năm cứ như vậy đi theo bảo vệ con bé đi chợ.” Lỗ đại thúc nhìn về hướng hai người biến mất.

“Hà? Hà Quan Nguyệt không phải mới đến giúp việc ở Di Thâm viện hơn một năm sao? Sao ông lại nói bốn năm chứ?”

“Ừa! Bà không biết rồi, bốn năm trước kia, Hạ Hà nha đầu mỗi khi đi chợ, đều có hán đi phía sau, chẳng qua hán đều đi theo phía sau nó một khoảng cách. Tôi vốn tưởng rằng hán là có ý đồ bất lương, mỗi lần đều theo dõi hán, nhưng sau lại nhìn hán giống như là bảo hộ Hạ Hà, như vậy nhaoáng một cái đã qua bốn năm”

“Thì ra là thế. Xem ra Hà Quan Nguyệt cũng là một hán tử si tình, cứ như vậy bảo hộ con bé đã nhiều năm.” Lỗ đại thúc gật gù đầu.

“Ừ. Hơn nữa Hà Quan Nguyệt ngày càng thành thực trầm tĩnh cũng có phong độ của người trí thức. Thật hy vọng hai người bọn họ sẽ nên duyên!” Lỗ đại thúc lau mồ hôi trên trán.

“Đại thúc, mua ba cái bánh.” Một tiểu cô nương nói.

“Được được, lập tức có ngay!” Lỗ đại thúc phản ứng nhanh, lập tức vui đầu vào sạp buôn bán nhỏ, chuyên tâm buôn bán.

Lại nói Hạ Hà cùng Hà Quan Nguyệt hai người ra khỏi chợ, liền trở về Xuân Dược đường, hôm nay bọn họ muốn thay Nguyễn Túy Tuyết bốc thuốc. Nguyễn Túy Tuyết những ngày gần đây đang nghiên cứu món ăn, nàng hôm nay muốn làm món chân giò hầm thuốc bắc, liền kêu Hạ Hà đến được đường bốc thuốc. Không nghĩ tới đi vào, Lý Đại Hộ lại ở bên trong cùng chương quây nói chuyện phiếm.

Lý Đại Hộ này năm kia cưới hai người tiểu thiếp, đã có một đoạn thời gian không tới được đường nói chuyện phiếm. Hạ Hà mỗi lần trở lại được đường đều thấy sợ hán, luôn cảm thấy trên người hán có lưu mùi khó chịu.

Không kịp quay ra khỏi cửa, Hạ Hà đành phải kiên trì đưa cho chương quây danh sách thuốc mà Nguyễn Túy Tuyết cần, rồi đứng chờ chương quây bốc thuốc.

“Đây không phải Hạ Hà sao? Bộ đáng xinh đẹp như vậy, thật là đại cô nương duyên dáng yêu kiều nha.”

Lý Đại Hộ dùng ánh mắt đáng khinh của hán nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Hà thanh tú đoan mĩ.

Hạ Hà cảm thấy thật buồn nôn, cảm giác sắp ói ra. Lý Đại Hộ trước mắt so với trước kia càng làm người ta thêm chán ghét, nàng cảm thấy ánh mắt hán nhìn nàng thật dâm loạn, bất kính.....Nam nhân hạ lưu!

Đột nhiên, Hà Quan Nguyệt chuyển tới bên trái Hạ Hà, đúng lúc che khuất tầm mắt Lý Đại Hộ, nhưng Lý Đại Hộ lại da mặt dày vòng qua người Hà Quan Nguyệt nhanh tới bên người Hạ Hà, mắt thấy một cái tay lợn sẽ vurun tới —

“Lý Đại Hộ, xin tự trọng!” Hà Quan Nguyệt vung tay một cái, khiến Lý Đại Hộ kêu oai oái.

“Ai! Đau! Đau! Mau thả ta ra!” Hà Quan Nguyệt dùng sức bóp mạnh cổ tay Lý Đại Hộ nghe răng rắc, khuôn mặt hạ lưu nháy mắt trắng bệch, trán đổ mồ hôi lạnh, kêu lớn tiếng hơn. “Cứu mạng! Giết người này...”

Chương quây thấy thế, nhanh chóng đưa cho Hạ Hà thuốc đã bốc xong, thúc giục hai người họ đi mau. Hà Quan Nguyệt lúc này mới thả cổ tay Lý Đại Hộ béo ụt ịt, phía sau còn truyền đến tiếng kêu của Lý Đại Hộ.

“Hà đại ca, không đáng để bẻ gãy tay hán a! Chọc hán, đối với chúng ta không tốt.” Hạ Hà có điểm lo lắng, nàng biết Lý Đại Hộ lòng dạ hẹp hòi, khó bảo đảm hán sẽ không trả thù.

“Nàng lo lắng?” Hà Quan Nguyệt vẫn đang đi phía sau bên phải nàng.

“Không phải, muội là sợ hán gây bất lợi với Hà đại ca. Dù sao hán có tiền lại có thế, lòng dạ hẹp hòi, chú ý một chút vẫn tốt hơn.” Hạ Hà nhẹ quay đầu cùng Hà Quan Nguyệt nói chuyện.

“Không có gì đáng ngại.” Hán chỉ thản nhiên trả lời.

“Hà đại ca...” Hạ Hà không thể không thuyết phục hán. Hán vẫn luôn che chở nàng, giống lần trước có mấy tên côn đồ trên ghẹo nàng vài câu, không lâu sau đó một đám người mặt mũi bầm dập chạy tới xin lỗi nàng. Trên đường nếu có người dám đối với nàng có ánh mắt đáng khinh, ánh mắt của hán liền giống như muốn giết người, hòng dọa người, trừng mắt với người qua đường có hành vi bất kính với nàng.....Nhờ có hán bảo hộ, vài năm nay nàng thực sự quá bình an, không ai dám đến quấy rầy nàng.

Nhưng hôm nay người hán chọc tới Lý Đại Hộ, không giống dân chúng bình thường qua đường. Lý Đại Hộ thế lực lớn, nếu hán thật muốn trả thù, sợ Hà đại ca sẽ có nguy hiểm a! Nàng hy vọng hán không xảy ra chuyện gì.....

Chạng vạng hôm đó, đèn giữ sông Định Lăng đèn đuốc sáng trưng. Hà Hà xin chủ tử cho nghỉ sớm, cùng Hà Quan Nguyệt làm bạn đi dạo ở chợ.

Hà Hà vừa vào chợ đêm, nhìn thấy hàng nghìn người đông nghịt, nói khẽ với Hà Quan Nguyệt: “Hà đại ca, người thật nhiều nha, huynh nhớ đi sát muối, cẩn thận kéo bị lạc.”

Hà Quan Nguyệt vừa nghe, mắt đều là ý cười. Chỉ có nàng mới đi lạc thôi! Hắn cao lớn như vậy, bất luận đi đến chỗ nào, ngẩng đầu liền nhìn thấy, không trốn chỗ nào được. Nhưng thật ra tiểu Hà Hà đáng người nhỏ, lập tức sẽ không biết khi nào bị đám người đụng đến, nàng mới cần bảo hộ nha. ... Nghĩ như vậy, hắn không tự giác vươn dài cánh tay che chở nàng.

Hà Hà đến đây lập tức muốn chơi trò bắt cá vàng, lập tức muốn ăn bánh nướng ngàn tầng, bánh đường, ăn chơi thật vui vẻ. Bất luận Hà Hà muốn ăn cái gì, Hà đại ca của nàng đều ngoan ngoãn mua cho nàng, sau đó ở bên cạnh tiếp thu những thứ nàng ăn không vô.

“Ôi! Hà đại ca, bánh nướng ngàn tầng này muối ăn không nổi nữa, huynh ăn giúp muối nha. Bánh nướng bên trong có hành, bên ngoài giòn thơm rất vừa miệng, huynh ăn đi.” Hà Hà đem bánh nướng mà mình đã ăn mất một nửa đưa đến phía trước Hà Quan Nguyệt, hắn chần chờ một chút, nhìn Hà Hà đang mở mắt to ngáp nước nhìn chăm chú, hắn rốt cục tiếp nhận.

“Hà đại ca, ăn đi, ăn ngon lắm.” Hà Hà thúc giục.

Hắn ngoan ngoãn cắn một miếng, theo chỗ Hà Hà ăn thừa cắn xuống, Hà Hà thấy, trên mặt thần nhiên có chút đỏ ửng. Nàng lập tức quay đầu đi. “A! Hà đại ca, phía trước có thật nhiều người nha, chúng ta đi xem!”

Hà Quan Nguyệt liền che chở nàng đến đằng trước nơi đám đông đang tập trung, miệng còn ăn bánh nướng, chỉ chốc lát đã ăn sạch bánh nướng, còn lưu luyến không rời liếm liếm ngón tay.

“Hà đại ca, là đoán câu đối!”

“Đến đến đến nào! Các vị hương thân phụ lão, huynh đệ tỷ muội, hôm nay thạch mỡ mới tới quý bảo, có một lễ gặp mặt, chỉ cần ở đây đối được câu đối trên quán, là có thể chọn lựa một món đồ trong quán mang về —— đến đây! Đến đến đến!” Sập tiểu thương lớn tiếng hét to.

Đã có rất nhiều người ở trước quán xem câu đối, hai người cũng đi theo người khác đến xem. Trên quán treo đầy những vế đối dài ngắn không đồng nhất, Hà Hà nhìn Hà Quan Nguyệt khẽ nở nụ cười, thấp giọng nói: “Hà đại ca, huynh muốn chọn một câu thử hay không?”

“Không, nàng đối đi!” Hà Quan Nguyệt nhanh tay lẹ mắt đẩy một gã nam tử không dấu vết cách xa bên người Hà Hà. Nam tử kia bỏ qua hành động muốn sờ cụng Hà Hà, về mặt hạ lưu giống trư bát giới.

“Vậy.Muội chọn nha. Muội chọn cái này.” Bàn tay nhỏ bé của Hà Hà chỉ một câu đối.

Tiểu thương lập tức dùng sào trúc đem câu đối được chọn xuống dưới. “Cô nương, vế trên này là: ‘Hồng hoa sen, bạch hoa sen, hà hoa sen hảo?’ Vế dưới cô sẽ đối thế nào?”

Hà Hà lập tức cười nói: “Hắc thậm tử, xích thậm tử, thậm thậm tử ngọt?”

“Cô nương đối rất chuẩn!” Mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Hà Hà chọn một cây quạt, đáy mắt lộ vẻ ý cười.

“Hà đại ca, huynh cũng chọn một câu đúng không! Đối mau đi!” Hà Hà giục giã Hà Quan Nguyệt, Hà Quan Nguyệt không lay chuyển được nàng, liền tùy ý nhìn một chút, chỉ một câu đối phía dưới, tiểu thương lập tức dùng sào trúc lấy xuống dưới.

“Công tử, vế trên là: ‘Trúc bản vô tâm, ngoại sinh rất nhiều chi tiết.’ Vế dưới công tử sẽ đối thế nào?”

Hà Quan Nguyệt trầm giọng trả lời: “Ngẫu tuy có khiêu, bên trong tiểu nhiêm ô trần.”

“Đôi hay! Thật sự là trai tài gái sắc, một đôi giai ngẫu a!” Bản thân tiểu thương cảm thấy Hà Quan Nguyệt này đối rất khá, nghĩ đến hắn cùng với Hà Hà là một đôi, liền cao giọng hét to lên, mọi người vây quanh xem cũng ồ ào.

“Đúng vậy, thật sự là một đôi bích nhân, nam nữ tài sắc song toàn a!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Mọi người hét to làm cho hai người đỏ mặt, Hà Hà cúi đầu lén nhìn hắn, vẻ mặt đỏ như rặng mây khẽ cười một chút, Hà Quan Nguyệt thì là ngẩng đầu mắt tự nhiên ho nhẹ, ngay cả cổ cũng đều đỏ.

“Cô nương, tôi xem cô lại chọn cái gì đây, vị đại ca này nói sẽ để cô lựa chọn.” Tiểu thương lại cao giọng hét to.

Hà Quan Nguyệt gật gật đầu với Hà Hà. Hà Hà cười thật ngọt ngào, nhìn xung quanh quán, nhẹ giọng nói:

“Vậy.Ta muốn đèn lồng nhỏ.”

“Được, cô nương, đèn lồng nhỏ của cô.” Tiểu thương cầm đèn lồng đưa Hạ Hà.

Hà Quan Nguyệt che chở Hạ Hà ra khỏi chợ đêm, phía sau vẫn còn truyền đến thanh âm thét to của tiểu thương. Đến bên ngoài chợ, Hà Quan Nguyệt phải sạch ghế gỗ dưới tàng cây làm chỗ cho Hạ Hà nghỉ tạm, còn mình đứng bên cạnh.

“Hà đại ca, huynh vừa rồi đối câu rất khá!” Hạ Hà thích thú bắt tay vào nghịch cây quạt cùng đèn lồng nhỏ.

“Đó là nàng dạy hiệu quả.” Hà Quan Nguyệt trả lời ngắn gọn.

“Mới không phải đâu, đây là đại ca tự mình học, khi muội bận việc, huynh không phải cũng tự mình đọc sách đó sao? Cho nên đây chính là công lao của đại ca.” Hạ Hà mở cây quạt ra quạt.

Ban đêm, ánh sáng không đủ nhìn thấy người, khuôn mặt tú lệ của Hạ Hà động lòng người, ánh mắt nước hồ thu lưu chuyển, khiến cho Hà Quan Nguyệt sa vào trong, không thể tự kiềm chế.

Hắn thường nhìn trộm nàng, ngắm đến choáng váng, hiện giờ cũng vậy, hắn lại bình tĩnh ngắm nàng... Hạ Hà tươi tắn, giống như tượng sứ điêu khắc, khí chất tuyệt vời, phẩm hạnh tinh khiết.

Hạ Hà cúi đầu, hai gò má đỏ ửng, Hà đại ca... hắn lại... lại nhìn nàng như vậy, không hiểu được từ khi nào đã bắt đầu như vậy, mỗi lần xoay người lại sẽ phát hiện Hà đại ca đang thất thần nhìn nàng. Lúc mới phát hiện còn chưa cảm thấy sao cả, nhưng sau này... sau này nàng lại phát hiện nàng cũng thật thích hắn nhìn mình như vậy, ánh mắt của hắn giống như đang quyến rũ tìm người, khiến cho nàng mỗi lần như vậy tìm lại đập nhanh hơn, ngượng ngùng không thôi.

“Ừm... Hà đại ca, muội phải về, ngày mai còn phải nấu cơm sớm cho tiểu thư nữa.” Hạ Hà khẽ cắn môi anh đào, nói.

Lời của nàng kéo hắn về hiện thực: “A, cũng đã khuya rồi, để ta đưa nàng về.”

Đáng chết, sao mỗi lần nhìn thấy bóng dáng dịu dàng của nàng, hắn liền quên nói chuyện? Hạ Hà nhất định cảm thấy hắn kỳ quái... thật là... hắn càng ngày càng không thể khống chế bản thân mình.

Trong lòng Hà Quan Nguyệt thầm tự mắng mình, đưa Hạ Hà về đến tận Di Thâm Viện.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Hạ Hà, người thái hạt lựu đông tôi này đi, luôn tiện rửa sạch thịt heo ở trên bàn.” Tại phòng bếp của Di Thâm viện, Nguyễn Túy Tuyết thuận thực chỉ huy.

Nguyễn Túy Tuyết ở phòng bếp nấu nướng đã được hơn hai tháng, nàng dần dò lão ma ma ở phòng bếp rằng từ khi có căn dặn, còn nếu không thì sau này không cần nấu bữa trưa, nàng ăn chay. Đương nhiên đây chỉ là thủ thuật che mắt kẻ khác mà thôi, mục đích là để luyện tài nấu nướng.

Chờ Nguyễn Túy Tuyết thử nghiệm xong món xương hầm Vô Tích thì đã là xế chiều. Hạ Hà cả người đầy mồ hôi đi vào căn nhà nhỏ của Hà Quan Nguyệt, Hà Quan Nguyệt liền bưng cho nàng một chén trà lạnh.

Hạ Hà vừa uống trà lạnh vừa dùng khăn tay lau mồ hôi. Mùa hè, hễ cử động một tí là cả người lại đổ đầy mồ hôi. Vì trời nóng nên mấy sợi tóc mảnh bám vào trên chiếc cổ trắng như tuyết của Hạ Hà, Hà Quan Nguyệt vô ý liếc mắt nhìn một cái, ngực liền nảy lên, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

“Hạ Hà, hình như hôm nay muội đến hơi muộn. Nào, chúng ta thảo luận một chút về ‘Tam quốc diễn nghĩa’ đi, muội đọc đến hồi thứ mấy rồi?” Tầm mắt của hắn lướt tự nhiên lướt qua Hạ Hà, nhìn về phía rừng trúc sau lưng nàng.

“Hà đại ca, việc đọc sách này có thể ngừng một chút không? Hôm nay muội ở phòng bếp làm việc cả sáng, bây giờ cả người choáng váng, đầu cũng căng lên rồi, không thể bàn luận với huynh được đâu.” Hạ Hà khổ sở ngẩng mặt lên nhìn Hà Quan Nguyệt nói.

Hà Quan Nguyệt quan tâm nhìn nàng, cảm thấy nàng thật sự đang rất mệt mỏi nên vội vàng gặt đầu, giúp Hạ Hà rót đầy chén trà. “Hạ Hà, sao mấy ngày nay phu nhân lại có hứng thú với việc nấu nướng như vậy?”

Bình thường những nữ nhân gia đình giàu sang thường không tự mình xuống bếp, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn chuẩn bị điểm tâm sáng cho phu quân, nhưng giống như Nguyễn Túy Tuyết ở cả sáng dưới phòng bếp là rất ít gặp.

“Tiểu thư nhà muội là vì suy nghĩ cho sau này, muốn làm ăn nhỏ để sống tạm qua ngày...Huynh cũng biết chuyện tiểu thư nhà muội vì trang chủ nạp thiệp mà cắt cổ tay rồi đấy, từ đó đến nay tuy rằng trang chủ vẫn cấp phí ăn uống cho Di Thâm viện rất đúng ngày, nhưng tiểu thư cho rằng đây không phải là kế lâu dài, ngộ nhờ một ngày nào đó trang chủ thay đổi tâm ý thì chẳng phải tiểu thư sẽ phải lang thang đầu đường xó chợ sao? Cho nên tiểu thư muốn dùng tay nghề của mình kiếm ít bạc để sinh sống.” Hạ Hà cắt khăn tay vào, hé cái miệng nhỏ nhấp một ngụm trà.

“Vây...sau này phu nhân phải xuất đầu lộ diện buôn bán sao? Việc này hình như không ổn lắm. Phu nhân là người ung dung xinh đẹp như vậy, để cho người xuất đầu lộ diện, e rằng...” Trong lòng Hà Quan Nguyệt rất cảm kích Nguyễn Túy Tuyết hơn một năm trước đã để hân ở bên cạnh Hạ Hà làm người hầu, hân mới có thể biết chữ, đọc sách, quan trọng nhất là ngày nào cũng có thể nhìn thấy Hạ Hà, cho nên lòng trung thành của hân với Nguyễn Túy Tuyết cũng không hề ít hơn Hạ Hà. Vừa nghe được chủ tử muốn ra ngoài bán thức ăn, đáy lòng Hà Quan Nguyệt liền đau xót, thật khó tưởng tượng phu nhân xinh đẹp như vậy phải ra ngoài chịu sự ức hiếp của bao nhiêu người.

“Hà đại ca, muội không biết tiểu thư muốn làm gì, nhưng mấy năm nay tiểu thư đã suy nghĩ rất nhiều, luôn làm việc theo ý muốn của bản thân, cũng đã có kế hoạch rồi, huynh không cần quá lo lắng.” Nói xong, nàng tự chơi đùa với mấy lọn tóc của mình.

“Ta biết là tâm tư của phu nhân rất tỉ mỉ, nhưng ta không muốn nhìn thấy người vì cuộc sống mà phải lo lắng như vậy.” Hai năm này, Hà Quan Nguyệt mỗi ngày đều ở chung cùng Hạ Hà, hân vốn không phải là loại người nói nhiều, nhưng mà Hạ Hà thường bắt hân nói chuyện nên hân đành phải ngoan ngoan nói nhiều hơn. Cũng bởi vậy tài ăn nói của hân trở nên không tệ, nói chuyện cũng văn vẻ hơn.

Hạ Hà đắm nhẹ lên đôi chân nhỏ sau lần vấy màu xanh nhạt, đột nhiên mất lộ vẻ tinh nghịch nói: “Hà đại ca, nếu huynh thật sự lo lắng cho phu nhân thì hãy cùng bọn muội đến phòng bếp nấu cơm đi.”

“Chân muội bị moi?” Hà Quan Nguyệt thấy nàng đắm chân, vẻ mặt lại mệt mỏi, trong lòng liền không đành, hỏi một câu.

Hạ Hà gạt đầu, vẫn xoa chân. Hà Quan Nguyệt đứng dậy đi vào trong buồng, lúc đi ra trên tay cầm một chiếc khăn mỏng.

“Để ta giúp.”

Hân phủ chiếc khăn mỏng lên trên đùi Hạ Hà, sau đó dùng hai tay nắn bóp. Hạ Hà nhất thời cảm thấy áp lực ở chân được giải tỏa. Nhưng mặt của nàng cũng đỏ lên, giống như quả táo. Từ khi quen biết hân đến nay, hai người chưa bao giờ tiếp xúc thân thể, lần duy nhất chính là lúc trước khi nàng giúp hân băng bó miệng vết thương.

Bây giờ hân cách một lớp khăn mỏng giúp nàng xoa bóp đôi chân đau nhức, tuy có khăn cùng vấy ngăn trở nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được bàn tay mạnh mẽ cùng lòng bàn tay ấm nóng của hân. Nghĩ rồi lại nghĩ, nhiệt độ cơ thể của nàng lập tức lên cao, nàng liền cúi mặt xuống.

Hà Quan Nguyệt nghĩ rằng nàng không thoải mái, lo lắng hỏi: “Hạ Hà, vào trong phòng nằm một lát đi, ta sẽ không vào trong đâu.”

Tuy rằng nơi này thường không có người lui tới nhưng Hà Quan Nguyệt vẫn không dám làm hồng danh tiết của Hạ Hà. Hai người chưa bao giờ ở trong phòng cùng nhau, bàn luận về sách, dùng bữa hay nói chuyện phiếm đều là ở bên ngoài bàn trúc ghé đá, nếu như gặp phải trời mưa thì cũng là ngồi ở trong lều ngoài phòng.

“Không cần, muội ngồi một lát là được rồi.”

Hà Quan Nguyệt chuyên tâm ngồi xổm bên chân Hạ Hà, xoa bóp đôi chân đau nhức của nàng qua một lớp khăn mỏng. Hạ Hà nhìn xuống phía dưới, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt đang cúi xuống của hân, vẫn như trước không dày không mỏng, lông mi vừa mức, sống mũi cao ngất, đường nét rõ ràng, nước da ngăm đen, râu cạo sạch, tóc được chải ngay ngắn búi lên, quần áo bằng vải thô quê mùa trước kia đã dần dần được thay bằng áo quần chỉnh tề sạch sẽ.

Hạ Hà cứ nhìn mãi, nhìn rất chuyên tâm nên không chú ý tới những lời Hà Quan Nguyệt nói. Hân không nghe thấy nàng trả lời, liền ngẩng đầu lên nhìn xem, lại nhìn thấy nàng đang nhìn chăm chăm mình. Hạ Hà ngưng ngừng cúi đầu xuống, cực kỳ xấu hổ. Nhưng Hà Quan Nguyệt lại nghĩ rằng đó là do nàng đang mệt.

“Hạ Hà, muội nghe thấy ta nói không?” Hân lo lắng hỏi lại một câu.

“Gi cơ?” Nàng căn bản không nghe thấy hân nói gì cả bởi nàng đã nhìn hân đến mức ngây người.

“Ta nói ta có thể giúp phu nhân và muội làm việc, chỉ cần phu nhân và cô nương ở Di Thâm viện không phản đối thôi.” Cô nương ở Di Thâm viện chỉ có Hạ Hà, hân đang trung cầu sự đồng ý của nàng.

“Ồ, nhưng mà không phải trong sách có nói là quân tử phải xa phòng bếp sao? Hà đại ca, huynh không để ý đến việc vào phòng bếp sao?”

Theo truyền thống thì nam tử không được vào phòng bếp, họ cho rằng đó là việc của nữ nhân. Nhưng Hà Quan Nguyệt không có quan niệm cổ hủ này, hân cho rằng chỉ cần có thể san sẻ công việc với Hạ Hà là điều khiến hân vui nhất. Cái gì mà quân tử xa phòng bếp? Thôi đi!

Hân ngừng tay, ngồi xổm trên mặt đất, khẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Hà: “Ta có thể có ngày hôm nay đều là do phu nhân và Hạ Hà muội giúp ta, nay phu nhân có việc, ta đương nhiên không thể thoái thác, sao có thể để ý đến cái quan niệm cổ hủ đó nữa chứ? Phải biết rằng “Tân tín thư, bất như vô thư” (Cả tin sách, chẳng bằng không có sách), nếu người đọc không biết linh hoạt, vậy còn đọc sách để làm gì?”

Ừm...những lời này nghe rất xuôi tai.

“Hà đại ca, con người huynh thật tốt...A, không cần, chân của muội khôngmỏi nữa.” Hạ Hà thấy hần còn muốn tiếp tục bóp chân, vội vàng ngăn cản hần. Dù sao cũng không thể chiếm hết tiện nghi của người ta chứ.

Hà Quan Nguyệt dừng tay, cất khăn rồi đứng dậy: “Hạ Hà, nếu hôm nay không bàn luận nội dung trong sách thì đi tản bộ trong rừng trúc đi.”

“Hà đại ca, thời tiết nóng quá, muội rất muốn nghịch nước. Đằng sau không phải có một dòng suối nhỏ sao, hôm nay chúng ta đến suối chơi được không?” Hạ Hà mặc dù đã gần mười tám tuổi nhưng vẫn rất ham chơi.

“Theo ý muội.” Hần mỉm cười.

Dòng suối trong cảnh sắc tươi đẹp của ngày hè lấp lánh sóng nước lăn tăn. Khe suối tinh khiết, trong veo mát lạnh nhưng dân cư phụ cận rất ít khi lui tới. Hạ Hà rất thích nghịch nước ở đây, nhưng mỗi lần Hà Quan Nguyệt đều lấy những đạo lý ở trong sách ra làm lý do không cho nàng đến đây nghịch nước. Hôm nay là thấy nàng thật sự mệt mỏi nên mới cho nàng đến đây nghịch nước để thoải mái hơn.

Nếu như Hạ Hà làm chuyện gì Hà Quan Nguyệt cũng không phản đối, thậm chí sẽ chủ động hòa theo nàng thì vì sao hần lại không cho nàng đến suối nước chơi chứ?

Nhìn xem dáng vẻ của Hạ Hà đi, nhắc váy đến tận đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười ngọt ngào, tiếng cười trong trẻo giống như chuông bạc kia, hai gò má trắng nõn phơn phớt hồng, đôi môi đỏ thắm say lòng người, mắt đẹp lưu chuyển như nước, eo thon lắt nhè khiến những người nhìn thấy đều muốn ôm nàng vào trong ngực, không cho nàng rời khỏi, hay nói cách khác là muốn che giấu ánh mắt của người đời, không cho người khác thấy dáng vẻ xinh đẹp hoạt bát này của nàng.

Lần đầu tiên Hà Quan Nguyệt nhìn thấy nàng nghịch nước ở trong suối, bụng dưới liên xôn xao một hồi, vội vàng hít thở điều tức, áp chế dục vọng mãnh liệt của chính mình. Từ đó về sau, hần lấy đủ cớ không cho nàng đến suối nghịch nước.

Càng đáng chết hơn là nàng thường dùng nụ cười ngọt ngào nhìn hần, dùng cánh tay nhỏ bé tinh tế vẫy hần, dùng giọng nói thanh thúy gọi hần: “Hà đại ca, xuống dưới chơi đi. Rất mát, chơi rất vui. Xuống đây đi...”

Hần sẽ xuống nước nhưng mà phải chờ đến lúc nàng rời đi. Những khi Hạ Hà đã rời khỏi, hần thường hung hăng tự quăng mình vào trong nước suối lạnh lẽo, mục đích là làm giảm nhiệt độ của cơ thể. Hần muốn ôm lấy nàng biết bao, nhưng hần không thể. Hần vẫn chưa có nơi an thân lập nghiệp, không thể cho nàng cuộc sống cơm no áo ấm. Ở trong lòng hần, Hạ Hà không phải đối tượng hần có thể làm vậy, ngay cả nghĩ hần cũng không dám nghĩ. Nhưng tình cảm này lại ngày một sâu hơn, ngày một mãnh liệt hơn.

Hần không biết nếu còn tiếp tục bị áp lực như vậy nữa, mình có thể bị điên hay không? Nhưng cho dù có điên cũng không sao, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Bây giờ vẫn là như vậy, Hạ Hà tựa như ánh mặt trời ấm áp tỏa mát ở trong suối vẫy vẫy hần, lại dùng tiếng nói thanh thúy dụ hoặc hần: “Hà đại ca... xuống đây chơi đi. Nước mát lắm...”

Ông trời! Loại tra tấn này không có lúc nào dừng lại sao?

Toàn thân Hà Quan Nguyệt nóng lên, chỉ có thể giả vờ trấn định nhìn quyền Tam quốc diễn nghĩa đã bị mồ hôi thấm ướt ở trong tay, trong lòng đã sắp không ổn, nhưng Hạ Hà không hiểu tình hình, vẫn luôn miệng kêu: “Thư...ngốc...ừ.”

Nam nhân đáng thương! Tam quốc diễn nghĩa đáng thương.

Hạ Hà nói cho Nguyễn Túy Tuyết biết ý nghĩ muốn vào phòng bếp làm trợ thủ của Hà Quan Nguyệt, Nguyễn Túy Tuyết nghe xong liền mỉm cười: “Hần không sợ bị người ta cười sao? Một đại nam nhân mà lại vào phòng bếp.”

“Hà đại ca nói chỉ cần phụ nhân có việc, huynh ấy sẽ không thoái thác.”

“Ta nghĩ là do hần luyện tiếu người thì có. Để người theo bà già như ta ở phòng bếp suốt cả ngày, mùa hè nóng bức cả người còn dính đầy dầu mỡ, hần hẳn là không đành lòng.” Hơn một năm nay, Nguyễn Túy Tuyết đã rất tin tưởng vào nhân phẩm của Hà Quan Nguyệt, cũng không gọi hần là Hà Quan Nguyệt nữa mà trực tiếp gọi tên. Nàng từ xa gả đến kinh thành, không có người thân ở bên cạnh nên thật tự nhiên xem Hạ Hà và Hà Quan Nguyệt là người trong nhà.

“Tiểu thư, người chẳng qua chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi, sao lại tự nói mình là bà già chứ? Tiểu thư rất xinh đẹp, đâu phải là bà già. Nếu nói đến bà già thì phải giống như lão ma ma ở trong viện kia mới đúng, vậy mới có thể gọi là bà già.” Hạ Hà tình nghịch nói.

“Người ở đây nói xấu lão ma ma, cẩn thận bà ấy không cho người ăn cơm chiều nay.”

“Nô tỳ mới không cần ăn đồ ăn bà ấy làm đâu, tiểu thư làm đồ ăn mới ngon. Tiểu thư, mấy ngày nay luyện tay nghề nấu nướng. Hạ Hà hoàn toàn không sợ đói bụng.”

“Người ấy à, chỉ được cái dẻo miệng thôi. Quan Nguyệt thật sự không ngại vào phòng bếp?” Nguyễn Túy Tuyết hỏi lại một lần nữa.

“Đúng vậy, tiểu thư, Hà đại ca nói với nô tỳ như vậy. Huynh ấy nói sau này những chuyện cần xuất đầu lộ diện cứ để huynh ấy làm là được.”

“Vậy sao....” Nguyễn Túy Tuyết cúi đầu trầm tư. Kế hoạch của nàng quả thật là cần nam nhân giúp đỡ.

“Hà Hà, ngày mai là mười lăm, chúng ta đến chỗ Quan Nguyệt xem thử.”

“Dạ, tiểu thư.”

Ngày hôm sau, Nguyễn Túy Tuyết liền cùng Hà Hà đến căn nhà nhỏ ở rừng trúc phía ngoại thành của Hà Quan Nguyệt. Nàng nhìn bếp núc cùng nơi nấu ăn một lát, rồi chỉ thị cho Hà Quan Nguyệt dựng một tấm ngăn không khí để tránh việc lúc đang nấu nướng mà có gió to khiến mất đi độ lửa, ngoài ra nàng còn bảo Hà Hà chuyển mấy thứ đồ nấu nướng tới đây.

Bởi vì gần đây lão ma ma luôn oán giận chuyện phòng bếp bị trộm đồ nên Nguyễn Túy Tuyết sợ vì chuyện đó mà rước lấy sự chú ý của những người trong trang, khiến kế hoạch của nàng bị bại lộ. Nếu chỗ này của Hà Quan Nguyệt ít người lui tới, lại có sẵn củi lửa, vậy nàng có thể ở đây luyện tập nấu nướng, cũng được chuyên tâm hơn, không cần lo lắng sẽ có người đột nhiên xông vào.

Chờ đến lúc hai người trở lại Di Thảm viện, lão ma ma đang đi tới đi lui, giống kiến bò trên chảo nóng, vừa thấy phu nhân trở về, liền vội vàng đi tới: “Phu nhân, người đã trở lại.”

“Có chuyện gì?” Nguyễn Túy Tuyết mang vẻ mặt lạnh như băng, bảo Hà Hà để hương nến vào phòng trong. Đây là thủ thuật che mắt khiến lão ma ma nghĩ rằng các nàng vừa đi thắp hương về.

“Phu nhân là đến Thiên Ninh tự lễ Phật sao?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta đi đâu chẳng lẽ cũng cần phải báo với người?” Nguyễn Túy Tuyết bày ra tư thế của chủ nhân. Mấy năm nay mặc dù nàng không xuất hiện ở trước mặt những người ở Doãn gia trang, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử mà trang chủ Doãn Đông Tinh cưới hỏi đằng hoàng nên đương nhiên là nữ chủ nhân của Doãn gia trang này, không tới phiên một hạ nhân đến chất vấn nàng.

“Phu... phu nhân bớt giận, lão nô hỏi như vậy là vì vừa rồi thăng nhóc sai vật bên người trang chủ tới hỏi.”

“Trang chủ?” Trong lòng Nguyễn Túy Tuyết có dự cảm chẳng lành. Mấy năm nay hẳn chưa tới làm phiền nàng lần nào cả, hôm nay phái người đến nhất định là có việc.

“Vậy tên sai vật kia có nói là có chuyện gì không?” Nguyễn Túy Tuyết vẫn lạnh băng như cũ.

“Nghe nói là Lý phú hộ muốn nạp Hà Hà làm thiếp, trang chủ phái người đến đây....” Đôi mắt nhỏ tí hí của lão ma ma liếc nhìn theo Hà Hà vừa mới đi vào trong.

“Đù! Lui ra.” Nguyễn Túy Tuyết đuổi lão ma ma.

“Dạ... dạ, phu nhân.” Lão ma ma e dè trả lời rồi nhanh chóng lui ra.

Doãn Đông Tinh, nhiều năm nay người không hề hỏi han đến cuộc sống của ta, hôm nay phái người đến thì lại là vì nha hoàn duy nhất bên người ta? Người biết rõ ta thống hận nam nhân nạp thiếp, vậy mà còn muốn đưa nha hoàn bên ta đi làm tiểu thiếp cho người ta? Doãn Đông Tinh, đời này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người.

Đáng giận!

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Hà Hà đi ra, nhìn thấy sắc mặt Nguyễn Túy Tuyết tái nhợt, phảng phất còn có vẻ phẫn hận, nàng biết là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Đừng lo, không có chuyện gì lớn đâu. Người lui xuống trước đi.”

Nguyễn Túy Tuyết nhìn theo bóng dáng của Hà Hà, đáy lòng quyết định, tuyệt không thể để Hà Hà làm tiểu thiếp cho người ta, nàng sẽ không cho phép.

Vài ngày sau, Hà Hà phải đến tiệm thuốc Hồi Xuân lấy thuốc, hiển nhiên là Hà Quan Nguyệt cũng đi theo bên cạnh. Lý phú hộ kia lại đang tranh cãi cùng chương quầy ở quầy thuốc, tay vẫn còn đeo băng, xem ra cô tay bị Hà Quan Nguyệt vận bị thương lần trước vẫn chưa khỏi hẳn.

Lý phú hộ nhìn thấy Hà Quan Nguyệt đứng ở bên cạnh nên đương nhiên không dám cợt nhả với Hà Hà, nhưng hẳn vẫn không thể thay đổi tính tình, nước miếng chảy đầy đất: “Hà Hà... Hi hi hi... Qua một thời gian nữa, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ rồi... Đến lúc đó, ta nhất định sẽ thương yêu nàng... Ha ha ha.” Ánh mắt gian tà hạ lưu nhìn tới nhìn lui trên người Hà Hà.

“Lý phú hộ, lời này của ông là có ý gì? Nếu không có việc gì thì đừng nói lung tung.” Hà Hà thật sự không chịu nổi ánh mắt háo sắc hạ lưu đáng khinh của hắn.

“Hùm! Nàng vẫn chưa biết sao? Ta đã chính thức nói với trang chủ của nàng rằng muốn nạp nàng làm thiếp rồi, tiền sinh lễ nhất định sẽ rất hậu hĩnh, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt các người đâu. Phía trang chủ nàng bảo muốn báo cho phu nhân trước, nhưng ta nghĩ phu nhân nhà nàng hẳn sẽ không phản đối đâu, dù sao nữ nhân vẫn nên tuân theo ý muốn của nam nhân...”

Cái gì? Trang chủ muốn để nàng làm thiếp cho Lý phú hộ sao? Không...Đừng! Trời ạ, ai tới cứu nàng...Nàng không muốn...”

Những gì Lý phú hộ nói sau đó Hạ Hà cũng không thể nghe lọt, cả đầu nàng đều phát ra tiếng ong ong, nàng liền xoay người chạy ra khỏi cửa lớn của tiệm thuốc.

“Hạ Hà...” Hà Quan Nguyệt mang sắc mặt tái nhợt đuổi theo, chỉ còn Lý phú hộ về mặt hạ lưu cùng chường quầy thuốc về mặt khô sở đồng tình với Hạ Hà.

“Không đâu...không đâu...Phu nhân sẽ không ép mình làm tiểu thiếp cho loại người đó đâu...không đâu...đừng...đừng mà...”

Cả người Hạ Hà cuộn tròn ngồi dựa trên ghế đá, đây là chỗ ngồi cố định của nàng ở căn nhà nhỏ trong rừng trúc. Hạ Hà không ngừng lắc đầu, nàng đã bị kinh hãi quá độ, môi khẽ run, miệng cứ nhắc đi nhắc lại mấy từ đó.

“Hạ Hà.” Hà Quan Nguyệt từ phía sau đuổi tới, nghe thấy tin tức này cũng làm hấn phát điên. Hạ Hà...Hạ Hà sao lại có thể cũng bị lão già chết tiệt kia nạp làm tiểu thiếp?

Không thể...Không thể, trái tim của hấn như bị xé nát đau đớn... Nàng là Hạ Hà mà hấn đã bảo vệ nhiều năm, nhìn nàng càng ngày càng kiều diễm, giống như đóa hoa vĩnh viễn không héo tàn, hấn tự hiểu được trái tim của mình không thể thu hồi được nữa. Trái tim của hấn đều ở trên người nàng. Hấn cũng hiểu được mình không xứng với nàng, một ngày nào đó nàng sẽ rời xa hấn, sẽ thành thân, hấn cũng đã nhiều lần tự nhắc nhở bản thân chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng hấn không nghĩ tới kẻ đó lại là Lý phú hộ...loại người dơ bẩn này chạm vào nàng...

Hấn không chịu nổi...Hấn không chịu nổi. Gã hạ lưu kia căn bản không xứng với Hạ Hà như hoa như ngọc, Hạ Hà của hấn. Hấn không muốn bất kỳ kẻ nào chạm vào nàng, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cho phép. Tim của hấn điên cuồng rít gào, vốn cứ nghĩ rằng mình có thể bình thân đối mặt với chuyện Hạ Hà phải xuất giá, nhưng khi chuyện đó đến, hấn mới biết được chính mình đã sớm không thể thoát được sóng triều mê tình này.

Hấn yêu nàng...Hấn yêu nàng đến tận xương tủy, một đời một kiếp cũng không thể thay đổi, cho dù nàng được gả làm thê tử của người khác, trong lòng hấn cũng không thể quên đi hình dáng của nàng. Không, hấn không muốn nàng gả ra ngoài. Nàng là của một mình hấn. Chỉ thuộc về một mình hấn.

Hà Quan Nguyệt tóc tai bù xù chạy như điên quay về, thấy người trong lòng rúc vào trên ghế đá, toàn thân run rẩy, trong miệng cứ lầm nhảm...còn khóc nữa. Trời ạ, mấy năm nay nàng chưa từng khóc, thấy nàng khóc khiến tim hấn tựa như bị người ta tàn nhẫn véo một cái.

“Hạ Hà...” Hấn khẽ gọi nàng.

“Hà đại ca...” Hạ Hà nhếch cái miệng nhỏ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn giàn dụa nước mắt lên, về mặt tui thân cùng không cam tâm.

“Hà đại ca...” Nàng vội vàng nhào vào trong lòng Hà Quan Nguyệt, ôm hấn thật chặt, vừa khóc vừa nói: “Muội...muội không muốn, loại người đó...thật...đáng ghét. Hạ Hà không muốn...Hạ Hà không muốn đâu...Muội...muội sợ...”

Hà Quan Nguyệt lập tức khóa nàng vào trong lòng, hai tay ôm chặt nàng, giống như sợ nàng bị người khác đoạt đi: “Ta hiểu, ta hiểu, Hạ Hà đừng sợ.” Hấn vươn tay vuốt vuốt mái tóc nàng, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân thể với nhau. Nếu là trước kia, hấn nhất định không dám lơ đãng như vậy, nhưng bây giờ Hạ Hà của hấn sắp bị đoạt đi rồi, sao hấn còn có thể tiếp tục cố chấp nữa? Hấn thầm nghĩ ôm chặt lấy nàng, thầm nghĩ an ủi nàng, thầm nghĩ...làm thế nào để nàng lại nở nụ cười.

“Hạ Hà ngoan, đừng khóc, ngày mai ta sẽ tìm phu nhân nói chuyện, cầu xin phu nhân không gả muội cho gã hạ lưu đó.” Hà Quan Nguyệt chưa xốt nói. Hấn có tư cách gì mà nói với phu nhân chứ? Chính hấn cũng chỉ là một người hầu ở ngoài viện mà thôi, cũng không phải người có quan hệ gì với Hạ Hà, phu nhân sẽ nghe hấn sao? Hơn nữa nếu trang chủ cứng rắn muốn làm chủ, phu nhân có thể phản kháng lại trang chủ sao?

Trong lòng Hà Quan Nguyệt biết những chuyện mình có thể làm được là có hạn, nhưng hấn không đành lòng nhìn thấy Hạ Hà khóc nên phải an ủi nàng như vậy. Hấn ôm chặt nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, ngửi mùi thơm ở trên người nàng...Hấn không bao giờ muốn gây áp lực cho bản thân nữa, bởi vì Hạ Hà sắp bị người khác đoạt đi rồi. Trời ạ! Hấn không thể tưởng tượng được cảnh tượng Hạ Hà ở trong lòng nam nhân khác, hấn có thể sẽ giết người, chắc chắn sẽ...

Hấn không thể tự dè nén, ôm chặt Hạ Hà. Một lát sau, nàng ngừng khóc, ngược lại có vẻ không thờ nổi: “Hà...Hà đại ca, huynh buông lỏng một chút...muội...muội không thờ nổi.” Tiếng của nàng nhỏ như muỗi kêu.

“Ồ...” Hà Quan Nguyệt nghe vậy, liền buông tay ra, về mặt xấu hổ. Sao hấn có thể ôm một khuê nữ như vậy chứ? Nếu bị người khác thấy được chẳng phải sẽ hại nàng thể thảm sao?

Thấy Hà Quan Nguyệt buông mình ra, cả người lui lại từng bước cách xa nàng, trong mắt Hạ Hà ẩn chứa sự thất vọng vô cùng. Nàng chỉ là hi vọng hấn thả lỏng một chút, để cho nàng lấy hơi chứ không phải cách xa nàng như vậy. Chẳng lẽ...chẳng lẽ Hà đại ca không thích nàng sao? Nàng chỉ là một nha hoàn, mà hấn chỉ cần nỗ lực cố gắng, tiền đồ sẽ vô cùng rộng mở...Hấn là người tự do, còn nàng lại là nha hoàn bị bán, sống chết đều là do chủ từ làm chủ....Mấy năm gần đây Hà đại ca cũng chưa từng chạm vào nàng, ngay cả bây giờ mới chỉ ôm nàng một lát mà đã nhanh chóng đẩy ra...Hấn thật sự

ghét bỏ nàng chỉ là một nha hoàn sao?

Đáy lòng Hạ Hà nghĩ, nhìn không được mũi lại chua xót, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Hà Quan Nguyệt nắm chặt nắm đấm, hẳn muốn ôm lấy nàng một lần nữa, nhưng lại chỉ có thể khắc chế bản thân. Nhìn nàng, hẳn kiên định nói: “Đừng khóc, ngày mai ta sẽ đi nói chuyện cùng phu nhân.”

Dưới sự an ủi bằng nhiều cách của Hà Quan Nguyệt, Hạ Hà mới từ rừng trúc nhỏ trở về Di Thảm viện, trên mặt còn ấn chứa nước mắt chưa khô.

Nguyễn Túy Tuyết nhìn thấy nàng như vậy, biết chuyện Lý phủ hộ muốn nạp nàng làm thiếp đã bị lộ, liền cười khẽ nói: “Hạ Hà, lấy chút đồ thôi mà đi từ sáng đến chập tối sao? Hà Quan Nguyệt không giúp người?”

Vừa nghe thấy ba chữ Hà Quan Nguyệt, nước mắt vốn rất vất vả mới ngừng được của Hạ Hà lại tuôn ra. Nàng quỳ xuống: “Tiểu thư, van cầu người, đừng gả nô tỳ đến làm thiếp cho Lý phủ hộ, nô tỳ không muốn.”

Nguyễn Túy Tuyết đương nhiên biết nàng không muốn, bởi trái tim của nàng đã sớm âm thầm trao cho người khác rồi, chính là Hà Quan Nguyệt. Tên đầu gối kia... nếu không cho hẳn chút ít kích thích, hẳn vẫn sẽ không hành động. Rất có thể đợi đến lúc Hạ Hà biến thành gái lơ đãng, hẳn vẫn còn giữ gìn nàng.

Nàng đỡ Hạ Hà đang quỳ trên mặt đất dậy, nói: “Hạ Hà ngốc, người theo ta mấy năm nay, chẳng lẽ người nghĩ ta là kẻ hồ đồ sao? Có lẽ ta thật sự hồ đồ trong việc hôn nhân của chính mình, nhưng đối với người... người giống như muối muối ruột thịt của ta vậy, ta sẽ không tùy tiện gửi gắm chuyện cả đời của người cho kẻ hạ lưu dơ bẩn kia, hiểu không? Mau lau nước mắt đi.”

Hạ Hà khóc nức nở, lau mặt qua loa: “Tiểu thư...” Nàng không biết phải nói gì nữa, nàng không muốn gả cho người khác, nàng không muốn gả cho người khác, nàng thầm nghĩ gả cho... nhưng mà hẳn...

Nguyễn Túy Tuyết dùng khăn tay của mình lau khô nước mắt trên mặt Hạ Hà, rồi ấn nàng ngồi xuống ghế, chờ nàng tỉnh táo lại mới bình tĩnh nói: “Hạ Hà ngốc, mới gặp việc nhỏ như vậy đã khóc thành thế này, nếu tương lại gặp phải chuyện lớn hơn nữa thì người phải làm sao?”

“Tiểu thư, đây không phải việc nhỏ. Sáng nay nô tỳ gặp Lý phủ hộ ở tiệm thuốc, ông ta nói ông ta đã nói với trang chủ rồi, sẽ cho gia trang sinh lễ hậu hĩnh, còn nói trang chủ đang suy nghĩ...” Hạ Hà nói xong, mũi chua xót, lại muốn khóc.

“Người là nha hoàn do Nguyễn gia ta mua về, tuy rằng theo ta xuất giá đến Doãn gia, nhưng cũng không phải là người của Doãn gia, muốn nạp người làm thiếp, trang chủ cũng phải báo cho ta biết, ta sẽ không để người khác nạp người làm thiếp đâu. Cuộc đời ta thống hận nhất là nam nhân nạp thiếp, sao ta có thể để người đi làm thiếp của người khác được? Hạ Hà ngốc.”

Khế ước của nha hoàn, nô bộc và gia đình có hai loại. Một loại là giống như Hạ Hà, viết văn tự bán mình cho chủ tử, sau này sống chết không liên quan đến phụ mẫu, dựng vợ gả chồng làm việc đều do chủ tử làm chủ. Một loại khác là ký khế ước có thời hạn, theo quy định lĩnh lương, đến thời hạn sẽ được tự do, không liên quan gì đến chủ tử nữa.

Lời nói này của Nguyễn Túy Tuyết làm cho Hạ Hà nín khóc mỉm cười: “Tiểu thư, thật sao?”

“Ừ.” Nguyễn Túy Tuyết gật gật đầu.

“Vậy nô tỳ phải nhanh chóng đi nói với Hà đại ca mới được, phải bảo huynh ấy không cần lo lắng nữa. Sáng nay huynh ấy nghe được tin này, giống như là phát điên vậy, còn nói ngày mai phải tìm tiểu thư nói chuyện, bảo tiểu thư đừng gả nô tỳ làm thiếp cho người khác.” Hạ Hà dùng giọng nói nghèn nghẹt giọng mũi nói.

“Khoan, trước tiên không cần nói cho hẳn biết.”

Hạ Hà không rõ nội tình liền nhìn chủ tử.

“Người thích hẳn không?” Nguyễn Túy Tuyết chậm rãi nói.

“Tiểu thư...” Hạ Hà đỏ mặt, cúi đầu.

“Nha đầu ngốc, bây giờ không phải lúc để thẹn thùng. Thành thật nói cho ta biết, người thích Hà Quan Nguyệt không?”

Nàng khẽ gật đầu một cái.

“Vậy hẳn có thích người không?”

Hạ Hà ngập ngừng cả người. Hẳn... hẳn thích nàng không?

Nguyễn Túy Tuyết thấy nàng không nói, trong lòng cũng đoán được bảy tám phần: “Hẳn chưa từng nói qua hẳn có thích người hay không, đúng không?” Tên đầu gối đó.

Hạ Hà ngẩng đầu, hai tròng mắt tràn ngập ủy khuất, sau đó chậm rãi gật đầu. Quả thật là hấn chưa từng nói nói.

“Nha đầu ngốc, nếu không nhân cơ hội này, chỉ sợ cả đời hấn cũng không dám tự biểu lộ tâm ý của mình ra. Chỉ sợ ngươi đợi cho đến khi bạc đầu rồi hấn vẫn như cũ, chỉ dám đứng ở sau ngươi, một lời thật tình cũng nói không được. Nha đầu, Hà Quan Nguyệt hấn là thích ngươi?”

“Nô tỳ...nô tỳ không biết.” Hạ Hà lại thẹn thùng cúi đầu.

“Vậy ngươi có muốn biết hay không?” Nguyễn Túy tuyết xấu xa nói, khó có việc nàng có thể làm ngoài đọc sách ra, để giải buồn cũng rất tốt, nàng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Hạ Hà không nói lời nào, hai tay cứ vịn vẹo với nhau, cái miệng nhỏ nhắn cứ khép rồi lại mở, khuôn mặt hồng hồng.

“Ngươi đã không muốn biết, vậy ta đi đọc sách trước đây, đợi ngày khác ta lại nghĩ cách nên xử lý chuyện này như thế nào. Được rồi, Hạ Hà, ngươi lui xuống đi.” Nguyễn Túy Tuyết phát phát ổng tay áo, nhẹ nhàng thanh thân nói.

“Không...nô tỳ...nô tỳ muốn biết.” Hạ Hà đột nhiên đứng dậy, hai gò má ửng hồng, kiến quyết kêu lên.

Nguyễn Túy Tuyết bên cạnh đã sớm che miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tình dĩ du ti

Nhân như phi như

Lệ châu các định không tương thứ

Minh triều thả tổ mạc tư lượng

Như hà quá đắc kim tiêu khứ?

Ly tình hỗn loạn giống như tơ nhện trôi nổi trên không trung. Đời người phiêu bạt như tơ liễu bay theo làn gió. Thời khắc ly biệt hai mắt đầm lệ nhìn nhau. Ngày mai tạm thời không nhớ nhưng. Nhưng tối nay phải trải qua như thế nào?

Sáng sớm hôm sau, Hà Quan Nguyệt đi đến Di Thăm viện, Hạ Hà y theo kế hoạch, giả vờ ra về mặt ủ mảy ê. Hà Quan Nguyệt nhìn thấy thật không đành lòng. Đêm hôm qua hấn trần trọc khó ngủ, chỉ vì nghĩ làm sao mở miệng với phu nhân, giữ Hạ Hà lại.

“Phu nhân đâu?” Hấn hỏi.

“Ở Mai hiên.”

Hà Quan Nguyệt cất bước đi đến trước cửa Mai hiên, cố lấy dũng khí hô với vào trong phòng: “Phu nhân, Quan Nguyệt có việc cầu kiến.”

Trong phòng truyền ra giọng nói mềm mại: “Hạ Hà, đưa Quan Nguyệt đến Giác đình trong viện, ta sẽ qua đó ngay.”

Đình nghỉ mát ở Di Thăm viện vô cùng tao nhã, nóc đình là đình nhọn, nên Nguyễn Tuyết Tuyết đặt tên là Giác đình. Trong đình có chiếc bàn bằng đá cẩm thạch, bốn phía trồng mấy chậu trúc thanh nhã, cảm giác rất mát mẻ. Nhưng Hà Quan Nguyệt không có tâm tình để thưởng thức những thứ đó, nghĩ đến việc Hạ Hà sắp bị nam tên khốn hạ lưu kia lập làm thiếp, hấn gần như phát điên. Đêm qua hấn phải nhảy xuống suối nước mới bình tĩnh lại được, mới không chạy tới nhà họ Lý giết Lý phú hộ.

Nguyễn Túy Tuyết thốt tha đi đến, thật sự là đáng về uyển chuyển, phong thái tao nhã. Nhưng Hà Quan Nguyệt cũng không chú ý tới, nhìn thấy phu nhân ngồi vào chỗ của mình, hấn liền nóng vội nói: “Phu nhân, Hạ Hà...muội ấy...”

“Hạ Hà, ngươi lui xuống trước, bùng trà đến đây, ta và Quan Nguyệt có chuyện cần nói.”

“Dạ.” Hạ Hà theo lời lui ra nhưng lại quay lại, y theo kế hoạch của tiểu thư, tránh ở trong bụi hoa.

Nhìn thấy Hạ Hà đã rời khỏi, Nguyễn Túy Tuyết mới nói với Hà Quan Nguyệt: “Quan Nguyệt, người có thể nói.”

“Phu nhân, xin người đừng để Hạ Hà làm thiệp cho Lý phú hộ, hấn ta là kẻ vô cùng hạ lưu, mỗi năm nữ tử bị hấn hủy hoại nhiều vô số kể, ngay cả tỷ nữ vú già cũng không buông tha, hấn sẽ không quý trọng Hạ Hà đâu. Hạ Hà...muội ấy....muội ấy là một cô nương tốt, không nên bị chà đạp như vậy.”

“Ừ, năm nay Hạ Hà cũng đã mười tám tuổi. Theo lý, nha đầu gả cho người ta tuổi phải lớn hơn chút ít, thông thường không quá hai mươi tuổi, cũng có người hơn hai mươi tuổi mới gả đi. Theo tuổi của Hạ Hà, ta có thể giữ nàng lại thêm hai năm nữa. Nhưng mà nếu bây giờ có người sẵn lòng, hơn nữa còn có thể cho Hạ Hà một cuộc sống thoải mái, ta cũng có thể sẽ suy nghĩ mà gả nàng đi. Dù sao nàng hầu hạ ta nhiều năm như vậy, không nên cứ mãi giữ chặt lấy, có cơ hội tốt nên cho nàng thành thân.”

Trong lòng Nguyễn Túy Tuyết cười thầm, Hà Quan Nguyệt thường ngày bình tĩnh không nhiều lời gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, đây không phải là chuyện ngày nào cũng xảy ra nha. Ừm...nhất định phải đùa hấn thêm lúc nữa.

“Nhưng mà Lý phú hộ kia trong nhà đã có thể thiệp đầy đàn, nhân phẩm hạ lưu, cả người đầy hơi tiền, không xứng với Hạ Hà.”

“Nhưng mà dù sao hấn cũng đã có lòng nói đến chuyện nạp thiệp, hơn nữa nghe người trong trang nói sinh lễ cũng rất hậu hĩnh. ...Với thân phận tỷ nữ của Hạ Hà thì có thể được vào nhà giàu làm thiệp cũng là kết quả không tồi. Lý phú hộ kia dù sao cũng là người có tiền, sẽ không khiến Hạ Hà của chúng ta bị đối hay lạnh đâu.”

Nguyễn Túy Tuyết đứng dậy, giả vờ thương thức hoa cỏ ở bên đình, nhưng thật ra là nàng sợ mình sẽ phì cười, như vậy sẽ làm hỏng kế hoạch tỉ mỉ mà tối qua nàng đã nói cho Hạ Hà nghe.

“Phu nhân, van xin người đừng gả Hạ Hà cho cái loại nhà già hạ lưu, ngu đần, bụng phê này. Hạ Hà là cô nương giống như đóa hoa thuần khiết trong sáng, muội ấy không nên bị gả làm thiệp cho loại người đó.” Hà Quan Nguyệt chưa xót nói, gần như sắp quỵ xuống. Hạ Hà của hấn sắp biến thành người của kẻ khác rồi.

“Quan Nguyệt, Hạ Hà không nên kết duyên với Lý phú hộ, vậy người nói xem, Hạ Hà của chúng ta nên se duyên với loại người như thế nào?”

Về mặt của Hà Quan Nguyệt đỏ lên, một lúc lâu sau cũng không nói nên lời. Hấn không thể không biết liêm sỉ nói hấn muốn Hạ Hà, Hạ Hà đi theo hấn sẽ phải chịu khổ. Nhưng hấn lại không muốn nhìn thấy Hạ Hà được gả cho người khác.

Nguyễn Túy Tuyết thấy thế, biết hấn lại đang mua dây buộc mình. Được rồi, vậy nàng đẩy hấn một cú vậy. Nàng cố ý nói to: “Xem đi, người cũng không thể nói được. Nữ nhân chúng ta là đáng thương nhất, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không còn cơ hội khác nữa. Nếu không nắm chắc cơ hội, chẳng lẽ người muốn Hạ Hà cả đời làm gái lỡ thì sao? Lỡ như ta cự tuyệt yêu cầu nạp thiệp lần này của Lý phú hộ, sau này Hạ Hà không có người tới của cầu hôn, tìm không được chồng, nàng sẽ oán ta, nói chủ tử ta không nghĩ cho nàng. Cho nên ta thấy, vẫn nên đáp ứng Lý phú hộ...Hạ Hà có thể làm thiệp cho người giàu sang cũng là do số mệnh của nàng tốt. Có ăn, có mặc, có gì không tốt chứ? Nữ nhân gả đi, không phải chỉ vì được sống no ấm sao?”

Nguyễn Túy Tuyết cảm thấy mình thật giống như bà mối ba hoa chích chòe, một nàng nghĩ ra nhiều lời vô nghĩa như vậy.

“Ta...ta...” Hà Quan Nguyệt mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt, ngực phập phồng kịch liệt, thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng không biết vì sao lại không thể nói ra miệng.

Nguyễn Túy Tuyết chờ lâu liền nhướn mi lên nhìn hấn...nói đi, Hà Quan Nguyệt, nếu người là nam nhân thì lớn tiếng nói ra đi.

“Ta...”

Thấy hấn còn đang chần chừ, Nguyễn Túy Tuyết quyết định giáng cho hấn một cú thật mạnh.

“Được rồi, nếu như người đã không thể nghĩ ra được người tốt hơn thì việc này cứ quyết định như vậy đi.” Nguyễn Túy Tuyết nói xong, liền xoay người đi.

Cả người Hà Quan Nguyệt chấn động đứng ở trong đình tao nhã mất mẻ...

“Tiểu thư, người thật sự muốn gả nô tỳ làm thiệp cho tên Lý phú hộ kia sao?” Hạ Hà lộ ra khuôn mặt khổ sở, cuộc nói chuyện vừa rồi nàng đều đã nghe thấy.

“Ngốc, người nhìn xem Quan Nguyệt phản ứng như thế nào? Gân xanh trên trán hấn hấn rõ, mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt cùng khó thở...Hấn nhất định rất thích người, nếu không hấn ngày thường vẫn luôn bình tĩnh sao lại có vẻ thất thường như vậy. Là do hấn quá để ý đến xuất thân của mình, quá để ý đến việc không thể cho người một cuộc sống thoải mái, lời đã ra đến bên miệng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra. Như vậy là không được.”

“Nô tỳ...nô tỳ không có để ý đến xuất thân của huynh ấy, cũng không để ý đến cuộc sống thoải mái gì cả.” Hà Hà cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Ta biết. Nhưng do hấn quá yêu người nên mới mua dây buộc mình. Lời ta vừa nói chính là cho hấn một kích thích lớn. Hạ Hà, người lại đây, ta nói với người...” Nguyễn Túy Tuyết nói gì đó ở bên tai Hạ Hà, Hạ Hà nghe xong liền hoảng sợ. Một luồng khí nóng liền khiến bên tai hồng lên.

“Tiểu thư...Tiểu thư, như vậy không ổn lắm. Nô tỳ...nô tỳ không dám.” Hạ Hà ngập ngừng nói.

“Ngươi không dám? Vậy ngươi cứ chờ bị đưa tới nhà họ Lý làm tiểu thiếp cũng được. Ta vốn muốn đem Lý phú hộ óc đầy bụng phệ kia cùng Hà Quan Nguyệt anh tuấn khôi ngô ra cho ngươi chọn, Hạ nha đầu, ngươi chọn bên kia sao?”

Nguyễn Túy Tuyết quả thật sắp bị hai người này đánh bại, rõ ràng chính là chàng có tình thiếp có ý, vậy mà một kẻ cố tình mua dây buộc mình, một người lại giẫm chân tại chỗ. Những người bên ngoài đứng xem đều sắp bị tức chết rồi.

“Tiểu thư....” Hạ Hà khó xử nhìn chủ tử một cái.

“Sao?” Nguyễn Túy Tuyết nhướn mày liễu, nghĩ rằng nếu nha đầu kia lại lùi bước, nàng liền một phát đánh Hạ Hà bất tỉnh rồi cột chung vào với Hà Quan Nguyệt đem đi dạo phố, chiều cáo thiên hạ quan hệ của hai người bọn họ.

Về mặt Hạ Hà đỏ bừng gât đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống.

“Hà đại ca...” Hạ Hà tiến Hà Quan Nguyệt đang thất hồn lạc phách ra khỏi cửa, lại còn cố ý cúi đầu gọi hắn một tiếng. Một tiếng này tràn ngập ai oán cùng không đành, nàng đã phải ở trong phòng tiểu thư luyện mấy lần mới gọi được như vậy.

“Hạ Hà...” Cả trái tim Hà Quan Nguyệt đều nát tan. Cô gái kiêu diễm mà hắn giữ gìn nhiều năm thật sự phải rơi vào tay lão già dâm tà hạ lưu kia sao? Hắn không muốn, nhưng hắn thật sự không có cách nào. Lúc đối mặt với phu nhân, một câu hắn cũng không nói ra được. Vậy mà hôm qua hắn còn kiên quyết nói với Hạ Hà không cần lo lắng.

Hắn không đành lòng nhìn dung nhan xinh đẹp thanh tú kia một lần nữa, hắn sợ nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt đẹp kia, hắn sợ sau khi nhìn rồi hắn sẽ ôm chặt nàng, không cho nàng rời đi. Ông trời, hắn thật vô dụng. Hắn chưa bao giờ thống hận bản thân mình như lúc này, hắn hận mình bất lực.

Hắn hận mình không thể cho người mình yêu miễn cánh tay che chở gió mưa.

Trời ạ. Hắn thật hận....

Hà Quan Nguyệt cơ hồ chạy như điên rời khỏi, dùng hết khí lực toàn thân, dốc toàn lực rời xa khỏi người hắn yêu mến....

“Đi rồi?” Giọng nói mềm mại truyền ra từ sau cửa.

“Dạ.” Hạ Hà nhìn về phía Hà Quan Nguyệt vừa rời khỏi, chầm chậm gât đầu.

“Đừng lưu luyến không rời, nha đầu ngốc. Đêm nay, hai người sẽ gặp lại, vui vẻ lên chút đi.”

“Nhưng...nhưng mà tiểu thư, như vậy có được không? Nô tỳ...nô tỳ sợ...” Hạ Hà lại muốn lùi bước.

“Hạ Hà, mấy ngày nay ta dạy ngươi biết chữ đọc sách, ngươi đọc thế nào vậy? Tự mình không cố gắng tranh thủ cho hạnh phúc của bản thân, chẳng lẽ ngươi còn muốn người khác tới tranh thủ giúp ngươi sao? Bỏ qua những quan niệm cổ hủ là nam nhân phải chủ động đi, phải dũng cảm đối mặt với trái tim của chính mình.” Nguyễn Túy Tuyết cầm tay Hạ Hà.

Hạ Hà hơi thẹn thùng nở nụ cười mỉm, gât đầu. Dù sao thì nàng cũng là thật sự thích hắn, không phải sao?

Tình cảm này bắt đầu từ khi nào? Ừm...có lẽ là từ khi nàng theo bản năng đưa cho hắn hai miếng Cao linh quy.

“Hạ Hà...Hạ Hà...Hạ Hà của ta...” Giọng nói của Hà Quan Nguyệt chứa vẻ ngà ngà say không ngừng lẩm bầm, nhớ kỹ tên của người mà mình thương mến.

Trong ngoài căn nhà nhỏ ở rừng trúc chất đầy những vò rượu. Từ buổi sáng sau khi nghe xong những lời Nguyễn Túy Tuyết nói, hắn thật sự tuyệt vọng, ước gì một đao chém chết mình còn tốt hơn là nhìn thấy Hạ Hà phải gả cho gã Lý phú hộ óc heo hạ lưu kia. Nhưng hắn lại không thể chết được, hắn chết rồi, Tiểu Hạ Hà nhất định sẽ không sung sướng lên mất....Hắn không muốn Hạ Hà của hắn khóc, nàng là bảo bối Hạ Hà hắn nâng niu trong lòng bàn tay nhiều năm qua. Làm sao hắn có thể để nàng rơi một giọt lệ được.

Cho nên hắn đành phải tự chúc say mình. Hắn mua mấy chục vò rượu, từ khi trở lại căn nhà nhỏ trong rừng trúc là bắt đầu uống, vẫn uống mãi cho đến lúc này, khi ánh trăng đã chiếu sáng, hắn vẫn chưa từng ngơi nghỉ. Hắn không thích dùng chén rót rượu bởi quá chậm, cứ nâng lên từng vò từng vò mà uống. Uống đến nổi ướt cả quần áo, uống đến cả mặt đều dính đầy rượu, uống đến không rõ trên mặt là nước mắt hay là rượu nhưng hắn vẫn tiếp tục uống. Hắn muốn uống rượu, nhất tụy giải thiên sầu....

Hắn sờ vào chiếc áo bông đặt trên giường...Đó là áo bông Hạ Hà tự tay làm cho hắn, là bảo bối của hắn. Hắn không có gì cả, chỉ còn lại chiếc áo bông này.

Hạ Hà...Hạ Hà...Đừng gả cho người khác...Đừng.

Trong lòng Hà Quan Nguyệt thống khổ hò hét.

Vì sao hấn vẫn còn chưa say? Say rồi thì chuyện gì cũng không biết, ngay cả sự thống khổ trong lòng cũng sẽ không còn. Nhưng rượu vào cùng với sự đau khổ trong lòng khiến sầu càng sâu.

Không... hấn say rồi... bởi vì hấn thấy Hạ Hà.

Hấn thấy Hạ Hà đi vào trong phòng.

Cảm tạ ông trời, hấn thật sự say. Say có thể thấy nàng, thật tốt.

“Hà đại ca...”

Ông trời, người đối với ta thật tốt, còn có thể để cho ta nghe thấy tiếng nói của Hạ Hà nữa.

Say thật tốt! Say thật tốt!

“Hà đại ca.” Hạ Hà vươn tay sờ sờ vào trán hấn, lại bị hấn bắt được.

Đây... không phải là mơ. Hạ Hà thật sự ở đây.

“Hạ Hà? Hạ Hà...” Hai mắt Hà Quan Nguyệt mở ra, đột nhiên ôm nàng vào trong ngực. Lễ giáo gì đó, nam nữ thụ bất thân gì đó, cút hết sang một bên đi. Hấn chỉ cần nàng, nàng là Hạ Hà của hấn, Hạ Hà thuần khiết như ngọc.

Hấn không bao giờ muốn buông tay nữa.

“Hà đại ca...” Hạ Hà bị hấn mạnh mẽ ôm vào trong ngực, hấn còn không ngừng dùng cằm cọ cọ vào mặt nàng, da thịt trơn trượt tiếp xúc khiến người chưa từng có kinh nghiệm như nàng đỏ mặt, hai gò má trắng nõn lập tức đỏ rực.

Hà Quan Nguyệt vốn ngồi trên mặt đất bên cạnh giường, Hạ Hà lại bị hấn ôm vào trong lòng, lần vấy dính đất. Hấn ôm nàng đứng dậy, hai người cùng ngồi vào trên giường. Hà Quan Nguyệt ôm nàng tựa vào đầu giường, cảm vẫn không ngừng cọ vào má phẩn của nàng, miệng lầm bầm: “Hạ Hà... Hạ Hà...”

Tìm Hạ Hà đập như trống, cả người cứng lại, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng cầm lấy tay áo của Hà Quan Nguyệt. Nàng chưa bao giờ đến phòng của nam tử vào ban đêm, nhưng tiểu thư nói nếu nàng không muốn gả cho Lý phú hộ thì đây là cơ hội duy nhất của nàng, chỉ cần gạo nấu thành cơm, Hà Quan Nguyệt không muốn cưới nàng cũng không được. Nhưng mà... nhưng mà phải làm thế nào đây? Tiểu thư chỉ nói với nàng sau khi côi y phục thì không cần căng thẳng mà thả lỏng một chút.

Nàng... nàng sợ.

Hà Quan Nguyệt cảm giác được người trong lòng hơi run rẩy, hấn vỗ về lưng nàng, ôm chặt nàng. Không phải sợ, tiểu Hạ Hà, ta sẽ không để muội bị Lý phú hộ nạp làm tiểu thiếp đâu. Nếu cần thiết... Ánh mắt hấn lộ ra sát khí rét lạnh.

Dần dần nàng quen với cái ôm khoan dung ấm áp của hấn, thân mình cũng không tiếp tục run rẩy nữa. Đôi tay to lớn của Hà Quan Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve ở trên người nàng, cảm xúc mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay mê hoặc hấn, đường cong đẹp đẽ lung linh hiện lên trong đầu hấn, hương thơm xứ nữ không ngừng tỏa ra từ trên người Hạ Hà, khắp nơi đều dụ hoặc ra dục vọng ở chỗ sâu nhất trong lòng hấn.

“Hà đại ca, muội không muốn gả cho Lý phú hộ.” Hạ Hà uốn vào trong lòng hấn nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra đâu.” Hà Quan Nguyệt siết chặt hai tay lại, Hạ Hà liền kề sát với lồng ngực cường tráng của hấn. Thân thể cùng khuôn mặt của nàng dán ở bụng hấn, ngực hấn, mông ngồi trên hai chân hấn. Đùi đẹp cân xứng liền khép lại, lặc nhệ ở trên giường, cả người nàng đều bị Hà Quan Nguyệt ôm vào trong ngực.

Hạ Hà vừa ngửa đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng mang theo hơi thở nam nhân của hấn, trên khuôn mặt kia còn một vết sẹo mờ. Cánh môi non mềm của nàng hé mở, nhỏ giọng nói: “Hà đại ca... Cảm...” Nói còn chưa xong, những lời còn lại liền bị đôi môi ẩm ướt của hấn che lại.

Đây là nam tử nàng yêu say đắm đã mấy năm nay. Đây là nam tử sắp mất đi nàng. Đây là nam tử đã uống rất nhiều rượu.

Nụ hôn của hấn vô cùng cuồng dã, háo hức dâng trào, lưỡi của hấn tiến vào trong khoang miệng ngọt ngào tìm kiếm lưỡi nàng, vừa tìm được liền nhanh chóng cuộn chặt không buông, thật sâu, tham lam yêu cầu nàng, không cho phép nàng lùi bước.

Hấn bừa bãi nhắm nháp sự ngọt ngào của nàng, mãi cho đến khi người trong lòng không thờ nổi mới chuyển môi đến chiếc cổ trắng như tuyết của nàng. Hai gò má Hạ Hà ửng hồng, đôi mắt sáng như sao khép hờ, đôi môi ẩm ướt, ngực phập phồng, thật là ngọt ngào mê người.

Hà Quan Nguyệt nhịn không được lại đoạt lấy đôi môi anh đào của nàng, cái miệng tràn ngập vị rượu của hấn bá đạo hút lấy cánh môi đã bị hôn đến sưng đỏ của nàng. Lần này chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng không hề lùi bước mà hôn trả hấn. Cả người nam nhân run lên, điên cuồng gặm vò lưỡi của nàng, môi của nàng, miệng của nàng. Ở trong sự mãnh liệt xâm chiếm của nam nhân, nàng hấp thu lấy vị rượu trong miệng hấn. Ừm... thật thoải mái. Cả người Hạ Hà mềm mại dựa vào thân thể cứng như thép của hấn.

Hấn bị thiêu đốt mãnh liệt, tình triều trong cơ thể mãnh liệt cuộn trào, nam tính giữa háng đã sớm cương cứng dâng trào, kêu gào muốn phá củi mà ra.

Trên trán hần mồ hôi đầm đìa, cắn răng nhẫn nại.

Không được, Hạ Hà vẫn là khuê nữ, hần không thể hủy hoại danh tiết của nàng, hại cả đời nàng được. Nội tâm Hà Quan Nguyệt lớn tiếng kêu gào.

Nếu như hần yêu nàng thì không nên ôm nàng, mau buông tay.

“Hà đại ca...ôm muội...” Hạ Hà vươn hai tay quàng qua cổ hần. Nàng là thừa dịp hơi ngà ngà say mới dám làm thế. Nàng là nữ tử thông minh, biết nếu chính mình không chủ động một chút thì chỉ sợ hần thật sự sẽ không dám động vào nàng.

Hà Quan Nguyệt quả nhiên ôm lấy Hạ Hà, ôm nàng nằm xuống. Ngực Hạ Hà đập nhanh từng hồi, đến rồi. Sắp đến rồi! Đừng căng thẳng, nàng không thể căng thẳng, tiểu thư nói thả lỏng một chút...thả lỏng chút....

Tay hần nóng quá, rất nóng. Hần ôm nàng, dùng miệng cùng tay đòi hỏi nàng, Hạ Hà cũng cảm thấy được thân thể càng ngày càng nóng, nàng bị hôn đến nổi đầu vầng mắt hoa, cả người như nhũn ra. Đôi môi ẩm ướt của Hà Quan Nguyệt qua lại liếm láp cái cổ tuyết trắng mịn màng của nàng, khi thì gặm nhẹ vành tai như bạch ngọc của nàng, hơi thở nóng bỏng phun vào hõm vai mẫn cảm, vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau khiến giữa hai chân nàng chậm rãi chảy ra chất lỏng trong suốt nóng ẩm.

Đột nhiên Hà Quan Nguyệt ôm chặt nàng, đặt thân hình nhỏ nhắn yêu kiều của nàng vào dưới thân hình cường tráng đang nóng lên của hần. Hạ Hà thậm chí còn cảm thấy được dục vọng nam tính nóng như lửa của hần đặt ở bụng của nàng. Nàng nuốt nước miếng, khuôn mặt đỏ bừng, chờ mong sự việc xảy ra.

Toàn thân hần nóng lên ôm nàng, muốn tuyên bố tình yêu sôi nổi điên cuồng của mình cho nàng biết.

Cả người hần cứng ngắc ôm chặt nàng, giống như muốn khắc chế sự kích động của mình, không muốn thương tổn nàng.

Hần ôm chặt lấy nàng giống như nàng là bảo bối của hần vậy.

Hần nhẹ nhàng lắng lắng ôm nàng, muốn tinh tế thưởng thức sự ngọt ngào trên người nàng.

Hần nghe lời nàng mà ôm lấy nàng.

Hần ôm nàng, cứ như vậy thẳng cho đến bình minh.

Trời đã sáng.

Hạ Hà được Hà Quan Nguyệt ôm suốt đêm, quần áo trên người không thiếu một cái, nhưng trong lòng...lại lạnh lẽo mất mát.

Đôi mắt sáng trong như nước mùa thu của nàng vì một đêm không ngủ mà hơi sưng đỏ. Nàng liếm liếm môi, lòng tràn đầy bất đắc dĩ muốn gỡ cánh tay cứng như thép đang ôm mình ra.

“Muội tỉnh rồi?” Tiếng nói của Hà Quan Nguyệt vang lên từ phía sau. Hần cũng một đêm không ngủ.

“Muội...muội phải trở về.” Hạ Hà thật muốn khóc. Nàng đã cố lấy dũng khí để tới đây. Vậy mà...vậy mà hần không yêu nàng. Ngay cả tối hôm qua như vậy, hần...hần cũng không có biểu hiện gì.

Quá mất mặt. Sao nàng lại có thể cho rằng hần thích mình được chứ? Thật ngốc.

“Hạ Hà?” Hà Quan Nguyệt không hiểu vì sao nàng lại phản ứng như vậy. Tối qua hần đã dùng hết sức lực của cả cuộc đời để kiềm chế mới không làm ra chuyện khiến danh tiết của nàng bị hao tổn. Sao bộ dáng của nàng lại có vẻ giống như đang khó chịu?

“Muội...muội phải trở về.” Hạ Hà che chiếc miệng nhỏ nhắn lại, sợ mình sẽ bật khóc. Nàng mạnh mẽ thoát khỏi cái ôm của Hà Quan Nguyệt, chạy về phía ngoài phòng.

Nàng vừa chạy vừa khóc, khóc thê thảm vô cùng. Thì ra bộ dáng của nàng lại khó coi như vậy, không được yêu mến như vậy. Hần hoàn toàn không thương nàng, là nàng tự mình đa tình....

Quá mất mặt...nàng sao lại đến chỗ ở của hần vào buổi tối...còn bị cự tuyệt.

Khó chịu cùng xấu hổ chiếm cứ lấy lòng Hạ Hà khiến nàng cứ khóc mãi, không chú ý tới tiếng sấm rền vang.

Trời đột nhiên đổ mưa to tầm tã, nàng cũng không tránh mưa, toàn thân đều bị mưa xối vào ướt đẫm, trên mặt nước mưa cùng nước mắt đan xen vào nhau, mái tóc ướt đẫm dính vào hai gò má, nàng chạy không nổi nữa, liền nặng nề lê bước, thất hồn lạc phách trở lại Di Thảo viện.

Vừa về đến trong viện, hai chân nàng mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, cả người cực kỳ chật vật. Nguyễn Túy Tuyết hoảng sợ, vội vàng đưa nàng vào phòng trong thay y phục ẩm ướt, còn tự mình nấu một bát canh gừng ép nàng uống hết.

“Sao vậy?” Nguyễn Túy Tuyết lo lắng hỏi. Nàng cố ý bảo Hạ Hà ban đêm đến chỗ Hà Quan Nguyệt, ai biết vừa sáng sớm tỉnh mơ Hạ Hà liền vừa khóc vừa trở về, còn có bộ dáng thất hồn lạc phách.

“Tiểu thư, đây là số mệnh của Hạ Hà, người hãy bảo nhà họ Lý ngày mai đến đón nô tỳ sang đó đi. ...Nếu như Hạ Hà vừa sinh ra đã có số mệnh làm tiểu thiếp cho người ta thì nô tỳ cũng không cưỡng cầu nữa. ...Hu hu. ...Tiểu thư, huynh ấy không thương Hạ Hà. ...” Nói đến gần cuối, Hạ Hà lại tiếp tục nghẹn ngào.

“Hạ Hà, đừng xúc động, kể lại mọi chuyện cho ta nghe.”

Hạ Hà liền kể lại tình hình tối hôm qua, nói xong lại òa khóc.

“Cái gì? Hẳn thật sự ôm người cả đêm, chưa làm gì cả?”

Hạ Hà cúi đầu nghẹn ngào nước mắt, không nói lời nào.

“Ta chém chết tên tiểu tử ngốc này, riu ở đâu?” Nguyễn Túy Tuyết nghe xong, quả thật sắp phát điên. Sao lại có một nam nhân ngu xuẩn như vậy chứ? Nàng dứt khoát lấy riu bỏ đầu hắn ra, xem trong đầu hắn chứa cái gì mới được.

Đáng giận. Nàng vất vả lắm mới có thể khuyên Hạ Hà lấy dũng khí đến rừng trúc vào ban đêm, vậy mà Hà Quan Nguyệt kia lại không dám ‘xuống tay’? Hà Quan Nguyệt, tên nhát gan này. Khốn kiếp.

“Tiểu thư, bỏ đi. ...Hà đại ca thật sự không thích nô tỳ. ...nô tỳ. ...nô tỳ vẫn nên. ...”

“Người thật sự muốn buông tay, làm thiếp cái tên đầu heo kia? Trải qua những ngày vĩnh viễn không có ánh mặt trời?”

Ánh mắt sắc bén của Nguyễn Túy Tuyết quét về phía Hạ Hà.

“Nếu đây là số mệnh của nô tỳ. ...nô tỳ vẫn nên. ...” Hạ Hà đau khổ nói.

“Im miệng! Hạ Hà, uống công ta mấy năm nay còn dạy người đọc sách biết chữ, đầu của người đã học được những gì vậy? Vận mệnh của mình nằm ở trong tay mình, hôm nay lại chỉ vì một nam nhân ngu ngốc mà giẫm đạp lên bản thân, mặc cho người khác xử trí sao? Đây không phải là Hạ Hà mà ta quen biết. Nếu người còn tiếp tục nói như vậy ta sẽ không nhận người là người bên cạnh ta nữa.” Nguyễn Túy Tuyết phát hỏa, nàng rất ít khi nói chuyện nghiêm khắc như vậy với người khác.

“Tiểu thư. ...” Hạ Hà bởi vì chuyện đêm qua mà đã hoàn toàn mất hết chủ ý, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn chủ tử, không ngờ chủ tử lại dùng ánh mắt nghiêm khắc bảo nàng không thể cam chịu.

“Hạ Hà không nói nữa là được.” Nàng đã tiếp thụ ánh mắt dạy dỗ của Nguyễn Túy Tuyết.

“Tốt, đây mới là Hạ Hà ngoan. Trước tiên người uống hết canh gừng rồi lau khô mái tóc ướt đi. Để ta nghĩ xem chuyện này nên làm thế nào đây.”

Nguyễn Túy Tuyết đứng ở bên cửa sổ nhìn mưa to đang rơi xuống bên ngoài, hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống trên mái hiên tí tách, thật là ầm ĩ. Trên trời một mảng mờ mịt, mây đen đã che đi toàn bộ ánh sáng làm cho ban ngày thoát nhìn giống như ban đêm, trong không khí dường như có một cảm giác ướt át khiến lòng người rối loạn bất an.

Đột nhiên nàng nhìn thấy bên ngoài tường rào Di Thảm viện có một bóng người. Tuy rằng chỉ lộ cái đầu nhưng vừa thấy nàng đã biết là ai. Thật sự là tên đầu gỗ, bây giờ mới đến.

Nàng xoay người nói với Hạ Hà: “Hạ Hà, người lấy ô về hậu viện đi, về ngang qua phòng bếp thì nói với lão ma ma rằng ba ngày nay ta ăn chay, không cần nấu nướng, bảo bà ta trở về chỗ ở của mình ở tiền viện đi, ba ngày không được tới quấy rầy nơi này. Lúc người trở về thì tự nấu chút nước ấm, đổ đầy bồn tắm, trải giường, tắm rửa sạch để tránh bị phong hàn. Nước nóng cũng đừng đổ đi vội, giữ lại, làm vậy sẽ có vận may. Lời ta nói nhớ rõ chưa?”

Hạ Hà không rõ vì sao chủ tử lại đột nhiên dặn dò như vậy? Tiểu thư cũng không phải là người mê tín, vì sao nói phải giữ lại nước tắm chứ? Nhìn thấy ánh mắt của chủ tử, nàng biết mình không thể không làm, bởi vì trong mắt tiểu thư lộ hào quang, tỏ vẻ nếu nàng không đạt được mục đích thì sẽ không dừng lại.

“Dạ, tiểu thư.” Hạ Hà vội vàng lau nước mắt, bung ô, đi về phía phòng bếp. Nguyễn Túy Tuyết cũng lên mở một chiếc ô khác, mở cửa bên ra, từ ngoài cửa chợt hiện ra một thân ảnh cao lớn, nàng không thèm nhìn hắn, chỉ nói câu: “Nếu sau này người dám làm cho nàng khóc, ta tuyệt đối không tha cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau khi dẫn dò mama, Hạ Hà liền quay về sương phòng của mình, dọn dẹp giường, lại quay ra phòng tắm, đem nước ấm đổ đầy vào bồn, cởi bỏ vạt áo, tháo búi tóc, toàn thân thả lỏng, thư giãn trong nước ấm.

Cửa phòng nàng vẫn còn mở rộng, bởi vì Di Thắm viện chỉ có mình nàng là nha hoàn, chỉ khi nào có việc mới gọi thêm Cúc nha đầu ở tiền viện tới hỗ trợ, vì thế Nguyễn Túy Tuyết đã kêu nàng cứ để cho phòng mình được thoải mái đi.

Hạ Hà chạy một mạch từ rừng trúc trở về Di Thắm viện, lại dính mưa to, người đã sớm mệt mỏi. Ngâm mình trong làn nước ấm áp, nàng cảm thấy thật hạnh phúc, có một nơi sống an phận thật tốt. Tuy rằng nàng bị Hà đại ca cự tuyệt, nhưng tiểu thư khuyên nàng không nên cam chịu, có điều... nàng cảm thấy thật dọa người, nếu có ai biết, nhất định sẽ nói nàng vô liêm sỉ, ban đêm đến nơi ở của nam nhân... lại còn bị cự tuyệt...

Nàng thật muốn khóc, cả người chìm vào trong bồn tắm, tóc đen dài cũng đã ướt sũng. Một lát sau, nàng trôi lên trên mặt nước, hít một hơi thật sâu, cảm thấy đã khá hơn nhiều. Nàng đứng dậy, lau khô tóc, mặc một chiếc áo đơn, muốn đổ nước đi, nhớ lời nói của tiểu thư, nàng liền giữ lại. Liếc mắt thấy ngoài cửa sổ, mưa càng ngày càng lớn.

Trở vào gian buồng tắm, nàng dùng khăn lau mái tóc dài, cả người do được tắm nước nóng, da thịt lại càng thêm non mịn.

Đột nhiên, một tiếng sấm giáng xuống, Hạ Hà sợ tới mức rút vai lại, nhưng nàng càng bị bóng người ở cửa sổ kia dọa kinh hãi! Vừa rồi, tia chớp kia khiến cho nàng nhìn thấy có bóng người in trên lớp cửa sổ. Là ai đứng ngoài đó chứ??

Di Thắm Viện không có người, vậy ai tới? Là ai đây??? Hạ Hà nắm chặt vạt áo của mình, run run đi ra ngoài cửa phòng, nàng hi vọng mình nhìn lầm. Nếu hiện tại có chuyện gì, nàng cho dù có kêu lớn cũng tuyệt đối không có ai tới, bởi vì tiếng mưa ồn ào, sẽ lấp đi tiếng kêu của nàng...

Nàng chậm rãi mở cửa, lập tức giật mình.

Nàng không nhìn lầm, bên ngoài thật sự có người. Hắn đứng thẳng ở trước cửa phòng, toàn thân ướt đẫm, tóc tai bù xù, ánh mắt đau thương, hai tay xiết chặt, cánh môi mím lại...

Hà đại ca...

ÀM... Lại là một tiếng sấm...

Hạ Hà ngồi trên giường, trong lòng lo lắng bất an, đầu cúi xuống, hai gò má phồng hờn, hai tay nhỏ bé vãn về nhau, giống như bộ dạng của tân nương tử.

Hà đại ca đang ở sau rèm tắm rửa, vừa rồi hắn dùng lại nước của nàng... Không còn cách nào khác, hắn đã bị ướt hết, cũng không kịp đun nước ấm mới, chỉ đành chấp nhận vậy, cho hắn dùng lại nước đó. Tiểu thư sao lại biết hắn sẽ đến??? Nói nàng trữ nước lại cho hắn dùng...

Như thế này... nàng sẽ trở thành vợ hắn sao? Trong phòng không khí ái muội khiến cho nàng càng thêm bối rối, nàng không nghĩ hắn sẽ đuổi theo tới viện, nàng vẫn nghĩ rằng hắn không thể lớn mật như vậy...

Đang lúc Hạ Hà suy nghĩ nhập thần, Hà Quan Nguyệt đã tắm rửa sạch sẽ đi ra, bên hông hắn quấn một chiếc khăn dài, lộ ra thân hình cường tráng rắn chắc, thân thể thuần nam tính...

“Hạ Hà...” Giọng nói trầm thấp bên tai nàng.

“A!” Nàng vừa ngẩng đầu, vội cuống quýt cúi xuống, nàng chưa từng nhìn thấy nam nhân ở trần, trong lòng rối loạn.

Hà Quan Nguyệt nâng cằm nàng lên. Tâm tình nói: “Hạ Hà, tuy rằng ta cái gì cũng không có, nhưng ta sẽ dùng cả đời bảo vệ nàng, nhất định không để cho nàng phải chịu khổ, khiến nàng thương tâm, nàng nguyện ý theo ta không?”

Mặt Hạ Hà thoáng đỏ như tôm luộc. Nàng hơi cúi đầu, cùng lúc đó, bàn tay to của Hà Quan Nguyệt vung lên, tấm rèm lập tức ngăn cách bọn họ với thế giới bên ngoài. Hắn áp nàng xuống giường, bàn tay vuốt ve khuôn mặt, cúi xuống hôn nàng.

Vừa bắt đầu là dịu dàng hôn nhẹ, tiện đà là dịu dàng hôn sâu hơn, rồi đến mãnh liệt kịch liệt. Hai người đều hô hấp dồn dập, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên, giống như hôm qua. Nhưng khác là tay hắn đã thoát đi quần áo của nàng. Vừa vặn, Hạ Hà vừa tắm xong, áo lót còn chưa kịp mặc, cho nên vạt áo vừa rút ra đã hé lộ làn da tuyết trắng nõn nà.

Đây chính là Hạ Hà của hắn, là bảo bối của hắn, là cô gái nhỏ bé cả đời hắn yêu say đắm...

“Hà nhi...” Thanh âm thô ráp lộ ra dục vọng.

Hạ Hà vì tiếng xưng hô trầm thấp của hắn mà có vẻ thẹn thùng. Sau hôm nay, hắn chính là phu quân của nàng, bầu bạn cả đời người. Hóa ra hắn không phải là không thích nàng, mà là bản khoán cuộc sống sau này của nàng cho nên tối hôm qua mới như vậy.

A... hấn thật nặng...

Hà Quan Nguyệt động thân người trên, hạ thân cùng nàng thân mật dán lại với nhau, tuy vậy nhưng thân hình cao lớn của hấn vẫn khiến cho Hạ Hà chịu áp lực sức nặng.

“A...” Nàng thở gấp thành tiếng, thanh âm xa lạ khiến nàng không còn nhận ra mình nữa. Hấn hôn lên hai đóa hoa đang nở bùng, dùng môi, lưỡi không ngừng hôn liếm, hết bên này tới bên kia... tới lui yêu thương nàng...

Hấn biết dò dẫm đưa vào, cảm nhận khoái cảm của nam nữ giao hoan, tuy rằng hấn hoàn toàn chưa được nếm qua thân thể nữ tính ấm áp như vậy...

“Đau...” Hạ Hà nhắm mắt, cảm nhận sâu sắc khiến nàng phản ứng lại với thân hình cường tráng phía trên, muốn hấn rút ra. Nhưng lại sợ hấn thật sự nghe lời nàng, rời khỏi nàng, như vậy bọn họ sẽ không tính là phu thê thật sự, hấn vẫn có thể đổi ý.

Không được, bất luận thế nào, nàng đều phải trở thành nữ nhân của hấn, nàng muốn hấn phải là nam nhân của nàng.

Vì thế nàng cắn chặt môi, không dám hô đau, hai tay cũng không còn đẩy hấn nữa, mà chuyển thành bấu lại trước ngực hấn. Cũng nhờ ngực hấn cứng như đá, khiến cho ngón tay của nàng rất thoải mái.

Hạ Hà bị hấn làm cho thất điên bát đảo, vốn ban đầu có cảm giác xé rách, vật nam tính chuyển động bên trong huyết đạo nữ, dần khiến nàng có chút cảm nhận vui thích sâu sắc...

“A... Quan Nguyệt...”

Nàng hô ra tiếng, mặc dù giọng nói như khóc, nhưng thoát ra tiếng có thể biết nàng không còn đau nữa. Khuôn mặt tuấn tú của Hà Quan Nguyệt chôn ở chăn bông dưới thân Hạ Hà, cần cần chắn bông, hơi thở gấp gấp, mồ hôi túa ra. Một trận cuồng dã, kịch liệt, hấn hung mãnh vọt vào trong nàng, ở thân mình tuyệt vời của nàng lưu lại ấn ký của hấn.

“A...” Hạ Hà dùng hết khí lực cuối cùng, thét chói tai.

Ý thức bay bổng ở khôn cùng vui thích. Nàng mê man đi...

Đây là Hà nhi của hấn, nương tử cả đời, nương tử hấn âu yếm nha!

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn âm âm như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ôm Hạ Hà còn đang mê man vào lòng, Hà Quan Nguyệt nằm mốc ở trên giường lớn, nghe tiếng mưa rơi không dứt bên ngoài, hai cánh tay to lớn khoát lên lưng ngọc của người con gái nhỏ bé nằm trong lòng.

Xem vẻ mặt đầy nước mắt của nàng, hấn nhất định đã làm đau nàng. Thật xin lỗi, Hà Nhi.....

Bàn tay mạnh mẽ của Hà Quan Nguyệt tràn ngập thương tiếc lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt Hạ Hà, chà xát cho vết nước mắt ẩm ướt tản ra, lộ ra toàn bộ khuôn mặt trắng mềm. Môi của nàng vì vừa rồi kích tình hôn mà hồng nhuận, lông mi thật dài che lấp trông mắt đẹp xán lạn.

Ông trời ơi! Hấn thật sự yêu nàng! Ngắm nhìn nàng đã nhiều năm, qua từng năm nàng càng thêm xinh đẹp, hấn lại qua từng năm càng thêm thống khổ. Cái loại cảm giác gần ngay trước mắt mà cũng xa tận chân trời này sớm đã mau giết chết hấn.

Hiện tại hấn rốt cục đã có được nàng, nàng là của hấn, cả đời là thê tử của hấn.

Hà Quan Nguyệt thỏa mãn nở nụ cười, kiếp này không bao giờ hối tiếc.

Hấn nằm trên giường, suy nghĩ rất nhanh bay loạn. Trải qua một khoảng thời gian, tiếng mưa rơi dần nhỏ lại, bầu trời cũng chậm chậm trong suốt, thoáng sáng.

Giọt mưa chảy xuôi theo viên ngói trên mái hiên thành từng viên ngọc, tích lại trước hành lang sương phòng, thế giới trở nên yên tĩnh như thế Hạ Hà thích nhất là trời mưa, nàng thích nghe tiếng mưa rơi, mỗi khi trời mưa, nàng thật thích ở dưới mái hiên xem mưa, nghe tiếng mưa. Hiện tại, nàng ghé vào

một chỗ thật ấm áp nghe được hai tiếng, cảm thấy thật tốt quá, cảm giác yên tĩnh rất an lòng.

Gi vậy? Tiếng mưa này sao càng lúc càng lớn, âm thanh rơi xuống như tiếng trống. ...

Thình thịch. ... thình thịch.....

Sao càng ngày lại càng gấp?

Thịch thịch thịch thịch ...

Hạ Hà chưa từng nghe qua tiếng mưa rơi giống như vậy, rốt cục nhìn không được rên lên : “ Ừm.....”

“Hà Nhi, nàng tỉnh rồi.” Thanh âm từ phía trên truyền xuống, Hạ Hà ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc hé ra, nàng sững sốt một chút, lập tức đỏ mặt: “A.....” Nàng sợ hãi kêu một tiếng, liền xấu hổ cúi đầu ngay lập tức.

Hà Quan Nguyệt chính là ôm nàng, hôn lên mái tóc của nàng, trên mặt cũng có một tia ngượng ngùng. “Hà Nhi, ta..... Làm đau nàng ư. Nàng..... Thân mình có khỏe không?”

Hạ Hà vừa nghe thấy, chuyện ‘mới vừa rồi’ xuất hiện lại trong lòng —— thật ra không phải chỉ mới vừa rồi, lúc này đã qua giờ dùng bữa trưa.

“Thiếp..... Thiếp không sao.” Kỳ thật thân thể của nàng vẫn có điểm đau, nhưng nàng không muốn hắn có cảm giác tội ác, nên cố ý nhẹ nhàng bằng quơ.

“Thật không? Vậy là tốt rồi. Ta.....” Hà Quan Nguyệt do dự nguyên một ngày.

Hạ Hà biết hắn đang suy nghĩ gì, cười cười am hiểu. Nếu hai người bọn họ đã là vợ chồng, còn có cái gì không thể nói ra chứ? “Quan Nguyệt, chàng muốn nói gì có thể thoải mái nói ra, thiếp sẽ không để ý.”

“Ta.....” Hà Quan Nguyệt muốn nói lại thôi. Lúc này Hạ Hà mới chú ý về nhãn nhô trên mặt hắn, bộ dáng giống như rất thống khổ.

Nàng khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Quan Nguyệt, chàng không thoải mái sao?”

“Không..... Ta không sao.....” Khuôn mặt hắn hồng hồng.

“Còn nói không có việc gì, chàng rõ ràng đang rất thống khổ nha.”

“Ta.....”

Hà Quan Nguyệt khó có thể mở miệng, hắn thật không thể mở miệng nói hắn lại muốn nàng đi! Vào lúc nàng ngủ, hắn vừa vuốt ve nàng, vừa suy nghĩ, không nghĩ tới cứ vuốt vuốt, đáy lòng lại điên cuồng nổi lên thủy triều, hạ thể trở nên hưng phấn, tim đập cũng gia tốc theo, làm hắn không biết như thế nào cho phải.

Trong tình huống khó mà mở miệng được, hắn rõ ràng ấn móng của Hạ Hà về hướng dục vọng nóng bỏng của mình, chiếc bụng thon của Hạ Hà tiếp xúc đến gì đó nóng nóng, cúi đầu vừa nhìn thấy... Trời ạ! Hắn..... Hắn chính là dùng thứ này tiến vào thân thể của nàng? Khó trách lại đau như vậy.

Hạ Hà trừng to ánh mắt nhìn thứ hùng dũng của Hà Quan Nguyệt, thật lớn, thật thẳng, nhìn không được vươn tay sờ, lại dẫn Hà Quan Nguyệt tới một trận hấp khí thô suyền.

“A..... Hà Nhi, ta..... Ta muốn..... Được không?”

Hạ Hà nghe xong, vẻ mặt đỏ bừng, cúi đầu không nói. Vừa rồi đã rất đau, nếu lại tiếp một lần, vậy có phải sẽ càng đau không? Nhưng mà, nhìn bộ dáng hắn giống như rất thống khổ, nếu cự tuyệt hắn, lại làm tâm nàng không đành lòng. ...

Trong lúc Hạ Hà đang do dự, Hà Quan Nguyệt lại nghĩ nàng thẹn thùng, không nói lời nào chính là ngầm đồng ý, liền không nói hai lời lập tức đem nàng đặt ở dưới thân, chuẩn bị đem dục vọng nóng cháy tràn đầy ‘nói’ ra hết.

Hắn hôn môi nàng, đôi bàn tay to vuốt ve qua lại da thịt trắng mịn. “A.....” Hạ Hà miễn cưỡng hô một tiếng âm trầm, cảm thấy độ nóng trong người nhanh chóng lên cao. Thời điểm nàng ngủ vừa rồi, Hà Quan Nguyệt không ngừng vuốt ve nàng, cho nên thân mình nàng đã có thể thích ứng với xúc cảm từ đôi tay của hắn. Theo hành động trượt qua lại của đôi tay nam tính, nhiệt tình trong cơ thể nàng đã sớm tỉnh lại.

Hắn nhẹ vuốt vào trong cặp đùi tuyết trắng. Hạ Hà đột nhiên run lên một chút, thân mình vốn đau từ trước làm nàng có điểm sợ hãi chuyện sẽ phát sinh kế tiếp, âm thanh theo bên gối thoát phá ra.

“Không..... Quan Nguyệt, không cần.....”

Hà Quan Nguyệt lại nghĩ rằng do Hạ Hà không có thói quen để người khác đụng chạm vào cảm địa mềm mại của nàng, hắn tránh qua hoa huyệt, bàn tay to lớn vuốt ve phía trong chiếc đùi thon thả làm tăng nhiệt độ, sự thô ráp kích thích phần da thịt mềm cảm bên trong, Hạ Hà vô thức muốn khép lại hai chân, lại bị bàn tay to nhẹ nhàng, kiên định đẩy ra, để cho phần dục vọng nam tính nóng rực có thể đặt vào trong.

Hạ Hà không thu lại được hai chân, trên mặt một mảnh đỏ hồng. Mặc dù nàng cùng Hà Quan Nguyệt đã làm chuyện vợ chồng, nhưng nàng vẫn thẹn thùng, sợ hãi. “Quan Nguyệt.....” Nàng mang vẻ nhát gan gọi tên của hắn.

“Hà Nhi, nàng thật đẹp, lại thơm quá..... Không phải sợ, ta sẽ không làm đau nàng nữa đâu, ta sẽ nhẹ hơn.....”

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy không đau, ngược lại còn có một chút cảm giác hưng phấn. Nàng không rõ lắm đó là cái gì, nhưng nàng an tâm, bởi vì điều Hà Quan Nguyệt nói là thật, hẳn thật sự sẽ không lại làm đau nàng, hẳn có nhẹ hơn một chút.....

Nhìn kia! Hà Nhi được hắn âu yếm không phải đã lộ ra biểu tình say mê sao? Khuôn mặt như mỹ ngọc của Hà Nhi, hai má đỏ ửng, đôi mắt vốn sáng lạn hiện lên vẻ say mê hoảng hốt, nàng nhất định cũng yêu thích..... Khóe môi Hà Quan Nguyệt nhếch lên, biên độ vào ra càng thêm dài, hẳn muốn cùng Hà Nhi kết hợp đến nơi thân mật nhất!

Sương mù tràn ngập trong đôi mắt đẹp của Hạ Hà, vì vui sướng mà chảy nước mắt, một đợt cao trào mạnh mẽ đánh úp lại, làm cho nàng vô lực sa vào trong đó.

Rất..... Rất kinh người! Đây là cảm nhận duy nhất trước khi ngất đi của Hạ Hà .

Hết mưa rồi.....

Di Thảm viện, sau sương phòng yên tĩnh không tiếng động, không, nếu lắng nghe, sẽ nghe được một chút thanh âm, là tiếng thở gấp trầm thấp của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân...

“Hà Nhi..... Hà Nhi.....”

“A..... Quan Nguyệt.....”

Khi Hạ Hà tỉnh lại đã là chạng vạng, mặt trời đã sớm xuống núi nghỉ ngơi.

Trong phòng Hạ Hà không thấp nén, ánh sáng ám muội bên trong. Đến khi nàng từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, phát hiện thân mình nằm úp sấp, Hà Quan Nguyệt chính là đang hôn lên miệng của nàng, hôn đến làm nàng ngứa ran khó chịu. A! Chẳng lẽ hắn lại muốn rồi.....

Trời ạ! Hắn không mệt sao?

Đúng, hắn chính là lại muốn rồi. Thời điểm giữa trưa, Hạ Hà vì sau cơn hoan ái mà ngủ mê mệt, Hà Quan Nguyệt không chế được trong chốc lát, nhưng ngay lập tức sức hổ lại nổi dậy, đến chạng vạng, hắn lại nhịn không được mà tung ‘ma chưởng’ đối với người con gái nhỏ bé nằm bên cạnh.

Nhìn Hạ Hà tỉnh lại, Hà Quan Nguyệt cười dịu dàng, nhẹ nhàng lật nàng lên, nằm ngửa ở trên giường, đẩy hai chân nàng ra, tiến nhập vào.....

“A! Không! Quan Nguyệt..... Chờ một chút..... Thiếp.....” Hạ Hà bối rối muốn ngăn cản hắn. Cả một ngày mình đều ở trên giường, bên kia tiểu thư không có người hầu hạ sao được.

“Sao?” Hà Quan Nguyệt tiến lên thêm một chút tới đỉnh của nàng. Hiện tại hắn đã có kinh nghiệm, biết Hạ Hà sẽ vì động tác này mà thoải mái.

“A..... Thiếp..... Thiếp phải.....” Cảm giác ngứa ngáy khó chịu đánh sâu vào Hạ Hà, khuôn mặt nàng ửng hồng.

“Phải cái gì?” Vật nam tính cực đại vừa chậm rãi rút ra, liền lập tức mạnh mẽ sát nhập.

“A! Phải hầu hạ tiểu thư..... Thiếp.....” Bàn tay nhỏ bé của Hạ Hà nắm chặt chân đệm bên người, thở phì phò, nơi riêng tư truyền đến cảm giác kích thích làm cho nàng trầm mê.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa kịch liệt.

“Hà Hà tỷ! Tỷ ở đâu?” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu non nớt.

Thân thể Hạ Hà cứng đờ, Cúc nha đầu tại sao lại đến đây? Nàng muốn đẩy người áp chế phía trên ra, bối rối nói: “Quan Nguyệt..... Mau rút ra! Mau.....”

Hà Quan Nguyệt nở nụ cười, hắn không muốn!

Ngược lại hắn đem lửa nóng nam tính thâm nhập càng sâu, cử động eo mình, chậm rãi làm nam căn thật lớn chui vào chỗ làm người ta mất hồn kia.

Hạ Hà co rút hô hấp! Hắn..... Hắn sao lại.....

“Hà Hà tỷ? Hà Hà tỷ!” Tiếng gọi ngoài cửa có phần trở nên nóng nảy.

“A..... Cúc nha đầu, có..... Có chuyện gì?” Hạ Hà cắn chặt hàm răng, cố gắng không cho tiếng rên yếu đuối thoát ra miệng, vẻ mặt thoáng chốc nhuộm hồng. Dáng vẻ nàng thẹn thùng, ần ần như vậy, ngược lại kích thích lên khát vọng sâu nhất trong lòng Hà Quan Nguyệt, toàn bộ dục vọng nóng rực của hắn lấp đầy huyết khí nhỏ hẹp ở hạ thân nàng.

“Hạ Hà tỷ, tỷ không thoải mái sao? Tiếng nói sao lại có điểm lạ?”

“A!” Hà Quan Nguyệt cố ý lộng nàng một chút, làm cho nàng phát ra tiếng thét chói tai: “Không, ta..... Ta chỉ là bị phong hàn...” Hạ Hà dời thân mình hướng về đầu giường, muốn thoát khỏi luật động kịch liệt của hắn, nhưng Hà Quan Nguyệt đuổi theo một đường, hai người vẫn là chặt chẽ kết hợp, nơi đó còn chảy ra yêu dịch nhẵn mịn.

Ánh mắt Hạ Hà hướng về phía Quan Nguyệt lộ ra tia van xin hắn buông tha, nàng liếc nhìn phe phẩy đầu, nghĩ là sẽ khiến hắn dừng tay, nhưng hắn lại càng dùng sức ra vào thân thể nàng, bừa bãi nhấm nháp hương vị ngọt ngào của nàng, nam căn mang theo lửa nóng dính chặt lỏng trong suốt, làm cho việc ra vào càng thêm thuận lợi,

“Ai da, phu nhân quả nhiên nói đúng.” Âm thanh non nớt ngoài cửa vang lên.

“Cái gì..... Cái gì.....” Âm thanh phát ra từ miệng Hạ Hà đã muốn không kìm lại được.

Trời ạ... không cần! Như vậy ta sẽ kêu ra tiếng! Không được..... Mau dừng tay... Tâm trí Hạ Hà điên cuồng kêu gào.

“Phu nhân có ý bảo ta mang nước ấm lại đây, còn kêu hai người nhận lấy vài thứ. Phu nhân nói tỷ bị phong hàn, lúc này không có việc gì nên không cần đi hầu hạ người, nghỉ ngơi thật tốt là được. Đúng rồi, phu nhân còn nói người nhiễm phong hàn nên tắm nước nóng, ăn nhiều một chút mới có thể khỏe lại.”

“A! Cám ơn.....” Hạ Hà điên mất thôi, Hà Quan Nguyệt vẫn không dừng tay, cả người nàng bị quấy rối, trần ngập lửa tình, vật nam tính thô to cứng rắn ra ra vào vào lăng trì hoa huyết thắm kín của nàng...

“Hạ Hà tỷ, có muốn muội đem mấy thứ này vào cho tỷ không?” Cúc nha đầu nhiệt tình nói ngoài cửa.

“Không..... Không cần, ta..... Ta tự lo được rồi.” Hạ Hà dùng một tia lý trí cuối cùng giữ Cúc nha đầu ở ngoài cửa. Nàng không thể...

“À! Vậy muội đi. Hạ Hà tỷ, tỷ giữ gìn sức khỏe nha.” Rót cuộc Cúc nha đầu cũng rời khỏi cửa phòng.

Người ở bên ngoài đi rồi, Hà Quan Nguyệt càng không cố kỵ tiếp tục luật động. Hắn cười hỏi: “Hà Nhi, nàng thoải mái không?”

Hạ Hà không có biện pháp trả lời. Vừa rồi nàng rất sợ..... Sợ người khác sẽ xông vào! Hắn cố tình không dừng tay, khiến cho cả người nàng ửng hồng, không biết chính mình đang ở phương trời nào. Khoái cảm ân ái và sự e ngại, sợ hãi bị người bắt gặp đánh sâu vào các giác quan của nàng, làm cho nàng lâm vào cảnh giới cuồng loạn.

Trong mơ mơ màng màng, nàng chỉ biết là nam nhân trên người lại một lần nữa giữ lấy nàng, dẫn nàng lên tới cõi thiên đường hoan ái, thật lâu không dứt....

Hạ Hà tỉnh lại một lần nữa, đã là đêm khuya. Trong phòng lóng lánh ánh nến, thân thể của nàng đã được tẩy sạch, mặc vào áo ngủ rộng thùng thình, thoải mái nằm ở trên giường, Hà Quan Nguyệt lấy cánh tay chống nửa người trên, nhìn nàng đầy yêu thương, trên khuôn mặt lộ nụ cười mỉm thỏa mãn:

“Hà Nhi, tỉnh rồi?”

“Ừm... giờ là lúc nào?” Nàng chỉ cảm thấy cả người vô lực. Cả ngày chưa uống một giọt nước nào, lại trải qua sự việc kia, mặc dù Hà Quan Nguyệt có không ngừng muốn nàng, nhưng một ngày làm chuyện đó ba lượt, cũng đủ ép người.

“Giờ là canh đầu. Hà Nhi, ăn một chút gì không?” Hà Quan Nguyệt không đợi Hạ Hà trả lời, liền ôm lấy nàng.

Giữ Hạ Hà ngồi vững vàng trên ghế, Hà Quan Nguyệt rót một chén trà cho nàng, nhìn nàng uống vài ngụm, tiếp theo đem đồ ăn mà Cúc nha đầu mang tới, dứt từng miếng nhỏ cho nàng.

“Quan Nguyệt, thiếp thiếp có thể tự làm, chẳng cần cần đứt cho thiếp.” Hạ Hà ngượng ngùng cúi đầu.

“Không, nàng mệt mỏi rồi, để cho ta giúp nàng.” Hà Quan Nguyệt là người chu đáo, hắn nhìn ra được yêu cầu của mình đối với nàng quá mạnh mẽ, khiến thân thể nàng giờ thật nặng nề.

Hạ Hà cũng không tranh chấp cùng hắn, vừa rồi khi tiếp lấy cái chén, tay nàng đã run nhè nhẹ.

Sau khi hai người dùng cơm xong, Hà Quan Nguyệt rót hai chén trà, hai người lẳng lặng ngồi cạnh bàn uống trà, trong không khí có một loại cảm giác giống như ngưng đọng, lại có một cổ hơi thở an toàn, hai người hiểu rõ, ngày sau, bọn họ sẽ cùng dắt tay nhau vượt qua tất cả.

Không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua, hai người nở nụ cười —

Ngày hôm sau, Hà Quan Nguyệt và Hạ Hà cùng nhau quỳ lạy Nguyễn Túy Tuyết ở Mai hiên, cảm tạ sự thành toàn của nàng.

“Phu nhân, người đã thành toàn cho Quan Nguyệt và Hạ Hà, Quan Nguyệt nếu có kiếp sau sẽ lại báo ân.”

“Tại sao lại nói tới sinh ly tử biệt a ! Quan Nguyệt.” Nguyễn Túy Tuyết thật cao hứng nâng hai người đứng dậy.

“Chuyện Lý Đại Hộ kia, vì không để phu nhân phải khó xử, Quan Nguyệt quyết định lén mang Hạ Hà đi, người không có ở trong viện, sẽ không có chuyện nạp thiếp. Nhưng sẽ mang đến chút phiền toái cho phu nhân.” Hà Quan Nguyệt mang về mặt xin lỗi.

“Quan Nguyệt, người xem thường ta như vậy a? Chuyện này sớm đã được giải quyết! Hôm nay tổng quản của trang chủ đến nói với ta vấn đề này, ta không nói một câu, cứ trừng mắt cho đến khi hấn cúi đầu, ta nghĩ Doãn Đông Tinh hẳn là biết ý tứ của ta.”

“Nhưng tiểu thư, như vậy người và trang chủ không phải.....” Hạ Hà lo lắng chủ tử sẽ vì vậy mà cùng trang chủ Doãn Đông Tinh trở thành người xa lạ.

“Hạ Hà, ta đã sớm cùng Doãn Đông Tinh trở thành người xa lạ, không cần phải vì chuyện này.” Trong mắt Nguyễn Túy Tuyết có một tia cô đơn.

“Tiểu thư.....” Hạ Hà lo lắng nhìn chủ tử.

“Được rồi, được rồi, không cần nói tới chuyện của ta. Quan Nguyệt, người nói một chút xem, sau này có tính toán gì không?”

“Bẩm phu nhân, Quan Nguyệt muốn mang Hạ Hà rời khỏi kinh thành, tìm một nơi an lạc trồng trọt sống qua ngày.” Hà Quan Nguyệt nắm chặt tay Hạ Hà.

“Như vậy sẽ sống những ngày gian khổ.” Nguyễn Túy Tuyết nhanh chóng đáp lời.

“Tiểu thư, Hạ Hà không sợ khổ.” Hạ Hà lập tức biểu đạt cõi lòng.

“Nha đầu ngốc! Người từ lúc mười tuổi đã tiến vào Nguyễn phủ, sau lại theo ta gả đến đây, tình cảm của ta và người giống như tỷ muội, ta chưa từng coi người là người ngoài. Đến hôm nay nếu ta không vướng bận chuyện gì, ta sẽ để cho người đi theo Quan Nguyệt. Ta cũng biết người không sợ việc phải chịu khổ, nhưng nếu có thể không cần chịu khổ, cần gì phải cứng rắn muốn trải qua chứ?” Nguyễn Túy Tuyết chân thành nói.

“Xin hỏi phu nhân, Quan Nguyệt có thể giúp được chuyện gì?” Hà Quan Nguyệt là người thông minh, vừa nghe là biết Nguyễn Túy Tuyết có kế hoạch.

Nguyễn Túy Tuyết cười cười: “Ngồi đi, ta đem kế hoạch đã phác thảo được vài tháng nói cho các người nghe.”

Thì ra Nguyễn Túy Tuyết tính tự lực cánh sinh, không dựa vào nguồn cung cấp nuôi dưỡng của Doãn gia trang. Trọng phu nạp thiếp, lòng nàng đã vỡ, không muốn tự khiến cho mình đến khi tuổi già thê lương, cho nên nàng muốn tự làm một công việc. Tay nghề của nàng không tồi, nàng dự định mở quán cơm ở thành Tô Châu, thuận tiện gần con sông nhiều người qua lại, nhưng nàng không muốn cũng không thích hợp việc xuất đầu lộ diện, cho nên cần một vị tổng quản và tiểu nhị, vị tổng quản này phải có khả năng xử lý chuyện lớn nhỏ, hơn nữa phải là người quen, quan trọng nhất đó là người mà nàng tin nhiệm.

Người này không thể không nghĩ tới, Hà Quan Nguyệt !

“Quan Nguyệt tự nhiên sẽ dốc toàn lực hỗ trợ.” Nghe xong kế hoạch của Nguyễn Túy Tuyết, Hà Quan Nguyệt đứng lên khiêm nhường ôm quyền , rất sẵn lòng đáp ứng.

“Nhưng..... Tiểu thư, trước bàn về quán này, chén bát hay bàn ghế đều cần bạc, tuy rằng trang chủ cấp bạc cho Di Thảm viện chúng ta dư dả, nhưng cũng còn chưa đủ để mở quán ăn !”

“Hạ Hà, người không cần lo lắng.” Nguyễn Túy Tuyết mở ra tủ quần áo, lấy ra mũ phượng khăn voan đã đi theo khi nàng gả đến Doãn gia năm đó.

“Năm đó ta kiên trì phải gả cho Doãn Đông Tinh, cùng người trong nhà tỏ thái độ quyết liệt, mẹ ta sợ sau này sẽ xảy ra chuyện ‘chẳng may’, không có cái gì có thể bán đổi trên người , liền dẫn thợ thủ công khắp lên mũ phượng vật phẩm, trang sức có giá trị chính phẩm. Khảm tại đỉnh mũ phượng là trân châu, phi thúy, mã não, hoàng kim, giá trị ít nhất cũng đến một vạn lượng bạc. Ta vốn cảm thấy rằng mẹ là đa tâm, ta gả đến đây thật sự hạnh phúc, rất vui vẻ, kết quả.....” Lời nói của Nguyễn Túy Tuyết mang theo sùt sùi, tạm dừng một chút, lập tức hít vào một hơi, ngẩng đầu, thoáng cười khổ.

“Lại không nghĩ rằng đúng như dự đoán của mẫu thân, đến nay mũ phượng khảm châu báu, hoàng kim quả thật có công dụng hơn hẳn. Năm đó mũ phượng này còn khiến ta hít thở không thông.”

“Tiểu thư.....” Hạ Hà nhìn chủ tử, cảm thấy lòng nổi lên chua xót .

“Hạ Hà, muội nói xem, hoàng kim được khảm thủ công lên phía trước này, không nghĩ tới mũ phượng còn có một giá trị sử dụng sau cùng.” Nguyễn Túy Tuyết chuyển hướng sang Hà Quan Nguyệt: “Quan Nguyệt, ngày mười lăm trăng sáng, ta thấy hay là tại phòng nhỏ trong rừng trúc này làm bữa tiệc mừng đi, như vậy Hạ Hà đi theo người, ta cũng yên tâm chút. Cho người nhìn thấy bộ dáng Hạ Hà mang mũ phượng cao ngất, điểm lệ phải nói là tỏa sáng muôn phương, là tuyệt sắc nhân gian a!”

Hà Quan Nguyệt cùng Hạ Hà thoáng nhìn qua nhau, Hà Quan Nguyệt mang theo cảm kích nói: “Cám ơn phu nhân đã thành toàn! Tất cả mọi chuyện xin để phu nhân làm chủ.”

Giữa trưa ngày hôm sau, Nguyễn Túy Tuyết liền ở trong phòng nhỏ tại rừng trúc mở ra hi yển. Đồi phu thê Lỗ đại thúc quen biết ở chợ cũng lại đây, hai vợ chồng vốn cũng là người Tô Châu, biết khá nhiều về ẩm thực, thấy Nguyễn Túy Tuyết làm đồ ăn Tô Châu, hai người cũng theo hỗ trợ, con trai Lỗ gia hào phóng đưa tiền mừng cho Hà Quan Nguyệt. Hạ Hà là tân nương, một thân chín chu ngồi ở phòng trong.

Chạng vạng, giờ lành tới, thấp lên hương nến, chủ rể cùng tân nương cầm hi khăn, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, tiếp theo sẽ đưa vào động phòng.

Bởi vì đều là người quen, mọi người liền đến phòng trong quấy nháo việc động phòng. Hà Quan Nguyệt một tay nhắc lên hi khăn đỏ thăm, tất cả mọi người kinh ngạc kêu lên.

“Hạ Hà đẹp quá a! Trang điểm một chút son phấn, mang một chiếc mũ phượng, thật sự là đẹp như thiên tiên!” Là tiếng nói của Lỗ đại thăm.

“Nha đầu Hạ Hà... không, phải nói là phu nhân... thật sự là đẹp nha! Xem ra con trai nhà ta không có phúc khí rồi. Ha ha ha!” Là tiếng nói của Lỗ đại thúc.

“Hạ Hà cực kỳ xinh đẹp! Về sau sẽ là những ngày vui, Quan Nguyệt sẽ là một trạng phu tốt..... Mũ phượng rất quan trọng, ngươi còn phải đợi chút nha, bởi vì phải chờ một chút để Quan Nguyệt ở bên ngoài kính rượ!” Là âm thanh của Nguyễn Túy Tuyết.

“A..... Hà..... đẹp... đẹp..... Phiêu phiêu.....” Là tiếng nói của con trai Lỗ gia.

Trong lúc mọi người bày lời tám lượ ca ngợi, Hà Quan Nguyệt nhìn Hạ Hà, một câu đều không thốt ra được. Nàng..... Nàng so với những thời điểm trước kia đều xinh đẹp hơn! Trống ngực hân đánh thành thịch.

Hạ Hà ngượng ngùng cúi thấp đầu, tay phác phác lên chỉnh lại gương mặt vui cười, bộ dáng thẹn thùng ửng đỏ càng tăng thêm vẻ xinh đẹp của nàng.

Mọi người thấy Hà Quan Nguyệt nhìn đến choáng váng, cùng kêu lên cười đùa hân: “Này tân lang, còn phải ra bên ngoài tiếp tân khách.” Một người liền lôi kéo Hà Quan Nguyệt ra bên ngoài ăn tiệc vui, lưu lại Hạ Hà bên trong tân phòng.

Thật ra tân khách chỉ là vài người ở đây, ý định của bọn họ là khiến cho Hà Quan Nguyệt chờ đợi chút, hân phải chờ thêm một lát mới có thể chạm vào tân nương tử, còn có một mục đích khác, là Nguyễn Túy Tuyết hy vọng Hà Quan Nguyệt có thể nếm thử đồ ăn nàng vừa làm.

Trên bàn là thịt xiên que trúc nướng, được rưới lên một lớp mỡ trong suốt; móng giò quay, vịt ba món, vi cá hấp... thật sự là đủ sắc đủ vị, làm cho ngón trò người ta không thể ngừng động đậy.

“Phu nhân, thức ăn này thật ngon miệng, ăn xong để lại dư âm hương vị, so với ẩm thực trong kinh sư thì khác biệt rất rõ ràng.” Hà Quan Nguyệt ăn một miếng, gật gật đầu.

“Quan Nguyệt, ngươi cảm thấy với chút đồ ăn này có thể mở một quán ăn không?”

Hà Quan Nguyệt còn chưa đáp lại, Lỗ đại thúc liền cướp lời: “Doãn phu nhân, với số thức ăn đừng nói là quán ăn nhỏ, ngay cả một tửu lâu cũng không có được mỹ vị như thế. Nói thẳng ra ta coi như là từ Tô Châu đi vào kinh sư kiếm sống, thường ngày ở nơi nơi nếm đủ loại thức ăn mới mẻ, còn chưa thấy được loại ẩm thực thu thập lòng người của phu nhân đây!”

Lỗ đại thăm ở một bên gật đầu mãnh liệt, lại lấy một miếng móng giò quay bỏ vào miệng, chờ sau khi nuốt xuống đồ ăn xong, hướng cái miệng dính đầy mỡ về phía Nguyễn Túy Tuyết nói: “Doãn phu nhân, móng giò này ăn ngon nha! Bản thân ta nấu hết bao nhiêu dạng cũng chưa làm ngon như vậy. Phải làm như thế nào mới có thể cho ra được tổ móng giò ngon đến tuyệt vời này?”

“À, nói tới món ăn, quan trọng nhất là chính lửa. Lỗ đại thăm, người giỏi nhất đong nước, dùng một chén lớn nước tương, và hoa hồi nước Đại Liêu, ướp sẵn sàng, quay trên lửa nhỏ, không cần tới một canh giờ, là có thể đem móng giò từ cháy sạch da thoát thịt hóa, mùi hương tỏa ra tứ phía, ngũ vị câu toàn.” Nguyễn Túy Tuyết cười, đem phương pháp bí truyền của chính mình nói cho Lỗ đại thăm nghe.

“Ai nha! Doãn phu nhân, người không cần dạy cho bà ấy, bà ấy chỉ có thể ăn và dọn bàn, muốn bà ấy nấu com? Để cho người khác đi!” Lỗ đại thúc ở một bên mĩa mai lão thê của mình.

“Ai nói? Ta còn biết rửa chén, lau dọn bàn a!” Lỗ đại thăm lập tức mở to hai mắt phản bác.

Mọi người cười thật vui vẻ.

Hà Quan Nguyệt nghiêm mặt nói: “Phu nhân, Quan Nguyệt dùng đồ ăn do phu nhân tự tay làm, thật sự cảm thấy hương vị này ở kinh sư hiếm có được, nếu muốn từ mấy món này mở một quán ăn nhỏ, ta xác nhận vậy là đủ rồi.”

“Tốt! Một khi đã như vậy, Quan Nguyệt, tìm cửa hàng, khai trương, còn vài việc vặt phải làm phiền ngươi.”

“Phu nhân có cần ta giúp đỡ hay không? Nói thẳng ra ta có thể làm tạp vụ kiêm dọn cùi, rửa chén kiêm ăn com. Thật sự dùng được!” Lỗ đại thúc vội

vàng nói.

“Ngươi a, đừng làm cho người ta thêm phiền toái.” Lỗ đại thẩm rõ ràng liếc mắt nhìn chồng một cái, trả lại một đòn vừa nãy.

Vừa rồi Nguyễn Túy Tuyết ở tại phòng bếp liền nhìn ra Lỗ đại thúc cũng là một người tài, nếu là người Tô Châu, vậy cũng nên dùng đầu bếp Tô Châu, sao lại không? Huống chi hai phu thê này thoát nhìn mang hòa khí thật sự, vừa rồi từ nhà bếp nàng liền nảy sinh ý này: “Vậy phải làm phiền Lỗ đại thúc giúp đỡ.”

Cứ như vậy, ở trong hôn lễ của Hà Quan Nguyệt và Hạ Hà, mọi người cùng bàn luận chuyện hợp tác mở tiệm ăn, Nguyễn Túy Tuyết đối với vợ chồng Lỗ đại thúc có yêu cầu duy nhất đó là giữ bí mật thân phận của nàng, nàng không muốn để cho người của Doãn gia trang biết được.

Vì không để chậm trễ đêm động phòng hoa chúc, mọi người sớm tan tiệc, Nguyễn Túy Tuyết từ giả vợ chồng Lỗ đại thúc rồi trở về Di Thẩm viện.

Mọi người đồng loạt rời khỏi, rừng trúc quay trở về yên tĩnh, chỉ còn lại ánh trăng sáng. Hà Quan Nguyệt nhìn thoáng qua ánh trăng thuần khiết, đang định xoay người, phía sau liền truyền đến âm thanh thanh thúy: “Quan Nguyệt.”

Hạ Hà vẫn đội mũ phượng khăn voan, thân mình ở trong không khí vui tươi, đắm chìm dưới ánh trăng lộ ra nét xinh đẹp hơn người của nàng, làm cho ánh mắt Hà Quan Nguyệt lại một lần nữa choáng váng; Thẳng đến khi Hạ Hà có điểm không chịu nổi tò mò muốn hắt giúp đỡ mũ phượng xuống, Hà Quan Nguyệt mới như từ trong mộng tỉnh lại, tiến tới giúp nàng tháo xuống vật nặng trên đầu.

Khuôn mặt phấn son thanh tú của Hạ Hà cùng với da thịt mịn màng mang theo phong tình mị hoặc khác ngày thường. Hà Quan Nguyệt kim lòng không đậu vụn cánh tay dài đem mũ nhân tiên vào trong lòng mình, ôm chặt nàng, hôn môi nàng..... Hạ Hà bị hôn đến không thở nổi, trong lúc hỗn loạn nàng chỉ nhớ rõ chính mình bị Quan Nguyệt ôm vào phòng trong, toàn thân từ trên xuống dưới hoàn toàn bị phu quân yêu thương cả một đêm.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Mấy tháng kế tiếp, Nguyễn Túy Tuyết truyền thụ hết tay nghề nấu nướng của mình cho Hạ Hà và Hà Quan Nguyệt. Bởi vì Hạ Hà đã có chút căn bản nên học được rất nhanh. Còn Hà Quan Nguyệt lại được cả Nguyễn Túy Tuyết và Hạ Hà thay phiên nhau chỉ dạy, phẩm là các món ăn luộc, chiên, hầm, nướng, xào quay, hấp, ninh, dầm, luộc mì, nướng bánh...đều truyền thụ hết cho hắn.

“Quan Nguyệt, mấy ngày nay ngươi học rất nhanh, cũng làm rất tốt.” Hôm nay trong phòng nhỏ ở rừng trúc lại trình diễn tiết mục ‘nhị nương dạy con’, Nguyễn Túy Tuyết đang cẩn thận dạy Hà Quan Nguyệt cách làm các món ăn từ gỗ.

“Nhưng có một số món ăn đòi hỏi phải có kinh nghiệm cá nhân mới làm được, mà việc này thì không thể nóng vội, ngươi phải bỏ ra nhiều thời gian một chút. Ví như hôm nay làm món gỗ chiên, gỗ hấp rượu, vịt quay, chim chiên, gỗ luộc, chim luộc, sở dĩ những món ăn này có hương vị ngon là dựa vào hiệu quả của việc điều chỉnh lượng muối ăn, lượng muối cần thiết, thời điểm cho vào, cho vào bao lâu là chín, đều cần kinh nghiệm. Quan Nguyệt, nhớ phải luyện tập nhiều hơn.”

“Vâng, phu nhân, Quan Nguyệt xin ghi nhớ trong lòng.”

“Bây giờ đổi lại Hạ Hà dạy ngươi kỹ thuật cắt tía, ta xuống dưới nghỉ ngơi một lát... Hạ Hà!” Nguyễn Túy Tuyết gọi Hạ Hà rồi tự mình ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi, hưởng thụ gió mát từ rừng trúc thổi tới, thuận tiện cầm lấy cuốn sách dạy nấu ăn nổi tiếng “ẩm soạn phục thật tiên” lên đọc.

“Đến rồi!” Hạ Hà vẫn hơi e lệ, đỏ mặt đi ra từ phía phòng trong.

Hà Quan Nguyệt cười nhìn nàng một cái, nói: “Xin nương từ vui lòng chỉ bảo.”

Hạ Hà cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi phu nhân đã dạy chàng về gia vị, độ lửa, nhưng muốn chế biến được một món ăn đầy đủ sắc hương vị, còn phải có điều kiện khác”

“Nương tử, nàng phải nói lớn một chút thì vi phu mới nghe thấy được chứ.” Hà Quan Nguyệt vén sợi tóc rơi trên trán Hạ Hà ra sau.

Kỳ thật đâu phải hắn không nghe thấy, chỉ là hắn muốn đùa với tân nương tử của mình.

“Quan Nguyệt!” Hạ Hà hơi bực mình. Mỗi lúc dạy hắn, hắn luôn thích trêu chọc nàng.

“Được được được, vi phu không trêu nàng nữa. Tiểu Hà Nhi, mời” Rốt cuộc Hà Quan Nguyệt cũng nghiêm túc lại.

“Cắt tỉa nguyên liệu có những loại sau: cắt miếng, cắt viên, sợi, khúc, thái nhỏ, cắt hạt lựu, còn có cắt hình tròn, dẹt, hình cầu, hình hoa nữa... có rất nhiều loại hình dạng, vì vậy cần phải nhờ sự trợ giúp của kỹ năng dùng dao mới có thể thể hiện ra. Dùng dao cần phải ngay ngắn, đều, nhẹ nhàng khoan khoái. Có rất nhiều loại nguyên liệu nấu nướng, chẳng hạn như rau củ được cắt tỉa từ dao cũng vậy, nhưng không thể trộn chung hết vào với nhau được, vì nếu làm vậy sẽ không ngon.” Hạ Hà chuyên tâm nói.

“Hiểu rồi.” Hà Quan Nguyệt gật đầu.

Tiếp theo Hạ Hà biểu diễn kỹ thuật một tay thái thịt, vừa mỏng lại vừa nhẹ, Hà Quan Nguyệt nhìn miếng thịt mỏng như tờ giấy, không khỏi tán thưởng nướng từ mình khéo tay. Hạ Hà cười nói: “Đây vẫn chưa phải là trình độ cao siêu nhất đâu, nghe nói có đầu bếp còn có thể thái miếng thịt mỏng đến mức có thể bị gió thổi bay.”

Đúng vậy, ở thời ấy từng có một bài thơ miêu tả miếng thịt được thái vừa mỏng vừa nhẹ, có thể bay theo làn gió.

Bạc bạc phê lai thiên thiên phô, trừ đầu nướng từ phí công phu.

Đăng nhân bất cảm khai song khản, khùng bị phong xuy nhập thái hồ.

(Hoi mỏng một lần bay từ cửa hàng, nướng từ làm bếp mất công sức.

Bình thường không dám mở cửa sổ xem, chỉ sợ bị gió thổi rơi xuống Thái Hồ.)

Miếng thịt có thể thái đến mỏng như tờ giấy, có thể nói là đã đạt tới trình độ của thần tiên. Tiếp đó Hạ Hà để cho Hà Quan Nguyệt tự tay luyện tập, còn mình ở một bên giám sát. Hà Quan Nguyệt vốn là người chịu khó, lại thông minh, lập tức đã học được thành hình thành dạng.

Cứ như vậy, trong mấy tháng ngắn ngủi, Hà Quan Nguyệt đã học được rất nhiều, có thể làm được một buổi tiệc.

Ngoài ra, Hà Quan Nguyệt cũng lợi dụng thời gian mấy tháng rảnh rỗi này đi xem cửa hàng ở nhiều nơi. Vừa vặn trên phố Tuyên Nam có một nhà muốn bán cửa hàng, mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng cũng có hai tầng lầu, xoay mặt ra đường lớn, giá cũng hợp lý, Nguyễn Túy Tuyết đến xem cũng thấy ổn, lập tức làm khế ước mua bán. Những thứ khác như mâm khay, chén bát do vợ chồng Lỗ đại thúc phụ trách mua, còn bàn ghế sẽ được cửa hàng của Trương gia ở chợ Bắc Đại chờ tới.

Tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn có việc đặt tên cửa tiệm nữa thôi. Lúc Hà Quan Nguyệt đến xin ý kiến của Nguyễn Túy Tuyết, nàng chỉ cười nhẹ, liền nói: “Gọi là Diệp Vân lâu đi! Kỷ niệm một lần gặp gỡ ba năm trước.”

Mặc dù Hà Quan Nguyệt không rõ ba năm trước đây có cuộc gặp gỡ gì, nhưng hẳn biết ba năm trước đây phu nhân đã cắt cổ tay tự vẫn, hẳn không hỏi nhiều mà cũng không nên hỏi nhiều, lập tức cung kính trả lời: “Dạ, vậy gọi là Diệp Vân lâu. Vậy...mời phu nhân đề chữ.”

“Không thành vấn đề!” Nguyễn Túy Tuyết cười.

Một tháng sau, ‘Diệp Vân lâu’ ở phố Tuyên Nam thuộc kinh thành khai trương, đây là một tiệm ăn chỉ bán món ăn của Tô Châu, tổng quản kiêm thu ngân là Hà Quan Nguyệt, chạy bàn là Lỗ đại thúc, còn phòng bếp do Nguyễn Túy Tuyết cùng Hạ Hà, Lỗ đại thẩm phụ trách.

Mới khai trương được vài ngày nhưng qua mọi người truyền tai nhau, buôn bán cũng rất hưng thịnh, mọi người ai cũng bận đến chết. Nguyễn Túy Tuyết vốn chỉ định buôn bán nhỏ, không nghĩ tới Diệp Vân lâu lại buôn bán thịnh vượng, vượt qua tưởng tượng ban đầu của nàng.

Nhưng Nguyễn Túy Tuyết vẫn ở tại trong Di Thâm viện, vì không muốn để cho người trong trang nghi ngờ, nên nàng phải ở lại trong viện vài ngày, những ngày nàng không có mặt Hạ Hà sẽ làm đầu bếp. Nhưng sau đó Hà Quan Nguyệt học thành nghề, do đó giao cho hẳn làm đầu bếp, bởi hẳn không đánh lòng nhìn Hạ Hà mỗi lần về phòng đều ngủ bất tỉnh nhân sự, hại hẳn dục hỏa đốt người, lại không có chỗ phát tiết.

Nhưng sau khi Hà Quan Nguyệt làm đầu bếp, Hạ Hà vẫn cạn kiệt thể lực như trước. Chỉ có thể trách thể lực của Hà Quan Nguyệt quá tốt, sau khi làm hết việc, hẳn vẫn có thể cùng Hạ Hà hoan ái cả một đêm, thường hay khiến Hạ Hà mệt đến mức ngủ mê mết.

Một năm rưỡi sau, Diệp Vân lâu kiếm được mấy ngàn lượng bạc, Nguyễn Túy Tuyết liền dặn Hà Quan Nguyệt mua đất xây một căn nhà, đặt tên là Duyệt Vân sơn trang, rốt cuộc trong nửa năm cũng xây xong.

Duyệt Vân sơn trang vốn là chỗ nương thân của Nguyễn Túy Tuyết do nàng sợ sẽ có một ngày Doãn gia đuổi nàng khỏi cửa. Nhưng sau khi xây xong lại bỏ không nên nàng lại muốn Hà Quan Nguyệt chuyển đến đó ở, nhưng Hà Quan Nguyệt lại kiên quyết không chịu đi quá giới hạn. Cuối cùng bởi yêu cầu cương quyết của Nguyễn Túy Tuyết, hẳn mới miễn cưỡng đến ở căn phòng phía sau của Duyệt Vân sơn trang.

Nguyễn Túy Tuyết cũng có ý định để Hà Quan Nguyệt kinh doanh Diệp Vân lâu, như vậy Hạ Hà đi theo hẳn, cuộc sống cũng được bảo đảm. Nhưng Hà Quan Nguyệt kiên trì không chịu. Tuy rằng thực tế chuyện trong lâu đều là do hẳn chịu trách nhiệm nhưng chuyện gì hẳn cũng đều bẩm báo với Nguyễn Túy Tuyết rồi mới đi làm, giữ nghiêm chức trách của tổng quản. Đời này có thể ở cùng với Hạ Hà, hẳn đã không còn mong ước gì hơn nữa, hẳn thấy đã đủ thỏa mãn rồi.

Lúc này Hạ Hà cũng hai mươi tuổi. Hôm nay, sau khi quét dọn ở Di Thâm viện xong, nàng liền trở lại căn phòng phía sau Duyệt Vân sơn trang. Vì sợ Nguyễn Túy Tuyết ở Di Thâm viện không có người chăm sóc nên Hạ Hà vẫn giống như trước kia. Sáng sớm Hà Quan Nguyệt sẽ đưa nàng đến Di Thâm

viện, sau đó hẳn sẽ đến chợ mua thức ăn cùng mấy đồ lặt vặt tiệm ăn cần dùng trong ngày hôm đó rồi làm việc cả ngày tại Diệp Vân lâu còn Hạ Hà thì sẽ ở lại Di Thâm viện hầu hạ Nguyễn Túy Tuyết.

Thời gian dùng bữa đông khách, Hạ Hà sẽ quay về lâu giúp đỡ. Buổi tối, sau khi Nguyễn Túy Tuyết lên giường đi ngủ, Hà Quan Nguyệt lại đánh xe ngựa đến đón Hạ Hà, hai người cùng nhau trở lại Duyệt Vân sơn trang.

Hôm nay Diệp Vân lâu nghỉ, không mở cửa buôn bán, cũng mới sáng sớm nên bên phía tiểu thư ở Di Thâm viện cũng không có việc gì, tiểu thư còn cái nam trang trần đầy hào hứng ra ngoài, nói muốn đến dưới cầu Song Nguyệt nghe người ta kể chuyện Thủy Hử. Nghe nói tài ăn nói của người kể chuyện kia rất tốt, một vài thiếu niên trẻ tuổi nghe xong còn nói phải đi làm đạo tặc..... Nàng nhớ rõ lúc tiểu thư ra ngoài đáng vẻ rất hưng phấn, không có vẻ gì giống một phu nhân bị thất sủng cả.

Một đôi tay lớn liền kéo eo nhỏ của Hạ Hà, ôm nàng vào ngực, không cần phải nói cũng biết là ai.

“Tiểu Hà Nhi, đang nghĩ gì mà lại thất thần như vậy?” Hà Quan Nguyệt véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của Hạ Hà.

“Thiếp đang nghĩ đến tiểu thư nhà chúng ta.” Hạ Hà thở dài.

“Phu nhân? Phu nhân làm sao vậy?” Hà Quan Nguyệt ôm Hạ Hà vào trong ngực, ngồi xuống ghế đá, Hạ Hà an vị ở trên đùi hẳn.

“Tiểu thư không có vẻ gì giống một phu nhân bị thất sủng cả, sáng nay người còn trần đầy hào hứng muốn xuống dưới cầu nghe người ta kể chuyện nữa.”

“Như vậy cũng tốt mà. Phu nhân là người thông minh, người hiểu được nên an bài cuộc sống của mình như thế nào.”

“Nhưng mà tiểu thư không nên bị trang chủ lạnh nhạt. Tiểu thư yêu trang chủ đến vậy cơ mà..... Thiếp đã từng nhìn thấy tiểu thư bất chấp tất cả ra sao để gả cho trang chủ, tiểu thư yêu ngài như vậy, sao trang chủ có thể đối xử với tiểu thư như thế?” Hạ Hà tức giận bất bình nói.

“Hà Nhi, ta hiểu.” Hà Quan Nguyệt ngửi mùi thơm ở trên cổ Hạ Hà.

“Không! Chẳng không rõ đâu, tiểu thư thật sự yêu trang chủ rất sâu đậm.” Hạ Hà kích động nắm chặt nắm tay.

“Ta hiểu. Bởi vì ánh mắt của phu nhân mỗi lần nhắc tới trang chủ rất giống với ánh mắt ngày đó của nàng lúc rời khỏi rừng trúc hai năm trước. Đó là ánh mắt vô cùng thất vọng đối với người mình yêu.” Hà Quan Nguyệt vuốt ve mái tóc của Hạ Hà.

“Ồ...Quan Nguyệt, chàng đang nói gì vậy?” Hạ Hà buông lỏng nắm tay, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú trước mắt.

“Hà Nhi, nàng còn nhớ rõ chuyện hai năm trước Lý Đại Hộ đòi nạp nàng làm thiếp không? Đêm đó nàng đã đến căn nhà nhỏ ở trong rừng trúc nhưng ta lại vì bản khoán cho sự trong sạch của nàng nên không dám đụng vào nàng, chỉ ôm nàng một buổi tối.”

Hạ Hà đỏ mặt, nàng nhớ lại. Đêm đó sự chờ mong ban đầu của nàng tan vỡ nên lúc sáng sớm nàng đã rất khổ sở liếc mắt nhìn Hà Quan Nguyệt một cái rồi rời khỏi rừng trúc, trở lại Di Thâm viện dưới trời mưa to. Nàng vốn tưởng rằng hẳn không thích nàng.

“Hà Nhi, ta vốn không có tự tin nàng sẽ thích ta, nếu như tối hôm đó ta hủy đi sự trong sạch của nàng, vậy sau này nàng làm sao có thể xuất giá? Nhưng khi ta nhìn thấy ánh mắt của nàng lúc rời đi, ta liền hiểu được ánh mắt ấy rất giống với ánh mắt của phu nhân lúc nhắc tới trang chủ. Lúc ấy ta liền hiểu được nàng yêu ta, ta không nên làm nàng thất vọng.” Hắn ôm chặt thân thể mềm mại của Hạ Hà.

“Cho nên sau đó chàng liền đuổi theo thiếp tới Di Thâm viện?”

Hà Quan Nguyệt gật đầu, “Nếu như ta không đuổi theo thì ta cũng sẽ giống như trang chủ, đều là kẻ phụ tình.”

“Thì ra là như vậy..... Vậy chàng vào trong viện bằng cách nào?” Hạ Hà tựa mặt vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp cọ cọ.

“Là phu nhân để ta vào. Phu nhân còn nói nếu ta khiến nàng rơi một giọt lệ, người tuyệt đối sẽ không tha cho ta.”

“Thì ra là như vậy..... Thiếp còn nghĩ rằng tiểu thư thật sự biết tiên đoán, nếu không sao có thể bảo thiếp chuẩn bị nước ấm.....” Hạ Hà nhỏ giọng nói.

“Nhưng ngày đó ta vẫn làm cho nàng khóc. Tiểu Hà Nhi.....” Đôi tay to của Hà Quan Nguyệt vuốt ve dọc theo đôi chân nhỏ lên đến bụng.

“Đáng ghét..... Quan Nguyệt, chàng cảm thấy tiểu thư cùng trang chủ có khả năng tái hợp không? A.....” Tay của hắn đã đụng đến bên trong bắp đùi khiến Hạ Hà thở gấp.

“Tiểu Hà Nhi, phu nhân là ân nhân của hai chúng ta, đối với chuyện này phu nhân sẽ có phán đoán thỏa đáng nhất. Chúng ta chỉ cần chăm sóc phu nhân thật tốt, đến lúc chúng ta có thể giúp thì tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó.” Đôi tay của Hà Quan Nguyệt không an phận giờ trò ở trên mình ngọc mềm mại.

“A..... Quan Nguyệt..... Đừng vậy... Bây giờ đang là ban ngày.....” Khuôn mặt Hạ Hà giống như mây đỏ, bàn tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay không an phận của hắn, mu bàn tay thô to của hắn đang thăm dò giữa hai chân nàng..

“Đừng lo, Tiểu Hà Nhi, ta sẽ thật cẩn thận không cho người khác nghe thấy, giống như ngày đó ngăn Cúc nha đầu lại ở ngoài cửa vậy...Hà Nhi, nàng không biết đáng vẻ đó của nàng mê hoặc người khác đến thế nào đâu. Nàng thật đẹp!” Ngón tay thô to chài sạn của Hà Quan Nguyệt tiến vào trong

huyết kính mềm mại, ngón cái lại vẽ vòng vòng quanh, hoa huyết lập tức chảy ra hoạt dịch ẩm ướt.

“Không.....QuanNguyệt..... Chúng ta vào nhà đi.....Nếu không.....” Hạ Hà vẫn giữ lại được chút lý trí sau cùng.

“Sao?” Hà Quan Nguyệt hơi lớn tiếng, tỏ vẻ hần chờ nghe câu tiếp theo của nàng. Ngón tay dài đút vào rồi lại rút ra trong hoa huyết, mặt ngón tay thô ráp cọ xát mũi thịt non mềm khiến cho thân thể mềm mại hơi run rẩy.

“Nếu không..... Thiếp sẽ khóc cho chàng xem.....” Một câu này quả nhiên khiến Hà Quan Nguyệt ngừng lại một chút.

“Vậy thì không được, ta đã hứa với phu nhân rồi..... Được rồi, vậy chúng ta vào trong nhà.” Hà Quan Nguyệt ôm lấy Hạ Hà quần áo không chỉnh tề, một ngón tay dài còn chôn ở trong hoa kín chặt khít không chịu rút ra, cứ như vậy mà đi về phía phòng trong.

“A! Chàng rút ra trước đi..... Quan Nguyệt..... Đừng như vậy..... Đừng tiếp tục tiến vào..... A.....” Tiếng nói đứt quãng của Hạ Hà dần dần mờ hồ theo bước chân xa dần của Hà Quan Nguyệt, rồi cuộc biến mất ở cửa phòng.

Lập tức sau căn phòng liền truyền đến những âm thanh phóng đảng khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng. Xuân sắc kiêu diễm quanh quẩn ở hậu viện Duyệt Vân sơn trang, thật lâu vẫn không tiêu tan.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang chạy nhanh trên ngã tư đường ở kinh thành, mang đến cho cuộc sống của Nguyễn Túy Tuyết cơ hội thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.